

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2005/26 (26) ● 2 Temmuz 2005 ● 50 YKr. (500 000 TL)

*Operasyon, katliam,
gözaltı ve tutuklama terörü...*

**Faşist baskı ve
teröre geçit
vermeyelim!**

**Yolunu
bulamayan öfke!**

*Genelkurmay'dan itiraflar:
ABD'nin her isteğini yerine getirdik!..*

*Telekom çalışanları hafta boyunca
özeleştirmeye karşı eylemler gerçekleştirdi...*

**"İşçi-
memur
elele,
genel
greve!"**

*MKP'nin Mercan Şehitleri'ne ilişkin
açıklamasından...*

17'ler ölümsüzdür!

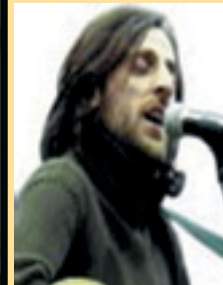

Dersim şehitlerinin ardından...

M. Can Yüce

DISK: 35 yıl önce, 35 yıl sonra

Yüksel Akkaya

**Kazım Koyuncu'nun
ardından**

İÇİNDEKİLER

Yolunu bulamayan öfke!	3
Genelkurmay'dan itiraflar.	4
İmam hatipler ve türban tartışması.	5
Tüm düzen kurumları Amerikan emperyalizminin hizmetinde	6
Telekom çalışanları hafta boyunca özelleştirmeye karşı eylemler gerçekleştirdi	7
Kamu TİS'lerinde özelleştirme ağırlığı	8
Ankara'da sendika şubeleri ortak mücadele platformu oluşturdu	9
Tariş'te grev başladı	10
Samsun'da tutuklanan devrimciler serbest bırakılsın!	11
Devlet terörü ve baskılar Taksim Meydanı'nda protesto edildi	12
Adana'da tutuklama terörü	13
İzmir: Mercan katliamını protesto eylemleri sürüyor	14
Almanya'da devrimci katliamı binlerce kişi tarafından protesto edildi.	15
MKP'nin Mercan Şehitleri'ne ilişkin açıklamasından <i>(Orta sayfa)</i>	16-18
Dersim şehitlerinin ardından	19
DİSK: 35 yıl önce, 35 yıl sonra	20
Kayseri Sosyalist Kamu Emekçileri'nden panel	21
DTCF Dekanı'yla görüşen heyetten bir öğrenci velisiyle konuştuk	22
Devrimci tutsaklara saldırılar devam ediyor	23
Cumhurbaşkanlığı seçimlerini Humeyni çizgisini savunan aday kazandı	24
Bulgaristan'da seçimlerden sosyalist parti galip çıktı	25
Irak bataklığa dönüşüyor	26
Özelleştirme saldırısı ve kadın	27
Kampanya şenliğimizi ve yürüyüşümüzü coşkuyla gerçekleştirdik.	28
Kazım Koyuncu'nun ardından	29
Basından.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2005/26 (26) ● 2 Temmuz 2005
Fiyatı: 500 000 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993
e-mail: kb1@tnn.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

2 Temmuz... Sivas katliamının yıldönümü. Aradan 12 yıl geçti ama Sivas katliamı unutulmadı, unutulmayacak. Tüm diğer katliamlar da olduğu gibi Sivas'ın katili de sermaye devletidir. Sivas katliamının hesabını işçi-emekçiler bir gün mutlaka soracaklar.

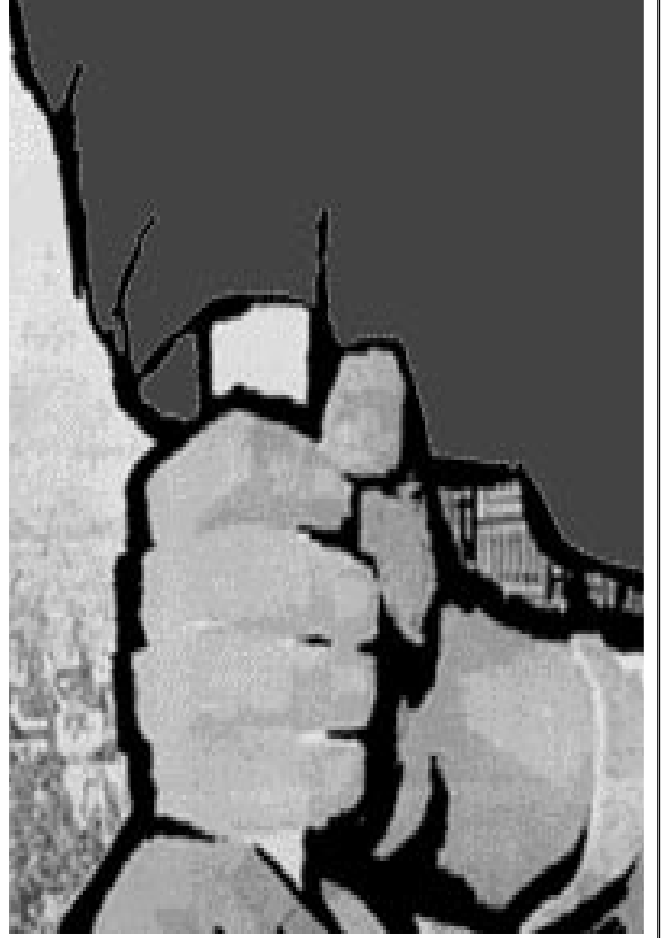
Bu hafta sonu Sivas katliamı çeşitli kentlerde miting ve eylemlerle protesto edilecek, anma etkinlikleri düzenlenecek. Binlerin katliamların hesabını sorma bilinciyle alanlara çıkması ve “Katil devlet hesap verecek!” şiarını yükseltmesi büyük bir önem taşımaktadır. Zira katliamcı sermaye devleti icraatlarına aralıksız devam etmektedir.

Dersim'de 17 MKP/HKO yöneticisi ve gerillasının katledilmesi ülkede kitlesel protestolarla karşılandı. Bu gösteri ve protestolar halen sürmekte. Van ve Diyarbakır'da HGP gerillalarının katledilmesini protesto eden ve cenazelere sahip çıkan halka jandarma ve polis saldırdı, bir kişiyi katletti ve onlarca kişiyi de yaraladı.

Devrimci ve ilerici güçler katliamın hesabını sorma bilinciyle alanlara çıkıyorlar. Ancak, devletin buna yanıtı baskı ve terör olmaktadır. Son dönemde devletin gözaltı ve tutuklama terörü ivme kazanmaktadır. Her gün devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırılar artmaktadır. Devrimci kurumlar ve evler basılarak onlarca kişi gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır.

Samsun'da 24 Haziran günü 17'lerin katledilmesini protesto eden 13 kişinin, 25 Haziran günü evleri basılarak gözaltına alındı ve ardından tutuklandı. 5 kişi hakkında ise arama kararı çıkarıldı. 29 Haziran günü ise 2 kişi daha gözaltına alınarak tutuklandı. Yine Adana'da 17'lerle ilgili bildiri dağıtımı yapma hazırlığında olduğu gerekçesiyle 9 devrimci, polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındı ve 5 kişi çıkarıldıkları mahkeme tarafından “terör örgütünü övmek, propagandasını yapmak, cebir ve şiddeti övmek” gerekçesiyle tutuklandı. Adana Temel Haklar üyesi 4 kişi “1 Mayıs'a katıldıkları” gerekçesiyle evleri basılarak gözaltına alındılar. Ankara'da Demokratik Haklar Platformu çalışanı 8 kişi gözaltına alındı.

Devletin gözaltı ve tutuklama terörü devam etmektedir. Bu saldırılar yeni değildir, bundan sonra da yaşanacaktır. Devlet devrimi ve devrimcileri sahipleneni baskı ve terörle sindirmek istemektedir. Tıpkı F tipi sürecinde olduğu gibi muhalif kesimlere

saldırarak yıldırma amaçlamaktadır. Ancak bu saldırılar yanıtsız kalmayacaktır. Devletin faşist baskı ve terörüne karşı devrimci ve ilerici güçler bugüne kadar kararlıca direndi, direnmeye de devam edeceklerdir. Katliamlar, gözaltılar, tutuklamalar, baskı ve devlet terörü bizleri yıldırmadı, yıldıramayacaktır.

17'ler şahsında gösterilen devrimci kararlılık ruhunu ve devrimci dayanışmayı yükseltmek, hesap sorma bilinciyle katliamcıların karşına dikilmek günün devrimci görevlerindedir.

Sivas katliamının yıldönümünde “Katil devlet hesap verecek!”, “Katliamların hesabını soracağız!”, “Katliamlar, baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!” şiarlarını yükseltmek her zamankinden daha güncel ve yakıcıdır.

“... Karşıt konulardan gelen bu değerlendirmeye ve tanımlamalara ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunalmıdır, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağıdır.

“Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarıntılara, büyük bunalmılara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu.

“Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, kaçınılmaz olmak bir yana kaçınılmazdır. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözülme bir yana güçlüde ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişiminin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir.”

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyat: 9.000.000 TL (KDV dahil)

H. FIRAT

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

Yolunu bulamayan öfke!

Toplumsal-siyasal yaşamı görünürdeki olgu ve olaylar karmaşasına boğup maddi temellerinden kopararak açıklamak burjuva ideolojisinin temel yöntemi, burjuva siyasetinin abc'sidir. Bu burjuva ideolojik düşünüş tarzına göre tarih, birkaç seçkin adamın kişisel hırs, hastalık veya erdemlerine dayalı mücadelelerine; toplumsal yaşam ise tek tek bireylerin toplumsal bir sözleşme yaparak iradelerini tarafsız/düzenleyici bir güç olarak resmedilen devlete teslim etmelerine indirgenir. Amaç bu yolla işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde ideolojik-siyasal bir hegemonya oluşturmak, sınıf çelişkileri temelinde yükselen kapitalist düzenin sömürü ilişkilerini ve iktidar mekanizmalarını emekçilerden saklamaktır.

Bu burjuva ideolojisi ve düşünüş tarzının tersine, işçi sınıfının ideolojisi Marksizm-Leninizm, görünürdeki toplumsal ilişki ve olguları değerlendirirken, derindeki maddi sınıf ilişkilerini esas alır. Bilimsel sosyalizm, toplumsal yaşamın maddi ilişkiler temelinde belli yasallıklara bağlı olduğunu, siyaset, din, eğitim, kültür vb.'den oluşan toplumsal üstyapının maddi üretim ilişkileri temeli üzerinde yükseldiğini ortaya koyar. Marksist teoride tarih, kişilerin ve düşüncelerinin değil, bu kişi ve düşüncelerin de üzerinde yükseldiği sınıf mücadelelerinin tarihi olarak açıklanır.

Marks ve Engels, zamanın ütöpik sosyalistlerine ve ileri filozoflarına da egemen bu burjuva ideolojisi, düşünce tarzı ve dogmalarına karşı tutarlı ve amansız bir mücadele içerisinde bilimsel sosyalizmi kurdular. Marksizm'in büyük bilimsel gücü ile birlikte işçi sınıfının devrimci bir güç olarak tarih sahnesinde boy göstermesi ve doğa bilimlerinde yaşanan büyük ilerlemeler burjuva ideolojisi ve düşünce tarzına öldürücü darbeler vurdu, onu birçok olanda kabuğuna çekilmeye zorladı, açık ya da gizli olarak Marksizm'in önünde diz çökmek zorunda bıraktı. Nihayet Ekim Devrimi ile birlikte bilimsel sosyalizm tarihsel-toplumsal ölçekte zafer kazandı. Artık bu dönemden sonra Marksist-Leninist düşünce tarzı ve kavramlarıyla dünyayı açıklamak ve yorumlamak temel bilimsel ölçüt haline geldi. Elbette burjuva ideologları, sözde düşün adamları ve siyasetçileri, marksist-leninist kavramlara başvururken, bunu, onu bozarak kurulu düzen için zararsız kılmak ve işçi sınıfının elinde bir silah olmaktan çıkarmak amacıyla yaptılar. Ama bu bile, Marksizm-Leninizm'in kazandığı zaferin ne denli büyük olduğunu anlatmaktadır.

'90'lı yıllarda, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki rejimlerin yıkılışıyla birlikte, işçi sınıfının Ekim Devrimi ile kazandığı ileri mevziler düşürüldü. Burjuvazi buradan aldığı moral ve siyasal güçle, her alanda işçi sınıfını geriletmeye koyuldu. İşçi sınıfının büyük tarihsel mücadelelerinin ürünü ekonomik, sosyal ve siyasal hakları gaspedilirken, siyasal düşünce, felsefe, tarih, bilim vb. alanlarda da marksist-leninist teoriye karşı savaş açıldı. İşçi sınıfının moral ve siyasal açıdan geriletilmesi ona bu savaşında

büyük olanaklar sağladı. Böylelikle Marksizm-Leninizm'in tarihin çöplüğüne attığı her türden ortaçağ düşüncesi hizmete sokuldu. Bugün geriye dönüp bakıldığında, içerisine girilen bu yeni dönemin insanlık açısından sonuçlarının ne denli karanlık olduğu daha rahat anlaşılabilmektedir.

Bu saldırıların en çok yoğunlaştığı alan, Marksizm'in tarihi sınıf mücadeleleri tarihi olarak açıklayan temel düşüncesi idi. Burjuva ideologlar ironiye başvurarak "tarihin sonu"nu ilan ettiler. Marks yanılmıştı, sınıf mücadeleleri tarihin genel akışında ortaya çıkan geçici bir sapmaydı. Sovyetler Birliği çöktüğüne göre, artık tarihi sınıf mücadeleleri tarihi olarak açıklayan Marksizm de çökmüştü. Artık tek tek bireylerin ve onların piyasanın gizli eli tarafından düzene sokulan çıkarları ile toplumsal gelişme ve refahı kendiliğinden getirecek olan bu çıkarların uyumu sözkonusuydu. İnsanlık akıl-dışı iki kutuplu dünya sistemi ve "totaliter" sosyalist rejimlerden kurtulmuştu. Elbette daha yapılacak çok şey vardı. Sınıf savaşımı tarihe karışmıştı, ancak onun yerini "medeniyetler çatışması" almış, etnik-kültürel temelli sorun ve çatışmalar ile bazı baskıcı rejimler insanlığın gelişimi önünde hala engel olarak duruyorlardı. Bundan dolayı, başta ABD ve AB olmak üzere "demokrasi ve insan haklarının bekçileri" bu sorunları aşmak için her türlü silahı kullanacak, bu çatışmaları ortadan kaldırarak geri ve baskı altındaki milletleri yeni dünya düzenine entegre edecek, böylelikle barış ve huzur içindeki yeni dünya düzeni tam anlamıyla kurulacaktı.

Ancak tüm bu ideolojik-siyasal argümanların, emperyalist-kapitalizmin dünya ölçeğinde sınırsız ve kuralsız egemenliğini sağlamak amaçlı büyük saldırı dalgasının kılıfı olduğu kısa zamanda açığa çıktı. İşçi sınıfı ve emekçiler dünya ölçeğinde, görece iyi çalışma ve yaşam koşullarına sahip olunan metropol ülkeler de dahil olmak üzere, büyük sosyal ve ekonomik hak gasplarıyla yüz yüze kaldılar. Ücretlerin reel olarak düşürülmesi, sosyal güvenlik haklarının budanması, yoksulluk, kronik işsizlik, çevrenin sınırsız tahribi, yozlaşma vb. sonuçlar küreselleşti ve korkunç boyutlar kazandı. Gerici savaşlar ve emperyalist çıkarlar uğruna halkların kırım ve ülkelerin yıkımı her geçen gün hızlandı ve vahşi boyutlar kazandı.

Bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçilerin mevcut durumu sorgulamaları ve çıkış yönünde arayışlar

içerisine girmeleri kaçınılmazdı. Tekil mevzi direnişleri, sınırları aşan küreselleşme ve emperyalist savaş karşıtı büyük kitle gösterileri izledi. Bugün artık dünyanın her köşesinde emperyalist-kapitalist düzen sorgulanır durumdadır ve işçi-emekçiler ile bu düzen altında büyük acılar çeken milyonlar durumlarını değiştirmek üzere büyüyen ciddi bir arayış içerisinde dirler. Bu durum dünya ölçeğinde sınıf ve kitle hareketlerinde yoğun bir mayalanma dönemine girildiğini göstermektedir. Dahası yakın zamanda ortaya çıkan birçok olgu, ciddi zayıflıklarına karşın işçi sınıfı ve emekçilerin tarih sahnesine, burjuvazi ve ideologlarını "tarih sınıf savaşımının tarihidir" düşüncesinin önünde diz çöktürecek denli güçlü bir arayış ve toparlanma yönünde ilerlediğini göstermektedir. Son dönemde yaşanan bir dizi örnek bu bakımdan, egemenleri telaşlandıran ve tarihin hiç de kendi kurdukları ve diledikleri gibi gitmeyeceğini; sahnede yalnız ve rakipsiz olmadıklarını gösterdi. Bu örnekler içerisinde özel bir ilgiye konu olan AB

Anayasası'nı çöpe atan referandumlar ve son İran Başkanlık seçimleri bu bakımdan oldukça ciddi işaretler sunmuştur. Halkların ve emekçilerin kurtuluş reçetesi olarak sunulan AB projesi nasıl emekçiler tarafından yanıtlanmış ve burjuvazinin engelsizce istediği gibi eğip büktüğü bir proje olmaktan çıkarmışsa, İran'da da işçi ve emekçiler sınıfsal-sosyal ve siyasal hoşnutsuzluklarını emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin kurgularını yıkararak göstermişlerdir. Dikkat edilirse, bugüne kadar en militan işçi-emekçi eylemleri dahi emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından dikkate alınmamaktaydı. Ama bugün hoşnutsuzluk ve arayışın kendisini düzen içi ve dahası gerici kanallarda bu biçimiyle ifade etmesi karşısında dahi dehşete düşebilmektedirler.

Komünistler hünüz '90'lı yılların başlarında, o ağır yenilgi atmosferinin hüküm sürdüğü dönemde Marksizm-Leninizm biliminin ışığında yaptıkları değerlendirmelerde bu tablonun kısa sürede ortaya çıkacağını tam ve kesin olarak öngörmüşler. Dahası bu öngörü, bu yönde biçimlenecek olan sürecin devrimci sınıfa yakışır marksist-leninist ihtilalci sınıf partilerinin toplumsal bir güç olarak ortaya çıkacağı tespitiyle birleştirmişlerdir. Mevcut durumda, toplumsal ve sınıfsal ihtiyaçlar ihtilalci sınıf partilerini zorunlu kılmakta ve acil olarak göreve çağırmaktadır. Toplumsal hoşnutsuzlukların ve çıkış arayışlarının alabildiğine yoğunlaştığı ve somut işaretlerinin ayyuka çıktığı bu günlerde komünistler görev ve sorumluluklarına bu çerçevede yaklaşmak durumundadırlar.

Sözü Lenin'in güncel görevlere de ışık tutan özlü ifadeleriyle bitirmek istiyoruz:

"İnsanlar, her zaman, siyasetteki aldatmaların ve aldanmaların aptal kurbanları olmuşlardır ve bütün ahlaksal, dinsel, siyasal ve toplumsal sözler, bildiriler ve vaadler arkasındaki şu ya da bu sınıfın çıkarlarını aramayı öğrenmedikleri sürece de, böyle kalacaklardır. Reform ve ilerleme şampiyonları, ne kadar barbarca ve çürümüş görünürse görünsün, her eski kuruluşun, belirli egemen sınıfların zorlamasıyla ayakta durduğunu görmedikçe, her zaman eski düzenin savunucularının oyununa geleceklerdir. Ve bu sınıfların direnişini kırmanın ancak bir tek yolu vardır; bu da, çevremizde toplumun içinde, eskiyi silip atabilecek ve yeniye yaratabilecek kuvveti oluşturan –ve toplumsal durumları yüzünden oluşturmak zorunda olan- güçleri bulmak, ve bu güçleri, savaşım

Genelkurmay'dan itiraflar:

ABD'nin her isteğini yerine getirdik!..

Türk sermaye devleti yetkililerinin ABD'ye teknil gezisi sona erdi. Kapalı kapılar ardında kararlaştırılanları açığa çıktıkça ele almak üzere bir kenara yazıp, şimdilik açıktan ifade ve itiraf edilenlere bakalım.

Özellikle, halen ve tüm aksi iddialara rağmen Türkiye'de en etkili ve yetkili devlet kurumu olmayı sürdüren orduyu temsilen geziye katılan Genelkurmay İkinci Başkanı Org. İlker Başbuğ'un, itiraftan öte, hizmetlerinin ABD'ye ispatı çabası kapsamında değerlendirilebilecek konuşmaları önem taşımakta.

Başbuğ'un sadece ne konuştuğu değil, nerede konuştuğu da çok önemli. Konuşmalar, Türk-Amerikan Konseyi'nin 24. Yıllık Toplantısı'nda ve toplantıda verilen öğle yemeğinde yapılıyor. Söz konusu konsey hakkında bazı bilgiler çerçeve notunda yer almakta. Başbuğ, Konsey'i, *"Türk-Amerikan ortaklık ve işbirliğinin geliştirilmesine önem veren böylesi seçkin bir grup"* olarak tanımlıyor ve bu gruba hitap etmenin kendisi için bir onur olduğunu belirterek başlıyor konuşmasına. Zaten, konuşması boyunca Türk-Amerikan çıkarlarının ortaklığını kanıtlamaya çalıştığına göre, onur sözcüğüne yüklediği anlam esastan bir sorun yaratmıyor. Ortada "küçücük" bir

problem kalıyor sadece; yüklenen anlamla onurun gerçek anlamı birbirinin tam tersidir. Ama, dediğimiz gibi, bu, ciddi bir sorun değil. Egemenlerin diliyle halkın dili, zaten, hemen hiçbir konuda uyuşmamaktadır.

Biraz da bu yüzden, Başbuğ'un konuşmalarını halk diline tercüme ede ede ilerlememiz gerekiyor.

ABD ve Türkiye'nin "stratejik ortaklığı"ndan söz ediliyor örneğin. Bu deyimdeki strateji başlı başına bir komedi konusu. Ortaklığa gelince, eşitlik anlamını yüklemekten kullanılamayacak bu sözcüğü, özellikle ABD'nin adıyla birlikte duyan her işçi-emekçi, doğru sözcüğün kölelik olması gerektiğini biliyor. ABD ile

ilişkilerin kölelik ilişkisi olduğu bilgi ve bilincidir ki, bu ülkedeki anti-emperyalist kalkışmaları, esasta ve aynı zamanda, birer anti-Amerikan kalkışma olarak ortaya çıkarıyor.

"İki ülke arasındaki ilişkilerin ayrıntıları incelendiğinde birçok alanda ulusal çıkarların kesiştiği görülmektedir" deniyor örneğin. Bu ifadede de "ülke"yi "devlet", "ulusal"ı "burjuvazi" sözcüğüyle değiştirirsek ifadedeki gerçek anlama ulaşabiliriz. Bu anlamıyla ele alındığında, gerçeklerin ifade edildiği düşünülebilir. Ne var ki bu gerçeklik görüntüsü altında gizlenen yine kölelik ilişkileridir. Çünkü, çeşitli ülkelerin burjuva sınıfları arasındaki ilişki "çıkarların kesişmesi" temelinde değil, ya çatışma ya tabiyet temelinde yürümektedir. Güçler dengesine bağlı olarak değişen bu temel, eşit ya da yakın güçler arasında rekabet ve çatışma, eşitsiz güçler arasında da egemenlik-kölelik ilişkileri doğurmaktadır. ABD-Türkiye arasındaki ilişkinin bu ikincisi olduğunu ise dünya alem bilmektedir. Fakat anlaşılan o ki, orgeneralin görevi herkes tarafından bilinenlerin tersini ispattır. Bunun için o, *"İki ülke arasındaki dostluk ve ortaklık, tarihin zor dönemlerinden ve sınavlarından geçerek, güçlü bir zeminde, karşılıklı anlayış ve çıkarlar temelinde gelişerek bugüne kadar gelmiştir"* diyerek sürdürür sözlerini. Ardından da kendi kendine görev üstlenir: *"Bu nedenle bizlere düşen temel görev; ABD ile Türkiye arasındaki ortak çıkarların kesiştikleri noktaların iyi tespit edilmesi ve bu alanların genişletilmesidir."*

Ne kadar yanlışlık içerirse içersin, bu genellemeler ve görev üstlenmeler de yetmez. Bu güne kadarki hizmetlerin bir genel dökümünü çıkarma ihtiyacı da duyar. Özelde Afganistan ve Irak sürecindeki hizmetleri içeren bu dökümü, Orgeneral'in kendi ifadelerinden almakta yarar var:

"Türkiye, ABD'nin Irak hareketine çok önemli destek sağlamıştır. Bazı örnekler vermek gerekirse: Harekatın başlaması ile birlikte Türk hava sahası ABD unsurlarının kullanımına açılmıştır. Bu kapsamda yaklaşık 5000 sorti görev uçuşu gerçekleştirilmiş, emercensi durumunda olan 39 ABD uçağı Türkiye'deki Diyarbakır, Batman ve İncirlik üslerine inmiş ve her türlü ihtiyaçları karşılanmıştır."

"ABD'nin 10 uncu Tanker Üs K.lığı/İncirlik'in lojistik hub merkezi olarak kullanma talebine 28 Nisan 2005 tarihinde olumlu cevap verilmiş ve 01 Haziran 2005 itibarıyla faaliyet başlamıştır. Bu sayede ABD'nin Irak ve Afganistan'da yürüttüğü harekate yeni bir lojistik destek olanağı sağlanmıştır."

"Türkiye ISAF hareketine Türkiye ISAF-II'nin liderliğini yüklenerek ABD'nin 11 Eylül sonrası küresel terörizmle ilk mücadeleyi başlattığı Afganistan'da, ABD'ye destek veren ülkelerin en başında yer almıştır. Daha sonra Türkiye, Şubat 2005 tarihinden itibaren ISAF-VII'nin liderliğini ve Kabil Hava Alanının işletilmesi sorumluluğunu üstlenmiştir. Bu kapsamda, 3 üncü Kolordu Karargahı Afganistan'a intikal etmiştir. Afganistan'da görev yapan personel mevcudumuz yaklaşık 1600'dir."

Türk-Amerikan Konseyi

Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'un toplantılarına katılıp konuşmalar yaptığı Türk-Amerikan Konseyi'nin adı, FBI'da çalışırken işine son verilen Türk kızı Sibel Edmonds'un ABD aleyhine açtığı 10 milyon dolarlık tazminat davasının mahkeme belgelerinde de geçmektedir. Edmonds'un avukatları Roy W. Krieger ve Mark S. Zaid tarafından Columbia Bölge Mahkemesi'ne verilen 10 milyon dolarlık dava dilekçesinde Türkiye'yi çok yakından ilgilendiren birçok konunun yanısıra Amerikan-Türk Konseyi'nden de söz edilmektedir. Edmonds, FBI'da çalışan bazı Türkler'in bu kuruluşlarla yakın ilişkisi olduğunu iddia ediyor ve bu kuruluşların uluslararası çok güçlü bir istihbarat ağına sahip olduklarını söylüyor. Dava dilekçesinin 6'ncı sayfasında bu kuruluşlara ilişkin şu bilgilere yer veriliyor: *"Edmonds'un FBI'da birlikte çalıştığı Melek Can Dickerson ve eşi Yarbay Douglas Dickerson, Sibel Edmonds ve eşine Amerikan Türk Derneği (ATA) ve Türk Amerikan Konseyi'nden (ATC) bahsederek bunlardan özellikle ATC için çalıştıklarını belirtmişler ve Edmondslar'ın bu kuruluş için çalışmalarını istemişlerdir."*

Amerikan-Türk Konseyi ATC'nin 14 Mart 2005 tarihi itibarıyla Yönetim Kurulu şu isimlerden oluşmaktadır : Emekli General Brent Scowcroft (The Scowcroft Group ve Avrupa

Enstitüsü Yöneticisi), Mustafa Koç (Koç Holding), George H. Perlman (Lockheed Martin), Ronald L. Whitehead (The Whitehead Group), Charles R. Johnston, Jr. (Baker Donelson), Canan Büyüüksal (Yönetici Müdür), Engin Artemel (Artemel International), Elizabeth Avery (Pepsico, Inc.), Özer Baysal (Pfizer), Terence Bedford (Raymond James & Associates), Sedat Birol (Eczacıbaşı), Kern Everett Briggs (Eli Lilly), Andy Button (Boeing), Brian Cavey (Washington Group International), Sahir Erozan (Garsonlukla başlayıp ABD'de ünlü Cities restoranlarını kuran, ABD eski başkanı Clinton'ın danışmanı), Sherrie Grandjean (UT/Sikorsky), Tulu Gümüştekin (CPS Danışmanlık Şirketi), Charles D. Hartman (Alarko Holding), Emekli Albay Preston Hughes (Savunma ve Güvenlik Komitesi Eşbaşkanı), Carolyn B. Lamm (White & Case), Emekli Büyükelçi Alan W. Lukens (Gama Industries), John R. Miller (Raytheon), Donald Nelson (Altria Group Inc), Büyükelçi Mark Paris (AFOT - American Friends of Turkey - Türkiye'nin Amerikalı Dostları Kuruluşu), Emekli General Elmer D. Pendleton (Askeri Danışman), Ronald M. Singer (General Electric) ve Hal E. Sunar (2 Mayıs 2002'de Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı tahkim davası açan Kuzey Amerika Kömür Şirketi PSEG Yöneticisi)

“*Türk-İsrail işbirliği İsrail’in bölgedeki durumunu güçlendirmektedir.*”

Bu sayılanlar bu güne dek yapılmış hizmetlerin listesidir. Oysa Sam amcanın Türk devletini tekmili birden ayağına götürürken güttüğü amaç hiç de geçmiş hizmetlerin dökümünü istemek değildir. O, bu konulardaki kayıtlarını gayet iyi tutmaktadır. Asıl amaç, bundan sonra neler yapılacağına ilişkin teminat almaktır ki, Orgeneralimizin ifadeleri, bu teminatın da verildiğini yeterince gösterir.

“*ABD’nin Irak’da başarısız olması ya da yeni düzen yerine oturmada çekilmesi kaosa sebebiyet verebilir. Böyle bir gelişme, hiç şüphesiz Türkiye’nin milli menfaatlerinin yararına olmaz.*”

İfadeleri, Türk devletinin Irak halklarına ve direnişine karşı düşmanlığı sürdüreceğinin, emperyalist işgalcilerin direnişi bastırmak için istediği her hizmete koşacağını garanti gibidir.

Yine, “Türk-İsrail işbirliği”nin, “İsrail’in bölgedeki durumunu güçlendirdiği” iddiası, Filistin halkı ve direnişine karşı düşmanlığın ifadesinden başka bir şey değildir.

Ama Türk devletinin efendisine vaadleri yakın Ortadoğu’daki hizmetlerinin süreceğinden ibaret değildir. Bu, ABD’nin de yetinebileceği bir hizmet olmayacaktır. ABD emperyalizminin daha uzun vadeli hesapları, Kuzey Afrika ve Asya içlerine doğru genişletilmiş Ortadoğu projesi kapsamında yapabilecekleri konusunda da teminatlar sunması gerekmiştir.

Kuzey Afrika üzerinde söyleyecek sözü olmasa da, Asya üzerinden bol keseden vaat dağıtabileceklerini düşünüyorlar. “*Türkiye’nin Orta Asya ülkeleriyle olan tarihi, kültürel bağları ve coğrafi yakınlığı*”nı, “*bu ülkelerle verimli bir iş birliği*”ne dönüştürebileceklerini, bunu da “*bölge ülkelerinin Batıyla politik, ekonomik ve güvenlik alanlarındaki ilişkilerinin geliştirilmesi*” için peşkeş çekebileceklerini iddia ediyorlar. Batı dedikleri de esasta ABD oluyor. Bunu itiraftan da kaçınmıyorlar; “*Türkiye’nin gerek ikili gerekse NATO-BİO kapsamında bölge ülkelere verdiği destek ABD’nin bu ülkelerle ilişkilerine katkıda bulunmakta ve ABD’nin gayretleri ile paralellik göstermektedir.*”

İfadede yeralan “tarihi, kültürel bağlar” deyimi Türki Cumhuriyetler’in kastedildiğini anlatıyor. Bu, ulusal köken birliği, kardeşlik vb. anlamlarına geliyor, ki, Türkiyeli milliyetçilerin bu geçmiş her fırsatta kullanmaya çalıştığı biliniyor. ABD’ye verilen vaadlerdeki kullanım tarzı ise tam bir halk ve kardeş düşmanlığını ifade ediyor. Asya’nın kaynaklarına göz diken emperyalizme bu yağma için hizmet sözü vermenin başka bir anlamı bulunmuyor. Çünkü ABD, projesini ilerletebilir ve bu ülkelere de bir biçimde girebilirse eğer, bu ülkeler de birer Irak olacaktır. Irak’taki Türkmenler üzerinden demagojik propaganda sürdüren Türk devleti, Türkmenistan’daki, Kırgızistan’daki, Özbekistan’daki sözde kardeşlerinin katli için hazırlanan fermanın tellallığını gönüllü üslenerek gerçek niyetlerini de ortaya koyuyor. Türkiyeli burjuvalar da, tıpkı Irak’ta yaptıkları gibi, kan ticareti taşeronluğundan üç-beş kuruş kazanma peşinde el oğuşturuyorlar. Onların ABD ile ortaklaşan çıkarları da, aslanla leş kargalarının ortak çıkarlarına benziyor.

Ama, ne emperyalist saldırı ve yağma projeleri, ne de bu projelere emperyalizm uşaklarının vaadettiği destekler, tek başına dünyanın ve halkların geleceğini belirleyebilir. Bu projeleri bozmak, bu desteklerin önünü kesmek mümkündür. Halkların dayanışması, işçi sınıfının mücadelesi ve önderliğiyle geleceği çok farklı şekillendirmek mümkündür.

Tayyip Erdoğan’dan Irak diyeti...

İmam hatipler ve türban tartışması

7-10 Haziran tarihlerinde ABD’de bulunan Erdoğan ABD’ye kölece bağımlılığın altını tekrar çizdi. Ancak bununla da yetinmedi. Döner dönmez soluğu ABD taşeronluğunu yapmanın önemli adımlarından biri olan GOP tartışmalarında Lübnan’da aldı. Gezi boyunca yaptığı röportajlarda, yine ABD’nin isteği doğrultusunda Suriye’yi uyardı, İran’a nasihatlar da bulundu. Bununla da kalmayan Erdoğan, ABD’de Filistin işgalini destekleyen Amerikan Musevi Komitesi’nden bir de Cesaret Ödülü aldı. Dernek böylelikle Erdoğan’a İsrail’e verdiği destekten dolayı teşekkürlerini iletmış oldu.

Erdoğan’a verilen “cesaret ödülü” son derece yerindedir. Halkının önemli oranda ABD’den hoşlanmadığı, işgalci olarak değerlendirdiği, İsrail işgaline karşı Filistin halkıyla birlikte olduğunu dillendirdiği bir ülkede bu denli pervasız olabilmek cesaret istiyor. Ancak Bush’un talimatıyla başbakanlık koltuğuna oturan sadık hizmetkarın bunun dışında yapabileceği bir şey de yok.

Erdoğan aynı gezide, biraz da uşaklığını gizlemek istercesine, imam hatiplere ve türban sorununa da değindi. Kendi çocuklarının da imam hatipten mezun olduğunu söyleyen Tayyip, imam-hatip mezunu Dünya Bankası çalışanı oğlunu, bu okulları ne kadar “hayırlı, iş bilir, başarılı” evlatlar yetiştiren kurumlar olduğuna örnek olarak gösterdi. ABD savaş çetesinin başında yeralan Wolfawitz şu an Dünya Bankası’nın başında yeralıyor. Erdoğan, böylesi bir katille, gelişmekte olan ülkelerin tüm ekonomik yapısını altüst ederek onları bağımlılık ilişkisi içine hapseden Dünya Bankası’nda çalışan oğluyla övünüyor. Kuşkusuz uşak Erdoğan’dan başka bir şey de beklenemez. Zira o tek kelimeyle sermayenin imamı...

Laiklik ya da “sevgili kurtarıcımız”

Bu ülkede varolan tüm burjuva kurumlar ve siyasetçiler, uzun zamandır, zor bir durumla her karşılaştıklarında kaçabilecekleri bir deliğe sahipler. Herhangi bir konuda sıkıştıklarında hemen, bir dönem için rafa kaldırdıkları, laiklik iksirini gündeme getiriyor, kitlelerin tepkisini bunun üzerinden manipüle ediyor, bunun üzerinden katil Bush’a verdikleri desteği, ellerinden Filistinliler’in kanı damlayan siyonistlerle yaptıkları anlaşmaları hasıraltı etmeye çalışıyorlar. Bundandır ki şimdilik herşeyi hasır altı edebilen ve imam hatip-türban çerçevesinde dönen bu verimli “sorun-laiklik” çözümlenecek gibi değil, kimsenin çözümlenmesini istediği de yok. Ordu gerektiğinde laiklik adı altında tankları sokağa çıkarabilmek, AKP ya da benzer türevleri ABD-İsrail bloğunun taşeronluğunu kapatmada perde olarak kullanabilmek için bu konuyu el altında tutacaktır. Gereğince kaşıyacak ya da geçici merhemler sürecektir. Çünkü bu konu her iki kesimin de kendini meşrulaştırmak, haklı çıkarmak için sarıldığı biricik dayanak noktasıdır.

İmam-hatipliler, ÖSS, mezuniyet törenleri derken özelleştirmelere devam!

AKP hükümeti ABD ile varolan kölelik ilişkilerini katmerleştirdikçe, işçi ve emekçilerin hayatlarını çekilmez kılan saldırı paketlerini uygulamaya koydukça imam hatip, türban, izinsiz kuran kurslarını daha fazla gündeme getirmeye

başladı. AKP, bu tartışmalarla toplumu yeniden bu sorun üzerinden saflaştırmaya ve işçi-emekçilerin hayatını ilgilendiren konuları ikincil kılmaya çalışıyor. Hedef Seydişehir, Tüpraş, Telekom özelleştirmeleriyle bir nebze de olsa harekete geçen işçi sınıfı ve emekçilerin yeniden suni gündemler üzerinden ayrıştırılmasıdır. Bundandır ki Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik ikide bir YÖK’le tartışmakta, Erzurum Atatürk Üniversitesi mezuniyet törenine türbanlı annenin alınmaması üzerinden fırtınalar koparmakta, Erdoğan Türkiye’deki üniversitelerin içler acısı durumunu örnek göstererek YÖK’ü haddini bilmeye çağırmakta, gerekirse YÖK yasasını değiştiririz tehditleriyle yapay gerginlik yaratmaya çalışmakta “boş kahramanlık” taslamaktadır.

YÖK karşı saldırıya geçmekte, Sezer taraf olarak tartışmaya katılmakta ve çoktandır alışkın olduğumuz ortaoyunu yeniden sahnelenmektedir. Bu sırada eğitimin paralı hale getirilmesi hiç gündeme gelmemekte, faşist saldırılar görmezlikten gelinmekte, politikanın ta kendisi olan üniversitelerden “eğitimin devamı, üniversiteleri gerçek amaçlarına uydurma adına” devrimci-muhafız öğrenciler atılmaya devam edilmektedir.

Laiklik tartışmaları noktasında şunu bilmek gerekiyor. TC hiçbir zaman laik bir devlet olmadı. TC başından itibaren dini, sermayenin lehine kullanmak üzere elinde tutmuş ve kullanmıştır. Okullarda zorunlu din dersi uygulamaları; eğitim müfredatının dini bir bakış açısıyla belirlenmesi; imam-hatip okullarının devlet tarafından kurulması ve ‘80 sonrası sayılarının artırılması; Sünni müslümanlığın kurumsallaştırıldığı Diyanet İşleri Başkanlığı’nın 100 bini aşkın din görevlileri ordusuyla varlığı; 28 Şubat sonrasında MGK tarafından cuma fetvalarının gündeminin ve içeriğinin belirlenmesi, herbir fetvanın gericiliğin beyinlerde daha da katmerleşmesine hizmet etmesi ve buna benzer sayısız örnek mevcut burjuva sınıf devletinin ne kadar laik olduğunun açık göstergeleridir.

Son zamanlarda hız verilen bu tartışmaların amacı ise açıktır. İşçi ve emekçileri sosyal-sınıfsal gündemlerden uzaklaştırmak, bunun yerine laiklik, türban, şeriat tartışmalarına sıkıştırmaktır. Tepkileri sınıf çelişkilerine değil bu tartışmaya çekerek kendi konumlarını sağlamlaştırmaktır. Böylelikle bölünmüş sınıfın saldırı dalgası karşısındaki direncini kırmak istiyorlar. Bu nedenle tartışmaların şimdi gündeme getirilmesi hiç de rastlantı değil. Özelleştirme saldırısında artık en kârlı kuruluşların sermayeye peşkeş çekilmesine sıra gelmiştir. Yakın zamanda Ortadoğu üzerinden ABD’nin planlarına uygun yeniden konumlanış, Suriye ve İran’a yönelik tehditler, bu iki ülkeyi dize getirmek için Türkiye’ye verilen görevler gündeme gelecektir. AKP’nin işinin hiç de kolay olmadığı açık. AKP tam da bu noktada işini kolaylaştırmak, kendi tabanından da gelecek tepkileri hafifletmek için bilerek tartışmaları alevlendiriyor.

İşin ilginç yanı, türbanın her gündeme geldiği anda müdahalede bulunan düzen ordusunun son tartışmaların dışında kalmasıdır. Bu ABD’yle kölelik konusunda birbiriyle yarışan AKP ve düzen ordusunun danışıklı dövüşün tarafları olduğunun, bu tartışmaların ordunun da işine geldiğinin açık göstergesidir.

Tüm düzen kurumları Amerikan emperyalizminin hizmetinde

Önce sermaye hükümetinin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ABD'yi ziyaret etti. Ardından Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ ABD'de çeşitli askeri-politik temaslarda bulundu. Tüm bu ziyaretler ABD'ye kölece bağlılık mesajlarının iletilmesi çerçevesinde gerçekleştirildi. Sermaye basınında Türkiye-ABD ilişkilerinde gelineen noktaya ilişkin tartışmalar uzun süredir devam ediyor. ABD Büyükelçisi Edelman'la giderayak yapılan röportajlar, Edelman'ın Türkiye ile ilişkiler ve ABD'nin Türk devletinden beklentileri konusunda söyledikleri döne döne işleniyor. ABD emperyalizminin taleplerinin karşılanması için Amerikancı medya tüm gücüyle çabalıyor.

Erdoğan ve Gül ikilisi daha ABD'ye gitmeden sermaye hükümeti Beyaz Saray'ı mutlu eden icraatların altına imzasını attı. İncirlik Üssü ABD emperyalizmi tarafından yolgeçen hanı misali tepe tepe kullanıldı. Bu utanç verici uygulama Savunma Bakanı Vecdi Gönül tarafından büyük bir pişkinlikle ifade edildi. Vecdi Gönül'ün İncirlik Üssü'nden

ABD uçaklarının tam 4 bin kez kalkarak Irak'a uçuş gerçekleştirdiği şeklindeki sözleri sermaye basınına yansıdı. Ancak bu hizmetler sayesinde Erdoğan Bush'tan randevuyu alabildi.

Bush çetesi AKP'nin ne yaman bir Amerikancı olduğu konusunda elbette kuşku duymuyor. Sorun, AKP'nin geleneksel tabanının ve daha da önemlisi işçi ve emekçilerde yaygın olan ABD karşıtlığının hesabını yapan kimi politik söylemlerinden kaynaklanıyor. Bir Amerikan araştırma kuruluşu olan PEW, Türkiye'de ABD'yi askeri tehdit olarak görenlerin oranının yüzde 65, Amerikalılar'ı aç gözlü olarak görenlerin oranının yüzde 68, saldırgan olarak görenlerin oranının ise yüzde 70 olduğunu açıkladı. Bu durum emperyalist dünya sisteminin efendisini rahatsız ediyor.

Bugüne kadar ABD emperyalizmi, AKP hükümetinin sadakat gösterilerini yeterli bulmadı. Hep daha fazlasını istedi. Sermaye hükümeti, ABD'nin taleplerini karşılamak için tüm gücüyle çalıştı. Geziden hemen önce bir dizi ihaleyi ABD savaş tekellerine verdi. Skorsky tekelerinden, tanesi 32 milyon değerinde 12 Seahawk helikopteri alımı yapıldı. Bu silah alımı için ABD tekellerine 365 milyon dolar peşin olarak ödendi.

Tayyip Erdoğan Türk devleti adına ABD emperyalizminin bölgesel politikalarına tam destek sözü verdi. ABD'nin Suriye ve İran'a yönelttiği savaş tehdidine ortak olma niyetini Bush'a iletti. Erdoğan bu utanç verici yaklaşımını, "işbirliğinin gereğini yerine getirmemizden daha doğal bir şey olamaz" sözleri ile itiraf etti.

Genelkurmay Başkanı'nın son açıklaması ile iyice belirginleşen ordunun BOP'a tam destek verme tutumu, ABD'yi ziyaret eden Genelkurmay ikinci başkanının tutumuna da damgasını vurdu.

Görüşmelerin ABD tarafından ferahlatıcı bulunduğu, sermaye uşağı kaleşörlerin yazılarına da yansıdı. Erdoğan'ın, "ABD ile Kafkasya ve Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi çerçevesinde beraberiz" sözleri değerlendirmelere konu edildi. Ziyaretlerin 50 yıllık Türkiye-ABD ilişkilerine derinlik ve yeni bir boyut kazandırdığı eksenindeki düşünceler büyük bir sevinçle dile getirildi.

Bu ziyaretler, dünya halklarına ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine düşmanlık temelinde oluşturulan emperyalist savaş politikasının daha da geniş alana yayılarak devam edeceğini teyit etmiştir. Sermaye devletinin tüm kurumlarının temsilcileri ABD emperyalizminin dünya halklarına yönelttiği kirli savaşın yanında yer alacakları sözünü Beyaz Saray'ın kapalı kapıları ardında vermişlerdir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ABD emperyalizminin savaş stratejisine bağlanarak katliamlara ortak edilmek istenmektedir. Önümüzdeki dönemde ABD'ye bağımlılık katmerleştirilecek, sermaye iktidarı yeni kanlı maceralara doğru yelken açacaktır. Tabii ki geminin dümeninde her zaman olduğu gibi ABD oturacak, Türk devleti ise tayfalık görevi ile yetinmek zorunda kalacaktır. ABD, Türk devleti ve İsrail'den oluşan şer üçgeni bölge halklarının başına yeni belalar açma hazırlıkları yapmaktadır.

Sermaye devletinin ABD emperyalizmiyle kirli ilişkilerini sergilemek, bunun işçi sınıfına ve emekçilere yönelik sonuçların kesintisiz propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile anlatmak, önümüzdeki sürecin önemli görevlerinden biridir.

Sivil havalimanları da emperyalist orduların hizmetinde

Genelkurmay İkinci Başkanı, TÜSİAD yöneticileri, başbakan, bakanlar, işadamları ile "seçilmiş" gazeteciler Washington'a uçtuklarında, İncirlik Üssü fiilen halklara saldırının "merkez üssü" konumuna gelmişti. Eski anlaşılanın bitiş tarihinden 20 gün önce İncirlik'te başlayan hareketlilik gözle görülecek kadar yoğunlaşmıştı.

Bush ve savaş çetesinin huzuruna çıkan devlet erkanı, Ortadoğu halklarını hedef alan emperyalist saldırıya daha önce de destek verdiklerini, bundan sonra da "çok yönlü destek" vermeye devam edeceklerini açıkladılar. Efendinin huzurunda tam mutabık kalan heyetler, halklara karşı işledikleri suçların kamuoyunda tartışılmasını önlemek için, Washington'dan döner dönmez türban tartışması yaratarak ortalığı toz-duman içinde boğmaya çalıştılar.

Washington ziyareti sonrası atılan adımlar, işbirlikçi takımının ABD'ye verdikleri sözlere sadık kalacağını gösterdi. Suriye'ye dönük dolaylı tehditler, Dersim'de devrimci katliamı, şimdi de Adana Şakirpaşa Havaalanı'nın NATO (yani ABD) askeri uçaklarına açılması... NATO

uçak ve helikopterleri için askeri amaçlı değerlendirilmek üzere 5 dönümlük alanda inşaat çalışmalarına başlandığı bildirildi.

Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürlüğü'ne (DHMI) bağlı limana Milli Savunma Bakanlığı (MSB) ile yapılan protokol gereği NATO uçak ve helikopterlerinin konuşlanabilmesi için yapılacak apronun uçak iniş pistinin sonundaki boş alanda inşa edileceği öğrenildi. NATO uçak ve helikopterlerine hizmet amaçlı inşa edilen tesisin tamamlanmasından sonra Adana Havalimanı'na inecek askeri amaçlı uçak ve helikopterler bu özel alanda bekletilecekmiş.

Mersin, İskenderun gibi kritik geçiş noktalarına yakın ve Ortadoğu ile Kıbrıs gibi bölgelere de ulaşım sağlayan havalimanının emperyalist saldırganlara açılmasıyla ilgili resmi hiçbir açıklama yapılmadı. Washington'da üstlendikleri kirli rolleri açıklamayan işbirlikçi sermaye iktidarının temsilcileri işçiler, emekçiler ve ilerici-devrimci güçler tarafından engellenmedikleri sürece, ABD'ye uşaklıkta sınır tanımayacaklar.

Emperyalist katiller hesap verecek!

Adana'da oluşturulan birlikteliğin eylem planı çerçevesinde 26 Haziran günü saat 16:00'da İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasından sonra Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu kısa bir skeç oynanarak başta Bush olmak üzere emperyalist katilleri yargıladı. Daha sonra hep beraber marşlar söylendi. Eylem sloganlarla sonlandırıldı. Eylemde "İncirlik üssü kapatılsın!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!" vb sloganlar atıldı. Eylemi İHD, ESP, TÖP, BDSP, SDP, Halkevi, DHP, Alınteri, Barikat, SEH, Çağrı, KESK, İşçi Mücadelesi örgütledi.

Kızıl Bayrak/ Adana

Telekom çalışanları hafta boyunca özelleştirmeye karşı eylemler gerçekleştirdi...**“İşçi-memur elele, genel greve!”**

Telekom’a ilişkin satış ihalesi 24 Haziran’da yapıldı. İhaleyi kimin kazandığı ise 4 Temmuz Pazartesi günü açıklanacak.

Telekom’da çalışan işçi ve emekçilerin mücadelesi de yoğunlaşıyor. Önceki günlerde çeşitli basın açıklamaları ve imza kampanyaları düzenleyen Telekom çalışanları 23 Haziran’da ülke genelinde eş zamanlı eylemler gerçekleştirdiler. Gaziantep’de ise iş bırakma eyleminin ardından o gün kentte olan Recep Tayyip Erdoğan’ın konuştuğu alana giderek hükümetin özelleştirme politikalarını protesto ettiler. İhalenin yapıldığı gün Özelleştirme İdaresi’nin önünü eylem yerine çeviren ve yağmacıları protesto eden işçi ve emekçiler, aynı günün akşamı da Telekom Ankara Bölge Müdürlüğü önünde bir protesto gösterisi gerçekleştirdiler. Telekom işçileri sonraki günlerde de boş durmadılar. İmza kampanyalarını sürdürdüler, çeşitli basın açıklamaları yaptılar.

Telekom çalışanları Kocaeli ve Sakarya’da sokaktaydı

Kocaeli Telekom çalışanları 22 Haziran günü İl Müdürlüğü binası önünde bir eylem düzenledi. Telekom’da örgütlü bütün sendikaların ortak düzenlediği eyleme yüzlerce işçi ve emekçi katıldı. Haber-İş şube başkanının bir konuşma yaptığı eylemde “İşçiyiz, güçlüyüz, kazanacağız!” ve “İşçi memur elele, genel greve!” sloganları öne çıktı. Sakarya’daki eylemi ise Haber-İş Sendikası düzenledi. Postanenin önünde toplanıp bir basın açıklaması gerçekleştiren yüzlerce işçi buradan AKP il binasına yürüdü.

Telekom çalışanlarının yaygın birleşik eylemi: 23 Haziran

Telekom çalışanları özelleştirme ihalesinden bir gün önce, 23 Haziran Perşembe günü, ülkenin birçok yerinde eş zamanlı eylemler gerçekleştirdiler. Çeşitli illerde basın açıklamaları, yürüyüşler gerçekleştiren ve bazı yerlerde de iş bırakan Telekom çalışanları özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini haykırarak hükümeti uyarmış oldular. Telekom çalışanlarının özelleştirme karşıtı mücadelesinde son zamanlarda yaşanan ciddi zayıflık dikkate alındığında, 23 Haziran eylemi bir silkinmenin, uyanışın ilk işaretiydi. Fakat özelleştirme saldırısının önemiyle ve Telekom çalışanlarının gerçekte sahip olduğu mücadele potansiyeliyle kıyaslandığında, 23 Haziran eyleminin istenen ve mümkün olan yaygınlık ve katılım düzeyiyle gerçekleşmediği görülüyordu.

İstanbul’un her iki yakasındaki Telekom işyerlerinde de iş bırakma eylemi yapıldı. İşyerlerinde örgütlü bütün sendikaların destek vermesine rağmen katılım İstanbul’da da istenen düzeyde gerçekleşmedi. Avrupa Yakası’ndaki Telekom çalışanları iş bırakma sonrasında Mecidiyeköy’deki Ali Sami Yen Stadi önünde biraraya geldiler. Buradan pankart ve sloganlarla Gayrettepe’deki Telekom İl Müdürlüğü’ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca “Geliyor geliyor, genel grev geliyor!”, “İMF uşağı hükümet istifa!”, “Telekom, Tüpraş, Erdemir vatandır satılmaz!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” gibi sloganlar sıklıkla atıldı.

Gayrettepe Telekom önündeki eyleme TÜMTİS

üyesi ambar işçileri, Tuzla Deri işçileri ve değişik sendikaların yöneticileri de katılarak destek verdiler. Destekçilerle birlikte eyleme katılan kitlenin sayısı 2 bini geçti. Sendikaların ortak açıklamasını Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu okudu. Ortak açıklamada “*Telekom işçisinin sesi Seydişehir işçisinin ve halkının, Ereğli işçisinin ve halkının, PETKİM, Tüpraş işçisinin, iş kazalarına karşı mücadele eden tersane işçilerinin, sendikalı sendikası tüm sınıf kardeşlerimizin sesidir. İşçi sınıfının birleşik mücadelesini büyütmek, sermayenin saldırılarına karşı topyekûn yanıt vermek tek seçenektir*” deniliyordu. Levent Dokuyucu’dan sonra Telekom’da örgütlü diğer sendikaların yöneticileri de konuşmalar yaptılar.

İstanbul Anadolu Yakası’nda ise Telekom çalışanları Acıbadem Telekom Müdürlüğü önünde toplandılar. Buradaki eylemde Türk-İş bürokrasisinin önde gelen isimlerinden 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ve Haber-İş Şube Başkanı Yahya Memiş birer konuşma yaptılar. Yahya Memiş, “eğer sessiz kalırsak, ülkemize ve çocuklarımıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmemiş olacağız” dedi.

İstanbul dışında Ankara, Adana, Bursa, Mersin, Antalya, Samsun, Konya, Kayseri, Gaziantep, Eskişehir, Dersim, Diyarbakır, Elazığ, Lüleburgaz, Sinop ve Kars gibi illerde de Telekom müdürlükleri önünde basın açıklamaları gerçekleştirildi. Bu illerden bazılarında kısmi iş bırakma eylemleri hayata geçirildi. Ortalama 200-300 kişilik katılımlarla gerçekleştirilen eylemlerde “Telekom vatandır vatan satılmaz!”, “Telekom peşkeş çekilemez, özelleştirmeye hayır!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” ve yanısıra genel grevle ilgili sloganların öne çıktığı gözlemlendi. Yapılan konuşmalarda ise İMF politikaları ve hükümet uygulamaları eleştirildi. Telekom’a ve özelleştirilmek istenen diğer KİT’lere sahip çıkma kararlılığı ve birleşik mücadele ihtiyacı vurgulandı.

Antep’de Tayyip protestosu; “Telekom’u satanı biz de satarız!”

Belediye tarafından yaptırılan bir kavşağın açılışı için Antep’e gelen Recep Tayyip Erdoğan, o gün iş bırakma eylemi yapan Telekom çalışanları tarafından protesto edildi.

23 Haziran’da dört sendikanın ortak çağrısıyla iş bırakan Gaziantep Telekom çalışanları önce Telekom

İl Müdürlüğü önünde toplanarak bir eylem gerçekleştirdiler. Eylem bitirildikten sonra Telekom çalışanları Başbakan’ın konuşma yapacağı Doğumevi Kavşağı’na doğru yürüyüşe geçmek istedi. Ancak polis yürüyüşe izin vermedi. Bu kez işçiler dağıldılar ve minibüslerle başbakanın konuşma yapacağı alana gidip orada yeniden toplandılar. Telekom çalışanları alanda toplandığında Tayyip Erdoğan henüz gelmemişti. Bu arada kürsüde Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen atıp tutuyor, dinleyenleri herşeyin ne kadar da güllük gülistanlık olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Fakat aldığı olumsuz tepkiler bu işi pek beceremediğini gösteriyordu.

Tayyip Erdoğan’ın konuşma vakti geldiğinde Telekom çalışanları da hareketlendiler. Yüzlerce Telekom çalışanının “Telekom’u satanı biz de satarız!” sloganları yüzünden konuşmasına başlayamadı. Çalışanların protestosu polis müdahalesine rağmen devam etti. Sesler biraz zayıflayınca Tayyip Erdoğan konuşmasına başladı. Fakat bu kez de Telekom çalışanları İstiklal Marşı okuyarak başbakanın konuşmasını engellediler. İstiklal Marşı okumayı bitiren işçiler sloganlarını gür bir şekilde haykırarak alkışlar eşliğinde alanı terk ettiler.

24 Haziran Ankara; “Bedeli ne olursa olsun direneceğiz!”

24 Haziran’da Telekom çalışanlarının eylem üssü Ankara’ydı. Zira o gün Ankara’da Özelleştirme İdaresi’nde Telekom ihalesi vardı. Slogan ve alkışlarla Kolej Kavşağı’ndan Özelleştirme İdaresi önüne kadar yürüyen Haber-Sen mensubu Telekom emekçileri burada bir açıklama yaparak gün boyu Özelleştirme İdaresi önünde bekleyeceklerini ve özelleştirme için gelecek yağmacıları protesto edeceklerini duyurdular. Teklif vermek üzere öğleden sonra Özelleştirme İdaresi’ne gelen şirketlerin temsilcileri Haber-Sen üyeleri ve onlara destek verenler tarafından bir süre engellendi. Eylemciler giriş yapan araçları tekmelediler, yumurta ve domates yağmuruna tuttular. Özelleştirme İdaresi önündeki eylem teklif verme süresi dolana kadar devam etti.

Bu arada Telekom Ankara Bölge Müdürlüğü önünde de bir eylem yapıldı. Müdürlük binası önünde “Hükümet istifa!”, “İMF’nin imamı, kaç satarın vatani!”, “İşçi-memur elele, genel greve!”, “Telekom vatandır satılmaz!” sloganlarını haykıran çalışanlar

daha sonra kurumun yemekhanesine girdiler. Burada konuşan Haber-İş Genel Sekreteri Ali Akcan, bedeli ne olursa olsun özelleştirmeye karşı direneceklerini, kendilerine rağmen Telekom’un satılamayacağını söyledi. Türk Haber-Sen adına konuşan Genel Başkan İsmail Karadavut da, bu saldırının birlik ve beraberlik sayesinde püskürtüleceğini ifade etti. Karadavut, Maliye Bakanı’nın Dünya Bankası’na gizli bir mektup yazdığını, bu mektupta “350 bin dolar gönderirseniz 30 bin kişiyi sokacağa atacağız” denildiğini hatırlatarak “Buna müsaade etmemek için kararlı olmalı, ayağa kalkmalıyız” diye konuştu. Özelleştirme İdaresi önünde gün boyunca nöbet tutan emekçiler de daha sonra buradaki eyleme katıldılar.

Taşeronlaştırmaya karşı tutum belirleyici olacak

Özelleştirmeye karşı seslerini yükselten Telekom işçileri şimdi 1 Temmuz tarihini bekliyorlar. Zira özelleştirme ihalesini kimin kazandığı, Telekom yağmasında aslan payını kimin aldığı o gün belli olacak. Fakat Telekom işçileri için 1 Temmuz tarihini önemli kılan bunun kadar önemli bir başka neden daha var. O da gündemdeki taşeronlaştırma saldırısının 1 Temmuz’dan itibaren yürürlüğe girecek olması.

Şu an 57 bin dolayında çalışanı bulunan Telekom’da personel sayısının fazla olduğu, özelleştirmeyle birlikte en az 20-25 bin kişinin kapının önüne konulacağı sermaye sözcüleri tarafından daha önce çeşitli kereler açıklanmıştı. “Personel fazla” derken kastedilenin sendikalarda örgütlü ve çeşitli haklara sahip işçi ve emekçiler olduğunu, yoksa hizmetleri yerine getirmek için kurumda daha fazla çalışana gereksinim duyulduğunu ispatlayan yeni bir gelişme yaşanıyor şu günlerde. Pilot olarak seçilen 7 ilde şu ana kadar Telekom personeli tarafından yürütülen arıza onarım işlerinin 1 Temmuz’dan itibaren taşeron şirketlere devredilmesi planlanıyor. Bu kez “personel yetersizliği” bahanesiyle gündeme getirilen uygulamaya geçildiği takdirde İstanbul (GOP, Büyüçekmece ve Pendik Müdürlükleri), Antalya, Muğla, Kastamonu, Ordu, Düzce ve Tekirdağ’da hizmetlerin bir bölümü 1 Temmuz’dan itibaren taşeron şirketler ve onlara bağlı işçiler eliyle yürütülecek.

Taşeronlaştırmanın özelleştirme saldırısından pek aşağı kalır yanı olmadığını Telekom işçisi biliyor. Çünkü bu konuda yıllardır yaşanan bir deneyim var. Kurumda örgütlü Haber-İş Sendikası Başkanlar Kurulu’nun da taşeronlaştırma saldırısı konusunda oybirliğiyle almış olduğu bir karar var. Buna göre, eğer işletmelere taşeron sokulmaya kalkışılırsa taşeron işçileri işyerlerine sokulmayacak, işe çıkılmayacak, işyerinde oturma eylemi yapılacak ve taşeronlaştırmada ısrar edilirse Türkiye genelinde iş durdurulacak. Haber-İş Genel Sekreteri Ali Akcan, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada, Başkanlar Kurulu’nun bu kararının geçerli olduğunu, taşeron işçilerini işletmelere sokmayacaklarını, bununla ilgili Başkanlar Kurulu kararı doğrultusunda bütün işletmelerde hazırlıklar yapıldığını ifade etti.

Kıscacası, Telekom çalışanı özelleştirmenin yanı sıra taşeronlaştırma saldırısının da tehdidi altında. Özelleştirmeden farklı olarak taşeronlaştırma çok daha acil, çok daha güncel. Çünkü 1 Temmuz’a sayılı günler kaldı. 1 Temmuz’da Telekom’a taşeron girecek. Tabii eğer Telekom çalışanları izin verirse. Herşey 1 Temmuz ve onu takip eden günlerde belli olacak. Telekom çalışanları özelleştirmeye karşı mücadeleye hazırlanırken ilk gerçek sınavı taşeronlaştırmaya karşı verecekler. Ve burada alacakları sonuç özelleştirme saldırısının sonucunu da etkileyecek, hatta belirleyecek.

Taşeron şirketler Telekom’a girmemelidir. Bu saldırı ne pahasına olursa olsun püskürtülmelidir. Özelleştirme karşıtı güçlerin bu mücadelede Telekom çalışanlarının yanında, onlarla eylemli dayanışma içinde olması gerekmektedir. Birleşik mücadeleyi örgütlemenin yolu kavga alanlarında, direnişlerde omuz omuza olmayı öğrenmekten geçmektedir.

Kamu TİS’lerinde özelleştirme ağırlığı

Uzunca bir süredir devam eden kamu topluözleşme görüşmelerinde henüz bir sonuç alınmış değil. Hükümetle Türk-İş arasında 28 ve 29 Haziran tarihlerinde yapılan görüşmelerde de herhangi bir anlaşmaya varılamadı. Görüşmelere 4 Temmuz’dan itibaren devam edileceği bildirildi.

TİS’lerin asıl kritik konusu esneklik dayatmaları ve özelleştirme. Fakat Türk-İş ve hükümet arasında bundan önce yapılan görüşmelerde bilinçli bir biçimde ücret pazarlıkları ön plana çıkartılıyordu. Hükümet İMF’nin koyduğu sınırlar çerçevesinde bir teklif getirerek her görüşmede bu teklif üzerinde milim milim oynamalar yaparak durumu idare ediyordu.

28 Haziran tarihli görüşmeler de bu havada geçti. Bir önceki görüşmede hükümet, birinci ve ikinci altı aylar için yüzde 4’er, üçüncü ve dördüncü altı aylar için ise toplam yüzde 5 zam önermişti. 28 Haziran’da yapılan görüşmede ise bu rakamlar biraz değiştirilerek birinci altı ay için yüzde 5, ikinci altı ay için yüzde 4, üçüncü ve dördüncü altı aylar için yüzde 3’er zam önerisi yapıldı.

Toplantı çıkışında gazetecilere açıklamada bulunan Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, hükümetin son önerisini değerlendireceklerini söylemişti. “Görüşmede esnek çalışma ve özelleştirme konularını görüştünüz mü” diye soran gazetecilere Kılıç, bu konuların görüşülmesine ücret ve sosyal haklarda anlaşma sağladıktan sonra geçeceğiz şeklinde bir yanıt vermişti.

Fakat sadece bir gün sonra yapılan dördüncü görüşmede durum tamamıyla değişmişti. Bu görüşmede ücret konusu görüşülmedi. Toplantı çıkışında gazetecilerin sorularını yanıtlayan Salih Kılıç, başta idari maddeler olmak üzere tüm konuları görüşmek üzere 4 Temmuz Pazartesi günü yeniden biraraya geleceklerini açıkladı. Bir gün önce söylediği “ücret konusunu çözdükten sonra idari maddelere geçeceğiz” sözünün hatırlatılması üzerine de “idari maddeler ağırlık kazandı” dedi.

Salih Kılıç’ın idari maddeler dediği şeylerin neredeyse tamamı kölelik yasasında yeralan ve işverenin sözleşmelere de sokmak istediği esnek çalışmayla ilgili hükümler. Tabii bir de özelleştirmeler ve bunların sonuçlarıyla ilgili hükümler var. Böylece TİS görüşmelerinde ücret konusunun geri plana itildiği, esneklik ve özelleştirmeyle ilgili konuların kritik önem kazandığı Salih Kılıç tarafından da kabul edilmiş oldu.

Türk-İş asıl önemli konuları geri plana itip görüşmeleri ücret pazarlığına endekslemesi zaten bir süredir konfederasyona bağlı sendikalar arasında da rahatsızlık konusuydu. Özellikle özelleştirme saldırısının en çok etkilediği sendikalardan Petrol-İş bu konudaki rahatsızlığını yüksek sesle dile getirmeye başlamıştı.

23-24 Haziran tarihlerinde Ankara’da toplanan Petrol-İş Başkanlar Kurulu’nun yayınladığı sonuç bildirgesinde kamu TİS’lerinin işverenin esneklik dayatmaları yüzünden tıkandığı vurgulanıyor ve bu konuda şunlar söyleniyordu.

“371 bin işçiyi kapsayan kamu toplu iş sözleşmeleri, hükümetin ve ona bağlı olan kamu

işveren sendikalarının dayatması sonucunda tıkanmıştır. 4857 sayılı yasanın esnekliği içeren hükümlerinin sözleşmelere monte edilmesi kabul edilemez. Yıllardır süren mücadele sonucunda elde ettiğimiz kazanımlara göz diken bu dayatmaları reddediyoruz. Türk-İş’ten talebimiz, hükümetle yapılan görüşmelerde bu tekliflerin geri çekilmesini ön şart olarak öne sürmesidir. Aksi takdirde, başta geçici işçilerin kadroya alınması olmak üzere diğer ilkelerimizde ileri adım atmak mümkün olamayacaktır.”

Türk-İş şimdiye kadar işi ücret pazarlığı olarak götürmeyi bir şekilde başarabiliyordu. Fakat tabandan yükselen seslerin çoğalması, yanı sıra özelleştirmeye karşı mücadelenin giderek güçlenme ve yayılma eğilimi içine girmesi, hem sermayeyi hem de Türk-İş’in başındaki ihanet çetesini kaygılandırmaya başladı. Hatta burjuva basında bu yönde akıl verenler, uyarıda bulunanlar çoğalmaya başladı. Son görüşmeler öncesinde *Hürriyet*’ten Erdal Sağlam THY çalışanlarının iş yavaşlatma eylemine de gönderme yaparak şunları yazıyordu.

“Daha şimdiden havayolu uçuşlarında adı konmamış iş yavaşlatmaların etkisi görülürken, iş barışının önümüzdeki dönemde hükümeti zorlayacağını ipuçlarını da veriyor.

İşçi konfederasyonlarının yönetimleri, son günlerde yoğun baskı altındalar. Özellikle özelleştirilecek KİT’lerdeki çalışanlar, sendika liderlerinin fazla ses çıkarmamasından yakınıyorlar. Tabandan gelen ‘eylem’ talepleri de buna paralel olarak hızla büyüyor.

Özelleştirmeye ilişkin tepkilerin, toplu sözleşme dönemine denk gelmesinin önümüzdeki döneme ilişkin zorlukları artırdığı görülüyor. Yaklaşık 371 bin kişiyi kapsayan kamu toplu iş sözleşmelerinde Hükümet ile Türk-İş bugün yeniden bir araya gelecekler.”

Kamu TİS görüşmeleri zaten en başından itibaren özelleştirme ve esnekleştirme saldırısının ve buna karşı alınacak tutumun bir parçasıydı. Erdal Sağlam’ın da işaret ettiği gibi, Türk-İş açısından bu gerçeği gizlemenin, bundan kaçmanın pek bir imkanı kalmamış durumda. Dolayısıyla da görüşmelere bundan böyle özelleştirme ve esneklik konusundaki konumlar ve talepler daha fazla damgasını vuracak. THY’de olduğu gibi özelleştirmeye karşı mücadele ile sözleşme ve grev süreçleri giderek daha fazla iç içe geçecek. Özelleştirme karşıtı istemlerle TİS talepleri birarada savunulur olacak.

Özelleştirme karşıtlığı ile TİS’ler üzerinden hak ve kazanımların sahiplenilmesi mücadelesinin çıkışması sınıf hareketini geliştirmek için yeni kolaylıklar ve ek imkanlar anlamına gelmektedir. Örneğin bu imkanlar değerlendirilebildiği koşullarda özelleştirmeler durdurulsun, esneklik dayatmaları geri çekilsin talebi üzerinden grevlerin örgütlenmesi söz konusu olabilecektir. Uzun zamandır yaygın ve kitlesel grevlerden uzak kalmış sınıf hareketinin bir genel greve veya benzeri eylemlere hazırlanması için bu tür imkanların çok önemli olduğu ortadadır. Kamu işçisi bu TİS görüşmelerini mücadelesini geliştirmek için güçlü bir silaha çevirebilir ve bunun vakti henüz geçmemiştir.

Ankara’da sendika şubeleri ortak mücadele platformu oluşturdu...

“Taleplerimizi, gücümüzü ve mücadeleyi ortaklaştırıyoruz!”

Ankara’da biraraya gelen sendika şubeleri saldırılara karşı mücadelelerini ortaklaştıracaklarını açıkladılar. Petrol-İş Ankara Şubesi’nin girişimiyle oluşturulan Şubeler Platformu’nda KESK’e ve Türk-İş’e bağlı sendikaların 14 şubesi yeralıyor.

Platformun kuruluşunun duyurulduğu basın toplantısında açıklama yapan Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen, “Sendikalarımızın genel merkezlerinden tavır bekleyen ve izleyici konumdan kurtularak taleplerimizi, gücümüzü ve mücadeleyi ortaklaştırarak ülkemiz işçi ve emekçi hareketine katkı koyup, genel merkezlerimizi ve konfederasyonlarımızı güçlendireceğimize inanıyoruz” dedi.

Platform adına 22 Haziran tarihinde yayınlanan kuruluş bildirgesinin tamamını aşağıda sunuyoruz.

İMF ve Dünya Bankası direktiflerini harfiyen uygulayan AKP hükümeti, kapitalizmin içinde bulunduğu buhranın ekonomik yükünü emekçilerin sırtına yıkıyor.

İş Yasası, Belediyeler Yasası, Gelir İdaresi Yasası, Tarım yasaları, Sosyal Sigortalar ve GSS Yasası, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı’na devrine ilişkin kanun, kamusal alanı yoketmek ve sosyal devleti ortadan kaldırmak amacıyla kamuya ait işletmeleri ve ülke kaynaklarını (yeraltı–yerüstü) yağmalamak için çıkarılan özelleştirme kanunları, yabancı sermayenin Teşvik edilmesine dair kanun, Türk Ceza Kanunu, Kamu Personel Reformu kanunu gibi düzenlemelerin hepsi DTÖ içinde güç odağı olan emperyalistlerin, IMF ve DB gibi finans örgütleri aracılığı ile dayatılarak mecliste düzenlettikleri bilinen bir gerçektir.

ABD’nin Ortadoğu politikalarına Türkiye halkının %80’ine rağmen tam destek veren AKP hükümeti halk karşıtı ve ABD yanlısı politikalarda ısrarı sürdürüyor. Çareyi ABD’ye sığınmakta bulan

hükümet, ABD’ye vaadettiği rolü bölgemizde oynarsa, İsrail gibi bütün komşularımız ve bölge halklarının nefretini kazanacaktır. Fakat Tüpraş, Petkim, Telekom, Seydişehir Alüminyum, Erdemir, Tekel, Seka, limanlar ve madenlerde yaşanan emekçi hareketi ve özelleştirme karşıtı mücadele gösteriyor ki, içeride halk karşısında kendisini tüketen AKP hükümetini artık (kendinden öncekilerde olduğu gibi) ABD de kurtaramayacaktır.

Emekçilere yönelik bütün bu amansız saldırılara karşı biz aşağıda imzası bulunan Ankara’da örgütlü sendika şubeleri olarak her alanda ayrı ayrı yürüttüğümüz mücadeleyi birleştirmekten başka bir çarenin kalmadığını görerek, “**Ankara Şubeler Platformu**” adı altında ortak mücadele etme kararı aldık.

Bugün geline durum itibariyle bir tek ayrımın olduğunu açıklıkta tespit ettik. Bu da emperyalizmin yerli işbirlikçileri ile ülkeyi satanlar ve ülkeyi ve emekçilerin çıkarlarını koruyanlar.

Bugüne kadar yürüttüğümüz mücadele ayrı ayrı hareket etsek bile bizleri alanlarda buluşturuyorsa ortak mücadele aciliyet kazanmış demektir.

Yaşadığımız saldırılara karşı yalnızca sendikalarımızın genel merkezlerinden veya konfederasyonlarımızdan tavır bekleyen ve izleyici olan konumlardan kurtularak taleplerimizi, gücümüzü ve mücadeleyi ortaklaştırarak hem ülkemiz işçi ve emekçi hareketinin gelişmesine katkı koyacak, hem de genel merkezlerimizi ve konfederasyonlarımızı güçlendireceğimize inanıyoruz.

Yaz sıcaklığı ile beraber, özelleştirmelere karşı mücadele de ısınırken önümüzdeki dönemde;

1-) Tüpraş, Petkim, Telekom, Seydişehir Alüminyum, Erdemir, Tekel, Seka, Madenler, limanlar her biri vatandır. Vatanın satılmasına yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizin sermayeye peşkeş

çekilmesine, ormanlarımızın, enerji santrallerimizin, barajlarımızın ve hatta müzelerimizin dahi satılmasına karşı tarihimizi, kültürümüzü, topraklarımızı ve ulusal bağımsızlığımızı savunacağız.

Bu temelde mücadele eden emekçilerle dayanışma ve mücadele birliği sağlayacağız.

2-) Kamu sözleşmeleri sürerken hükümetin IMF direktifleri doğrultusunda yoksulluk ücreti, esnek ve kurlsız çalışma dayatmalarına teslim olmayacağız.

3-) Sosyal güvenlik reformuna, Eğitim-Sen’in susturulmak istenmesine ve kamu personel reformu kanununa karşı mücadelemiz aynı güçlerle yürütülecek ortak bir mücadeledir.

4-) Amerikan emperyalizmine, IMF ve Dünya bankası politikalarına karşı mücadele ederken, ülkemiz ve emekçiler aleyhine geliştirilen mali iktisadi ve askeri her tür bağımlılığa karşı da mücadele edeceğiz. Komşu ülkeler halklarına karşı sürdürülen saldırı ve katliamlara karşı seyirci kalmayacağız.

Kamuoyuna saygı ile duyurulur.

Ankara Şubeler Platformu
adına Yürütme Kurulu

Platform katılımcıları

Petrol-İş Sendikası Ankara Şubesi, Eğitim-Sen Ankara 1 No’lu Şube, Eğitim-Sen Ankara 3 No’lu Şube, TÜMTİS Ankara Şube, Sağlık-İş Ankara Şube, Haber Sendikası Ankara Şube, Yol-İş Sendikası 3 No’lu Şube, ESM Ankara 1 No’lu Şube, Kültür Sanat Sendikası Ankara Şube, Tüm Bel-Sen 2 No’lu Şube, Tezkoop-İş Ankara 1 No’lu Şube, Tezkoop-İş Ankara 2 No’lu Şube, Basın İş Sendikası Ankara Şube, BES Ankara 1 No’lu Şube, GİMS MTA Şube, ESM Ankara 2 No’lu Şube, BTS Ankara Şube, Tezkoop-İş Ankara 4 No’lu Şube, Tüm Bel-Sen 1 No’lu Şube

Emek Platformu ihanet için pusuda!

Çoktandır sesi çıkmayan Emek Platformu Başkanlar Kurulu 27 Haziran günü TTB’nin çağrısıyla bir toplantı yaptı. Toplantı sonrası yaptıkları açıklamaya bakılırsa “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasarısı ile Türk Telekom, Erdemir, Seydişehir, TÜPRAŞ, PETKİM, limanlar, THY başta olmak üzere özelleştirme girişimlerini değerlendirmek üzere” biraraya gelmişler. Gene bu açıklamaya göre toplantıda epeyce bir “kapsamlı değerlendirme” yapmışlar. Ve bugüne kadar Emek Platformu’nun “iyi niyetli girişim ve taleplerini” ciddiye almayan hükümete karşı “ortak etkin bir tutum geliştirme kararı” almışlar.

Bildiride bu “ortak etkin tutum”un ne olduğu da yazılı; “TBMM’deki Komisyon ve Genel Kurul süreçleri yakından izlenerek, toplumun görüşlerini dışlayan tutumlarda ısrar edilmesi halinde Emek Platformu Başkanlar Kurulu konunun ciddiyetine denk düşecek programın oluşturulması için olağanüstü toplanarak eylem programını kamuoyuna açıklayacaktır.”

Emek Platformu şu yakın dönemde bile işçi ve emekçileri sayısız kez aldattı, yüzüstü bıraktı. SSK hastanelerinin devri, saldırı

yasalarının mecliste kabulü gibi gelişmeler karşısında kılını kıpırdatmadı. Döne döne işçi ve emekçilerin beklentilerini boşa çıkardı. Mücadele imkanlarını törpüleyerek, sermayeye paha biçilmez hizmetlerde bulundu. Son olarak SEKA direnişi sürecinde direnen işçilere yardım etmek adına ortaya çıktı. Gerçek yüzünü burada da gösterdi. Türlü ayak oyunları ile direnişin bitmesini, sermayenin rahat bir nefes almasını sağladı.

Emek Platformu son zamanlarda bir dağılma süreci yaşamaktaydı. İşçi ve emekçilerin birleşik mücadeleye en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde Emek Platformu’nun dağılmasını, büyük bir kayıp, büyük bir eksiklik olarak değerlendiriyorlar, platformun yeniden canlandırılması için akıllar verip duruyorlardı.

Oysa ki tam tersi geçerliydi. Emek Platformu mücadele etmek isteyen işçi ve emekçilerin önünde yükselen bir barıkatı. Emek Platformu’nun dağılması bu barıkatin ortadan kalkması demektir. Sınıf hareketi açısından sahte çözümlerden uzaklaşmanın, zor ve sancılı da olsa daha iyiyi ve daha doğruyu aramanın, bulmanın, kurmanın önünün açılması demektir.

Şimdi Emek Platformu bir kez daha sahnede. Özelleştirmeye karşı mücadelenin görülür şekilde genişlediği, birleşik ve militan mücadele biçimlerinin giderek daha fazla benimsendiği, mücadelenin nasıl birleştirileceğine dair tartışma ve girişimlerin yoğunlaştığı ve bütün bunların emek-sermaye arasındaki kutuplaşmayı, saflaşmayı giderek daha belirginleştirdiği bir süreçte Emek Platformu bir kez daha sahnenin önüne doğru itiliyor.

Emek Platformu bugüne kadar sınıf ve emekçi hareketine bir şey vermemiştir, tersine ondan çok şey alıp götürmüştür. Mevcut yapısı, bileşeni ve işleyişiyle Emek Platformu’nun bundan böyle de işçi ve emekçilere vereceği bir şey yoktur. Eğer bugün yeniden üstelik Türk-İş’in çabalarıyla canlandırılıyorsa, bunun tek amacı bir kez daha sermayeye hizmetten başka bir şey değildir. Platform içerisinde gerçekten de emekten, mücadeleden yana olan birilerinin olup olmaması bu gerçeği değiştirmemektedir. Bu nedenle işçi ve emekçiler dikkatli olmalıdır. Gelişen mücadele dinamizminin, sermayeye yönelen öfke ve tepkinin bir kez daha sermaye uşağı ihanet çeteleri tarafından heba edilmesine izin verilmemelidir.

Tariş'te grev başladı...

Tariş yönetimi grevi kırmayı ve sendikayı tasfiyeyi amaçlıyor!

Tariş Pamuk Tarım Satış Kooperatifleri Birliğine'ne bağlı iplik, depolama, bakım ve yenileme fabrikalarında toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle 23 Haziran günü greve çıkıldı. Tariş yönetimi tarafından "0" ücret zammı teklif edilirken, işçiler insanca yaşayacak ücret talebiyle grev kararı aldılar. Tariş iplik ve depolama fabrikalarında Teksif, bakım ve yenileme fabrikasında ise Birleşik Metal-İş Sendikası örgütlü. Bu fabrikalar Çiğli Organize Sanayi Bölgesi içinde bulunuyor.

Tariş İplik, Türkiye ve Balkanlar'ın en büyük iplik fabrikası durumunda. Türkiye'de kamu ve özel sektör içinde ise en büyük 48. fabrika. Tariş'in kooperatif olması nedeniyle %50'ye yakın orandaki çalışanları hem ortak hem işçi, geri kalanı ise dolaylı olarak ortak. Yani işçilerin ya babası ya dayısı kooperatife ortak. Bu durum işçilerin yaşadıkları sorunlar üzerine eylemliliğe geçmelerini zora sokabiliyor. Greve çıkıldıktan sonra da işçilerin kooperatifle aralarındaki bağı kullanan Tariş yönetimi, aile ve akraba çevresini kullanarak işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Şu an fabrikada 850 işçiden 55'i bu tür baskılar nedeniyle grevi kırmış durumda. Ancak içeride üretim halen yok. Tariş yönetimi üretimden ziyade grevi kırmayı ve bunda da başarılı olursa sendikayı tasfiyeyi amaçlıyor.

Tariş İplik'ten bir işçiyle konuştuk...

“Direne direne kazanacağız!”

- Greve çıkmanıza neden olan talepleriniz neler?

İşçi: Aldığımız maaş 540 YTL. Biz bu aldığımız maaşa 100 milyon zam istiyoruz. Yaptığımız iş ve çalışma koşullarımız hiç de rahat değil. Meslek hastalıkları ve iş kazası riskimiz çok yüksek.

- Fabrika koşullarınızdan bahseder misiniz ?

İşçi: Gürültü ve toz nedeniyle birçoğumuz meslek

hastalığı riskiyle yüzyüzeyiz. Makinelerin pamuğun iplik haline getirmesi için gereken ısı çok yüksek, rutubet ve nem çok fazla. Aşırı gürültü nedeniyle işitme kaybı sorunlarımız oluyor. Burası Tariş'e bağlı fabrikaların en mağduru durumunda. En düşük maaşla ve en ağır koşullarda çalışan bizleriz.

- Sendikanın ve sizin belirlediğiniz bir eylem takviminiz var mı?

İşçi: Şu an yok.

- Şimdiye kadar neler yapıldı?

İşçi: İşe giriş çıkışlarda, içeride olanları alkışlı protesto ediyoruz.

- Grevinize desteğe gelenler var mı ?

- Var ama, biz dışa dönük desteğe kapalıyız. (Kendilerinin denetimi dışında gelişen bir eylem vb. durumların kendilerinin grevini zora sokacağı düşüncesindeler - KB)

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi: Sonuna kadar devam edeceğiz. Direne direne kazanacağız.

Bakım ve Yenileme Fabrikası'ndan bir işçiyle konuştuk...

“Tariş kimsenin babasının malı değil!”

Tariş Bakım ve Yenileme Fabrikası'nda 35 işçinin tamamı grevde. İşveren sıfır ücret zammı dışında, işçilerin kazanılmış haklarına da göz koymuş durumda. İhbar tazminatını, fazla mesai ücretlerini, yıllık izinleri geriye çekmek, devamlılık primini kaldırmak istiyor.

- Sürecinizi anlatır mısınız?

İşçi: Sözleşme süreci Ocak ayında başladı. İşveren hiç sendikayla diyalog kurmadı. Metal sektörüne uygun insanca yaşanacak bir ücret istiyoruz. En düşük maaşımız 600 YTL. iken biz 850 YTL. istiyoruz. Bize "0" zam dayatıldı. İş kazasının yüksek olan bir sektör olduğu için oldukça düşük bir ücret talebi bizimkisi.

- Önüne koyduğunuz eylem takvimi var mı?

İşçi: Şu an yok.

- Önerileriniz var mı?

İşçi: Basın ve medya üzerine giderse iyi olur. Çünkü Tariş kimsenin babasının malı değil. Tariş 170 çiftçinin alınterinden kurulmuş, buradaki işçiler de bu çiftçilerin çocukları.

- Çiğli Organize'de grevde olan Tariş'in diğer fabrikaları ve Gimaz var. Onlarla neler yapılabilir?

İşçi: Birlikte Organize'de yürünebilir, genel bir yürüyüş olabilir.

- Sendikanın önerileri var mı?

İşçi: Şu an yok, ama ileride olabilir.

Kızıl Bayrak/Çiğli

THY'de greve doğru

28 Haziran günü Hava-İş Yönetim Kurulu bir basın açıklaması yaparak; 27 Haziran günü toplu iş sözleşmesinin uyuşmazlığı ile ilgili yapılan görüşmeler hakkında bilgi verdi. Ve bu görüşmeler sonucunda yeni bir gelişmenin sağlanamadığı belirtilen açıklamada THY yetkililerinin ücret ile ilgili hiçbir teklif getirmedikleri gibi toplu iş sözleşmesi ve grev kararını da önemsemediklerini ortaya koydukları, çözüm üretmek yerine en demokratik, meşru tepkilerini dile getiren, kendi personeli ile polis güçlerini karşı karşıya getirerek gerilimin artmasına yol açtıkları ifade edildi.

Ayrıca THY çalışanları adına 5 aydır toplu iş

sözleşmesi görüşmelerinin yürütüldüğü, 23 Haziran 2005 tarihinde uyuşmazlığın çözülemediği resmi arabulucu raporunun ardından grev sürecine girildiği ifade edildikten sonra, eğer 30 Haziran'a kadar bir uzlaşma sağlanamazsa o günden itibaren 6 gün içinde yani son gün olan 6 Temmuz'a kadar grev kararı alacaklarını vurguladılar. Anlaşma sağlanamadığı koşullarda çalışanların

üretimde nasıl bir güce sahip olduklarını kimsenin unutmaması gerektiği belirtilerek basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Coca Cola işçileri direniş çadırı açtı!

Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenen Coca Cola işçileri yetki alma aşamasına geldiğinden işten atıldılar. İşçiler 24 Mayıs'tan bu yana işletmeleri önünde mücadele veriyorlar.

Direnen işçiler Bahçelievler'deki Merkez Dağıtım işletmesinin önünde de direniş çadırı açtılar. İçerde çalışan işçilerin tamamına yakını işten atıldı. 2000 yılında işçiler 400 milyon ücret alırken, şimdi 380 milyon alıyorlar. 10 günden beri direnişte olan işçiler bundan sonra da tempoyu arttırarak direnişe devam edeceklerini ifade ediyorlar. Tüm baskı, engelleme ve zor koşullara rağmen ayakta olduklarını ve sonuç alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

BDSP/Küçükçekmece

Samsun’da tutuklanan devrimciler serbest bırakılsın!

Faşist baskı ve teröre karşı devrimci dayanışma!

Devrimci, ilerici güçler üzerindeki faşist baskı ve terör katliamlar eşliğinde devam ediyor. Mercan vadisinde 17 MKP gerillasının katledilmesi ve Kürdistan’da gerçekleştirilen kanlı operasyonlarla yetinmeyen sermaye devleti, katliamlarını tırmandırdığı devlet terörü ile boyutlandırmaktadır. Kürdistan’da cenazelerine sahip çıkan binlerce kişinin üzerine ateş açılması, özelleştirmelere karşı yapılan direnişlerin polis terörü ve tehditlerle karşılanması, üniversitelerde sivil faşistler, polis ve idare üçlüsünün gerçekleştirdiği saldırılar, demokrasi havarilerinin ne menem bir demokrasi anlayışına sahip olduklarını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bir tarafta ağızlara sakız edilen demokrasi yalanları, öte tarafta ise sistematik baskı ve terör... Bunlar sermaye devletin 80 yıldır değiştirmeden taşıdığı kimlik özelliklerinden başka bir şey değildir.

Tırmandırılan baskı ve terörün son örneği ise Samsun’da yapılan operasyonlardır. Mercan Vadisi katliamını protesto etmek için 21 Haziran günü Ekim Gençliği, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, SDP ve Yurtsever Gençlik adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamadan 4 gün sonra 25 Haziran sabahı okurlarımızın da içerisinde bulunduğu evler ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği basılarak 13 kişi gözaltına alınmış ve 2 gün sorgulandıktan sonra hiçbir gerekçeye dayandırılmadan tutuklanarak Samsun E tipi cezaevine yollanmışlardır. Mercan Vadisi katliamına ilişkin tepkilerin ifade edildiği basın açıklamasının yasadışı ilan edilmesinin yanısıra basın açıklamasını görüntüleyen İşçi Köylü gazetesi muhabiri

de evi basılarak gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Basın açıklamasına katılan diğer kişiler için ise arama kararı çıkartılmış bulunuyor.

Neo-liberal saldırıların boyutlandığı, kamu işletmelerinin özelleştirilmesinin ve gecekondu yıkımlarının ön adımlarının atıldığı şu günlerde, devlet gelececek toplumsal muhalefeti baskı altına almak ve terörize etmek için faşist zor aygıtını etkin bir biçimde devreye sokmuştur. Kürdistan’da gerçekleştirilen operasyonlar, üniversitelerdeki faşist saldırılar, katliamlar ve son olarak da gözaltı ve tutuklama terörünün arkasındaki neden açık ki daha kapsamlı saldırıların önünü düzlemektir. Tıpkı 19 Aralık katliamı sonrasında ardı arkası kesilmeden yapılan iktisadi ve sosyal saldırılar gibi.

Devrimci ilerici güçler geliştirilen bu saldırılara karşı güçlü bir barikat örmek sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Devrimci irade bu güne kadar faşist baskı ve terör karşısında geri adım atmamıştır, bundan sonra da atmayacaktır. Devrimci hareketin onyıllardır devam eden direniş geleneği bunun en açık kanıtıdır.

Ekim Gençliği olarak gerçekleştirilen bu saldırıların son bulmasını ve Samsun’da hukuksuz bir biçimde tutuklanan 13 kişinin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Faşist baskı ve teröre karşı devrimci dayanışma!

Dersim-Ovacık şehitleri ölümsüzdür!

Tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!

29 Haziran ‘05

Ekim Gençliği

Samsun’da gözaltı ve tutuklama terörü...

Baskı, terör ve tutuklamalar bizi yıldıramaz!

Samsun polisi 21 Haziran günü Dersim’deki devrimci katliamı ile ilgili olarak yapılan basın açıklamasını gerekçe göstererek, 25 Haziran günü sabah 06:00’da 13 arkadaşımızı gözaltına aldı. Arkadaşlarımız gözaltında devrimci duruşlarından hiçbir ödün vermeden direnişlerini açlık grevi olarak sürdürmüşlerdir. 27 Haziran günü arkadaşlarımız mahkemeye çıkarılırken, biz de onların gözaltına alınmalarını saat 11:00’de yaptığımız basın açıklamasıyla protesto ettik.

HÖC ve Ekim Gençliği’nin yaptığı ortak açıklamada şunlar söylendi: *“Arkadaşlarımızın gözaltına alınma gerekçesi olarak 21 Haziran günü yapılan basın açıklaması gösterilmiştir. Evleri sabahın 06.00’sında kapıları zorlanarak ağır silahlı maskeli polisler tarafından basılmış, talan edilmiştir. Arkadaşlarımıza tebligat yapılarak rahatça ulaşılabilecekken sabah saatinde evleri basılmış, ulusal basında terörist olarak yansıtılmışlardır. Haklarında hiçbir mahkeme kararı yokken arkadaşlarımız hukuksuzca gözaltına alınmış, suçlu ilan edilmişlerdir. Oysa basın açıklaması yapmak, bir konu hakkında düşüncelerin açıklanması suç değil yasal bir haktır. Burada asıl amaçlanan iktidarın kendine muhalif gördüğü kesimleri sindirme çabasıdır. Şu an Sadık Türk, Hasan Toğan, İbrahim acar, Merve Yavuz, Savaş Koçalan, Ahmet Doğan, İbrahim Yaylalı, Olcay Bayraktar, Yaşar Çalışkan, Gökhan Topaloğlu, Dilek Kömhe, Şahabettin Ögüt ve soyadını öğrenemediğimiz Ferhat adlı arkadaşımız gözaltındadır. Adlarını öğrenemediğimiz 5 kişi hakkında arama kararı bulunmaktadır. Devrimci demokrat yurtsever insanların üzerindeki baskılar son bulmalı, gözaltına alınan arkadaşlarımız serbest bırakılmalıdır.”*

Açıklamanın ardından mahkeme sonucunu ailelerle birlikte bekledik. Saat 23:30’da sonuçlanan mahkeme arkadaşlarımızı tutukladı. 312. maddeden yargılanan 13 arkadaşımızın 1 yıla kadar hapsi isteniyor.

Arkadaşlarımızın tutuklanmasına sessiz kalmayacağız. Bu haksız ve keyfi tutuklamayı proteste etmek için eylem ve etkinliklerimizi sürdüreceğiz. Bizi, bu tür operasyon ve baskılarla yıldıracağını sanan düzen güçlerine karşı omuz omuza direneceğiz. Bu ülkede düşünce ve ifade özgürlüğünün olmadığı, sermaye düzeninin devrimci düşünceye karşı duyduğu tahammülsüzlük ve korku, bu tutuklamalarla bir kez daha açığa çıkmıştır.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Ekim Gençliği/Samsun

Demokratik Haklar Platformu’ndan açıklama...

Devletin saldırı ve gözaltı furyası sürüyor!

Mercan Vadisi’nde, Van ve Diyarbakır’da devletin gerçekleştirdiği katliam operasyonlarında şehit düşenlerin cenazelerine katılanlar evleri basılarak gözaltına alındı.

Türk hakim sınıfları “terörle mücadele” adı altında köylük bölgelerde yürüttüğü askeri operasyonlarla katliam yapmaktadır. En son Mercan Vadisi’nde 17 MKP’li, Van ve Diyarbakır’da katledilen HPG gerillaları ve gerillaların cenaze törenlerine katılan halkın silahla taranarak bir kişinin öldürülmesi bunlardan bazılarıdır.

Devlet hiçbir hukuka dayanmayan savaş yöntemleriyle silahlı-silahsız ayrımı yapmadan katliam operasyonlarını kural tanımaz bir şekilde sürdürürken, bu operasyonlarda yaşamını yitirenlerin devrimci-demokrat çevreler ve halk tarafından sahiplenilmesini yine zor kullanarak engellemeye çalışıyor.

Samsun, Tekirdağ, Van, Diyarbakır, Adana ve Ankara’da katliam operasyonlarının durdurulması için basın açıklaması yapan ve yaşamını yitiren gerillaların cenazelerine katılan onlarca kişi evleri basılarak gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan bir kısmı tutuklanarak hapisaneye konuldu.

En son Ankara’da yaşamını yitiren devrimcilerin cenazelerine katıldıkları için birçok kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların akıbeti konusunda halen kapsamlı bir açıklama yapılmış değildir.

Yine Dersim’de devlet provokatif bir şekilde Albay Namık Dursun eliyle ticari taksi şoförlerinden ‘terörü kınama’ adı altında eylem yapmalarını istemiş, taksi şoförlerinin eylem yapmayı kabul etmemesi üzerine de taksi şoförleri Albay Dursun tarafından tehdit edilmektedirler.

“Teröre karşı” adı altında devlet güçleri tarafından yapılmaya çalışılan “miting”e bölge halkı tehdit

edilerek dahil edilmeye çalışılıyor.

Bütün bu gelişmeler devletin katliam operasyonlarını ve saldırılarını giderek yoğunlaştıracığını göstermektedir.

Devletin bu baskı, katliam ve saldırılarına karşı başta devrimci-demokrat ve yurtsever çevreler olmak üzere duyarlı kesimler birçok alanda ortak tepki ve protesto eylemleri yapmaktadırlar. Bundan rahatsızlık duyan Türk hakim sınıfları bu kurum ve kuruluşları, duyarlı kişileri hedef alarak bunlar üzerinden geniş halk kitlelerini sindirmeye çalışmaktadır. Devletin bu baskı ve katliam operasyonları kabul edilemez.

Hakim sınıfların baskı, sindirme, gözaltı ve katliam operasyonuna karşı çıkalım!

Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın!

Yaşasın devrimci dayanışma!

29 Haziran ‘05

Demokratik Haklar Platformu

Devlet terörü ve baskılar Taksim Meydanı'nda protesto edildi...

Saldırıları, baskıları, tutuklamaları bizleri yıldırıamaz!

Amerikancı sermaye iktidarının ABD ilişkilerindeki yeni gelişmelere paralel biçimde artış gösteren devlet terörü, Dersim'de 17 devrimcinin katledilmesiyle doruk noktasına ulaştı. Devlet terörünü kınayan, devrimci tutsakları sahiplenener ise peşpeşe gelen ev baskınları, keyfi gözaltılar, tutuklamalarla sindirilmeye çalışılıyor. Birçok yerde Dersim katliamını protesto etmek bile suç olarak görülmüş ve protestolara katılanlar çeşitli baskılar ve tutuklamalar ile karşılaşmışlardır. Devrimcileri sindirmek ve devrimci hareketi tasfiye etmek amacını taşıyan bu saldırılar, devletin katliamcı yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Yaşanan son katliamları ve saldırıları protesto etmek ve devletin katliamcı yüzünü bir kez daha teşhir etmek için 29 Haziran günü Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. *Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Partizan, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Mücadele Birliği, Kaldıraç, İşçi Mücadelesi, Emekçi Hareket Partisi, Devrim Dergisi, Devrimci Hareket, Halk Kültür Merkezleri, Sosyalist Demokrasi Partisi, Proleter Devrimci Duruş, Halkın Kurtuluş Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Ürün Sosyalist Dergisi* tarafından düzenlenen basın açıklaması birçok siyasi grubun birlikte hareket edebilmesi açısından da oldukça anlamlıydı.

Eylem yaklaşık 200 kişilik kitlenin saat 12:30'da Taksim Tramvay durağında buluşmasıyla başladı. "Saldırıları, baskıları, tutuklamalar bizi yıldırıamaz!" pankartının açıldığı eylemde "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Saldırıları, baskıları, tutuklamalar bizleri yıldırıamaz!", "Samsun'da tutuklananlar serbest bırakılsın!", "Devlet terörüne son!", "Mercan şehitleri ölümsüzdür!", "Katiller halka hesap verecek!", "Katliamlar bizleri yıldırıamaz!", "İşkence, katliam ve operasyonlara son!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Bedel ödedik, bedel ödeyeceğiz!" sloganları atıldı.

Eylem, yaşanan baskıların ve saldırıların ayrıntılı bir biçimde anlatıldığı basın açıklaması ile devam etti.

Yapılan açıklamada; "Bu ülkede katliam yapanlar, işkence yapanlar her zaman ödüllendirilmiş, katledilenler, işkence görenler ise 'terörist' ilan edilmişlerdir. 17 devrimciyi bombalarla, kimyasal silahlarla katledenler, katliamı protesto eden devrimci-demokrat insanların evlerini geceyarısı özel timlerce basarak tutuklamaktadır. İçerde tutsaklara, dışarda ise devrimci-demokrat kişi ve kurumlara karşı 'AB'ye uyum yasaları işletilmeye başlanmıştır" denilerek devletin baskı ve teröre dayalı saldırgan ve iki yüzü politikaları teşhir edildi.

Açıklama; "Unutulmamalıdır ki bizler her zaman ve her koşulda değerlerimizi sahiplenecek, estirilen devlet terörü karşısında barikat olmaya devam edeceğiz. Basın açıklaması yaptı diye arkadaşlarımızı tutuklayan siyasi iktidara sesleniyoruz; katledilen 17 devrimciyi bizler de sahipleniyoruz, Samsun'da, Tekirdağ'da, Adana'da basın açıklaması yapan, 1 Mayıs'a katıldı diye gözaltına alınan arkadaşlarımızla, ailelerimizle aynı değerleri savunuyoruz. Gelin bizi de tutuklayın. Bizleri katliamlarla, gözaltılarla, tutuklamalarla, uyguladığınız baskı ve zulüm politikalarıyla sindiremezsiniz. Yılmayacağız, sinmeyeceğiz. Bundan sonra da arkadaşlarımızı, değerlerimizi bedeller pahasına sahiplenmeye devam edeceğiz" sözleriyle son buldu. Eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Gülsuyu'nda 17'ler anıldı...

"Yaşasın devrimci dayanışma!"

"...bin kez budadılar körpe dallarımızı
bin kez kırdılar:
yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
bin kez korkuya boğdular zamanı
bin kez ölümler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"

Faşist sermaye devletinin 16 Haziran günü gerçekleştirdiği katliamı lanetlemek için 23 Haziran akşamı Gülsuyu'nda bir eylem örgütlendi. BDSP, Partizan, PDD, DHP, HÖC ve Köz'ün örgütlediği eylem 23 Haziran akşamı saat 21.15'te son duraktan başladı. En önde "MKP şehitleri ölümsüzdür!/ Gülsuyu Devrimci İnisiyatifi" imzalı pankart ve onun arkasında Dersim'de şehit düşen 17 devrimcinin fotoğraflarının olduğu "Canımız halk savaşına feda olsun!" şiarlı pankartlar açıldı. 150'yi aşkın kitle ellerinde meşaleler ve dövizlerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında faşist sermaye devletinin 17 yiğit devrimciyi katletmesine duyulan öfke dile getirildi ve sloganlar gür bir şekilde atıldı. Yürüyüş başladıktan sonra çevrede bulunan insanların bazıları da kitleye katıldı. Sloganlar ve alkışlar eşliğinde Okul Durağı'ndan geçilerek Heykel'e gelindi. Burada bir süre sloganların atılmasının ardından şehitler adına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra basın metni okundu. Okunan metinde; devrimcilere yönelik saldırıların genel saldırılardan bağımsız olmadığı, Dersim'de şehit düşen 17 canımızı

anmanın tek yolunun onları mücadelemizde yaşatmak olduğu belirtildi. Metnin okunmasının ardından ise şehitlerin isimleri bir arkadaşımız tarafından okundu ve kitle tarafından her ad için "yaşıyor!" diye karşılık verildi. Eylem; BDSP'li bir arkadaşımızın Nazım Hikmet'in Güneşi İçenlerin Türküsü adlı şiirini okuması ve hep birlikte söylenen marşla bitirildi. Yürüyüş boyunca; "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "MKP şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz", "Mercan şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Sermaye devleti iktidarını korumak için katliamlarına devam ediyor ve toplumun en ilerici güçleri olan devrimcileri hedef alıyor. Bütün bunları yaparken devrim mücadelesini ve özelde devrimcileri bitireceğini sanıyor ama yanılıyor. Devrimciler yapılan bu saldırıları en güçlü şekilde püskürtecekler ve sermayenin oyununu boşa çıkaracaklardır. Devrim davasını boğmak isteyenler unutmamalıdır ki Türkiye bir devrim toprağıdır. Bu topraklarda birçok devrimci kadro bu büyük dava uğruna canlarını tereddütsüzce verip ölüme gülerek gitmiştir.

Komünistlere düşen görev mücadeleyi toplumun bütün kesimlerine yaymak ve o büyük güne hazırlanmaktır. Anıları mücadelemizde yaşayacak!..

**Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

BDSP/Maltepe

Bursa: "1 Mayıs tutukluları serbest bırakılsın!"

1 Mayıs sonrası Bursa'da yaşanan polis ve hukuk terörüyle farklı siyasetlerden 27 kişi tutuklanmıştı. 1 Mayıs tutsaklarıyla dayanışmak ve tutukluların serbest bırakılması talebi ile 26 Haziran günü Bursaray Osmangazi İstasyonu önünde bir basın açıklaması ve oturma eylemi yaptık. "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırıamaz!", "Biji Yek Gulan!" sloganlarının atıldığı eylemde "1 Mayıs tutukluları serbest bırakılsın!" pankartı açıldı.

Ayrıca Bursa'da işçi ve emekçilere dağıtmak için altında çeşitli parti, kurum ve sendikaların imzasının bulunduğu bildiriler hakkında daha henüz basılmadan "halkı galeyana getirmek, devam eden bir dava hakkında yorumda bulunmak, suçu ve suçluyu övmek" gibi komik gerekçelerle yasaklama ve toplatma kararı çıktı. Bursa'da devrimci güçlere yapılan saldırılara ve verilen mesaja karşı tok yanıt vermek için eylemlere davaları da kapsıyacak şekilde devam edeceğiz.

KESK Bursa Şubeler Platformu, "KESK'in son sürecini, tabandaki hoşnutsuzluğu ve KESK'e zarar gelmesini istemedikleri için" bildiriye imza atmadı ve bunu "şubeleri de kapsayacak şekilde kesin" bir karar olarak ortaya koydu. Bu, KESK'in geldiği son durumun vehametini gösteren yeni bir örnektir. Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) çağrıcı olunca eyleme gelen, basın metninin altına imza atan; ama devrimci olandan kaçan, eylemlerine gelmeyen, dışlayan, yüksekte bakanlara söyleyecek sözümüz, inatla mücadeleye devam edeceğimizdir.

BDSP Bursa

Adana'da 17'ler eylemlerle anılıyor...**Mercan şehitleri ölümsüzdür!**

Faşist devlet tarafından katledilen MKP'li devrimciler Adana'da yapılan eylemliliklerle anılmaya devam ediliyor. DHP, BDSP, Partizan, ESP, Alınteri, S. Barikat, HÖC tarafından açıklanan eylem takvimine göre 23 Haziran günü Şakirpaşa'da biraraya gelen devrimci gruplar bir yürüyüş düzenlediler. "Halk savaşçıları ölümsüzdür!" yazılı pankart ile şehitlerin resimlerinin taşındığı eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. Eylem boyunca "Mercan şehitleri ölümsüzdür!", "Halk savaşçıları ölümsüzdür!", "Kanla yazılan tarih silinmez!", "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Ayrıca şehitlerin isimleri tek tek okunduktan sonra kitle "Yaşıyor!" sloganını gür bir şekilde haykırdı. Eylem okunan açıklamanın ardından bir sonraki eyleme yapılan çağrı ile sona erdi.

İkinci eylem ise 24 Haziran günü yapıldı. Devrimci Demokrasi gazetesi binası önünde toplanan kitle İnönü Parkı'na doğru pankartlar ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde okunan basın açıklamasında şehitlerin ruhuyla mücadelenin süreceği ve

katliamın hesabının sorulacağı vurgulandı. Eylem atılan sloganlarla sona erdi. Son eylem ise 28 Haziran günü Meydan Mahallesi'nde yapıldı. Akşamki yürüyüş öncesi öğlen pazarda bildiri dağıtımı için bekleyen 9 kişi, üzerlerinde bildiri olmamasına rağmen, keyfi bir şekilde gözaltına alındı. İçinde 2 BDSP çalışanının da bulunduğu gözaltına alınanların 29 Haziran günü mahkemeye çıkarılacakları öğrenildi. Akşam Meydan

Mahallesi'nde toplanan yaklaşık 35 kişi pankart ve sloganlarla eylem güzergahı boyunca yürüdü. "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Gözettiler serbest bırakılsın!", "17'ler yaşıyor, halk savaşı sürüyor!", "Dersim şehitleri onurumuzdur!" sloganlarının atıldığı eylemde toplatma kararı çıkan bildiri okundu.

Bildiride şunlar söylendi: *"Onlar yaşamlarını devrime ve halka adanmış 17 kızıl karanfildi. Onlar faşizme karşı öfkemiz ve isyanımızdır. Devrimci savaşçıları katleden devlete yanıt binlerce kişinin katıldığı cenaze törenlerinde verilmiştir. Mercan Vadisi'nde operasyonlar sürüyor. Van'da HPG gerillalarının cenazeleri ailelerine verilmiyor. Cenaze törenine saldıran devlet 19 yaşındaki Fahrettin İnanç'ı katletti. Bu vahşete karşı tepkimizi ortaya koyalım ve etkinliklere katılalım."*

Eylem 30 Haziran günü Şakirpaşa'da yapılacak olan yürüyüşle çağrıyla sona erdi.

Eylem takviminin son günü olan 1 Temmuz'da ise 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkı'na yürünecek.

BDSP/Adana

Buca'da 17'ler meşaleli yürüyüşle anıldı...**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!**

16 Haziran'da Dersim Mercan Vadisi'nde katledilen 17 MKP'li devrimcinin cenaze törenleri kitlesel katılımlarla gerçekleştirildi. İzmir'e getirilen Binali Güler'in cenaze töreni ise yüzlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Cenazeden bir hafta sonra devrimci gruplar biraraya gelerek İzmir Buca Kuruçeşme Mahallesi'nde yaşamış olan Binali Güler'in şahsında 17'leri anma kararı aldı.

Buca BDSP çalışanları olarak meşaleli yürüyüş eyleminin 17'lere yakışır bir nitelikte gerçekleştirilmesi için ön çalışma yaptık. *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısının satışını mahalledeki evlerin kapılarını tek tek çalarak gerçekleştirdik, mahalle halkını akşam yapılacak eyleme çağırdık. Meşalelerimizi hazırlayarak Cemevi önünde yerimizi aldık. Öncesinde ise çevremizdeki dostlarımızla birlikte Binali Güler'in ailesinin evine bir ziyaret gerçekleştirdik.

Kitle Cemevi'nin önünde toplanmaya başladığında Kavel Müzik Topluluğu söylediği devrimci marşlarla coşkulu bir hava yarattı. Hava kararmaya başladığında ise kitle kortej oluşturarak yürüyüşe başladı. Kitle ana caddede yolun yarısını trafiğe kapatarak saygı duruşunda bulundu. Gündoğdu Marşı'nın okunmasının ardından meşaleler yakılarak yolun tamamı trafiğe kapatıldı. Tüm mahalle atılan sloganlar ve yapılan konuşmalarla gezildi. Mahalle meydanına gelindiğinde şiir okundu, konuşmalar yapıldı.

350 kişinin katıldığı eylem oldukça coşkulu geçti. Eylem boyunca kitle katil devlete öfkelerini hiç susmayan slogan, alkış ve ıslıklarla gösterdi. Mahalle halkı da alkışlarıyla destek verdi.

Bir hafta öncesinde gerçekleştirilen cenaze törenine müdahale etmeye çalışan kolluk kuvvetleri bu eylemde ortalıkta gözükmeler. Eylem boyunca "Binali Güler ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Şehitler yaşıyor, MKP savaşıyor!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katillerden hesap sorduk, soracağız!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları sıklıkla ve coşkuyla atıldı.

BDSP/Buca

Adana'da tutuklama terörü...**Baskılar bizi yıldırıamaz!**

Dersim'in Ovacık ilçesi Mercan Vadisi'nde katledilen 17 MKP gerillası ülke genelinde yapılan eylem ve etkinliklerle anılıyorlar. Adana'da da biraraya gelen BDSP, DHP, HÖC, Partizan, ESP, Alınteri, Barikat bir eylem takvimi hazırlayarak, bu yiğit devrimcileri hak ettikleri gibi uğurlama görevini önlerine koymuştu.

Yapılan planlama çerçevesinde Şakirpaşa ve Meydan mahallelerinde meşaleli yürüyüşler gerçekleştirildi. Ayrıca *Devrimci Demokrasi* bürosundan yürüyerek İnönü Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Katliama ilişkin ortak bildiri çıkartarak işçilere ve emekçilere ulaştırmayı kararlaştırdı. Ancak Mersin'de bir matbaada bastırılan bildirilerimiz devletin tahammülsüzlüğüyle karşılandı. Basım sırasında TMSH ekipleri matbaayı birçok kez basarak "bildirilerin izni yok, bunları bastıranlar kim, onların bize birer örneğin getirmeleri gerekiyor" vb. sözler sarfederek tehditler savurmuşlar. Biraz gecikerek de olsa basılan bildirilerimizi 28 Haziran sabahı alabildik.

28 Haziran günü Meydan Mahallesi'nde sabah saatlerinde pazara dağıtılması planlanan bildiri için buluşan 9 arkadaşımız, bildirinin gelmesini

bekledikleri sıralarda, TMSH'nin azgın köpekleri tarafından tekme tokat gözaltına alınarak TMSH'ye götürüldü. Hiçbir gerekçe sunulmadan gözaltına alınan arkadaşlarımız emniyette ifade vermeyi reddettikleri için 29 Haziran günü savcılığa çıkarıldılar. Savcılıkta alınan ifadelerin ardından, savcı 9 kişiyi tutuklama istemiyle mahkemeye sevketti. Mahkeme 5 arkadaşımızı basın açıklamalarındaki video çekimlerini ve fotoğrafları "delil" göstererek, "MKP propagandası" yapmak iddiasıyla tutuklayarak Kürkçüler Cezaevi'ne gönderdi.

Öğle saatlerinde adliyeye gelen arkadaşlarımız gece saat 21.00'de tutuklandılar. Arkadaşlarımız mahkemedekeyken bizler de adliye önünde bekliyorduk. Tutuklama haberinin gelmesi üzerine hemen kapıya yöneldik. Biraz bekledikten sonra tutuklananlar araçlara bindirilmek üzere adliyeden "Baskılar bizi yıldırıamaz!" sloganını haykırarak çıktılar. Dışarıda bekleyenler olarak biz de arkadaşlarımıza ve yoldaşlarımıza destek verdik. Ardından "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarımızla bir süre yürüdük ve eylemi bitirdik. Tutuklananlar BDSP

çalışanları Serdar İpek, Taner İmrek, DHP çalışanı Cemal Doğan, Partizan çalışanı Murat Özçelik, ESP çalışanı Hüseyin Tiryaki.

Ayrıca 28 Haziran sabahı, "1 Mayıs" mitingine katıldıkları gerekçesiyle HÖC çalışanlarının evleri basıldı ve üç kişi gözaltına alındı. Ellerinde listeyle dolaştıkları söylenen polislerin daha birçok insanı gözaltına alması bekleniyor. Konuyla ilgili 28 Haziran saat 12.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasından önce 9 arkadaşın gözaltına alındığı haberi üzerine basın açıklaması ortaklaştırıldı ve toplamda yaşanan gözaltılara değinildi. Basın açıklamasına HÖC, BDSP, ESP, DHP, Partizan katıldı. Gözaltına alınan HÖC'lüler halen Adana TMSH'de tutuluyorlar.

Gözaltılar ve tutuklamalar ülke genelinde estirilen saldırı dalgasının bir parçası. Samsun'da aynı gerekçelerle 13 kişinin tutuklanması, Ankara'da 8 DHP çalışanının gece evleri basılarak gözaltına alınması bunun bir göstergesi. Fotoğraf ve video kayıtları "delil" kabul edilerek insanlar tutuklanıyor. Bu saldırılar öncekilerde olduğu gibi yine tek merkezden yönetiliyor. Ve görünen o ki birileri yine düğmeye bastı. Ama bundan önce bu saldırılar bizleri yıldırımadı, bundan sonrada yıldırımayacak.

Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırıamaz!

Tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılsın!

Adana BDSP

İzmir: Mercan katliamını protesto eylemleri sürüyor...

“Katil devlet hesap verecek!”

Dersim’in Mercan Vadisi’nde katledilen 17’ler kitlesel eylemlerle anılmaya devam ediliyor. DHP, BDSP, HÖC, Partizan, ÖMP, Devrimci Hareket, SDP tarafından düzenlenen eylemdeki coşku ve tepki katliama öfkenin dinmediğini gösterdi. 25 Haziran günü saat 18:00’de Konak Kemeraltı girişinde yapılan eyleme 200’ü aşkın kişi katıldı.

Eylemde “17’ler ölümsüzdür!”, “Operasyonlar durdurulsun!”, “Binali Güler ölümsüzdür!” pankartları açıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından kitle 26 Haziran gecesi yapılacak meşaleli eyleme çağrıldı.

26 Haziran günü ise saat 19:30’da Kuruçeşme Cemevi önünde kitle toplanmaya başladı. Havanın henüz aydınlık olması nedeniyle ilk olarak parkta Kavel Müzik topluluğu tarafından kısa bir dinleti sunuldu. Marşların hep birlikte söylendiği bu dinletin ardından kortejler oluşturuldu. Ardından yürüyüşe geçildi.

“Katil devlet hesap verecek!”, “Mercan şehitleri ölümsüzdür!”, “Binali Güler ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “17’ler yaşıyor MKP savaşıyor!” sloganları sıklıkla atılırken 17’lerin ismi tek tek okunduktan sonra “Ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

Katliamın ardından devam eden eylemler gerek kitleselliği, militanlığı ve coşkusu ile gerekse de devrimci güçlerin yanyana gelebilmesi ile anlamlı olmuştur.

Komünistler olarak eylemlerin her aşamasında elimizden geleni yapmaya çalışırken katılım sağlama noktasında da azami bir çaba gösterdik.

BDSP/İzmir

Bursa’da 17’ler anıldı...

“Dersim şehitleri ölümsüzdür!”

26 Haziran günü Heykel’de Mercan Vadisi’nde katledilen 17’ler için bir basın açıklaması yapıldı. “Dersim şehitleri ölümsüzdür!” pankartı ve kızıl bayrakların açıldığı eyleme DHP, BDSP, ESP, Partizan, HÖC, Alınteri, Köz, SDP ve DEHAP katıldı.

Basın açıklamasında “*Mercan katliamı ile verilmek istenen ‘susun, direnmeyin’ mesajına uymayacağımız bilinmelidir. Düşümüzün gerçeğe dönüşeceği o büyük güne kadar isyanımız, kararlılığımız sürecektir*” denilerek 17’lerin mücadelesinin devam edeceği vurgulandı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganının atıldığı eylemde şehit düşen 17’lerin isimleri okunarak mücadelemizde yaşadıkları haykırıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

17’leri andık...

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Devlet Dersim Ovacık Vadisi’nde MKP’li 17 yiğit devrimciyi vahşice katletti. ABD ile kölece ilişkilerin derinleştirildiği, üst düzey görüşmeler yapıldığı ABD ziyaretinin hemen ardından gerçekleştirilen bu katliamla sermaye iktidarı işçilere, emekçilere ve ezilen halklara önümüzdeki süreçte yapacaklarının mesajını vermiştir.

Devrimci dayanışmayı her alanda güçlendirmek ve faşizmin baskılarının bizi yıldıramayacağını haykırmak amacıyla katliamda şehit düşen siper yoldaşlarımızı 20 ve 21 Haziran’da sonsuzluğa uğurladıktan sonra Şahintepe yerelinde bir basın açıklaması yapma kararı aldık. Eylemi bölgemizde bulunan *İşçi-Köylü* okuru arkadaşlarla ortaklaştık.

21 Haziran günü eylemle ilgili bir planlama yaptık. 25 Haziran günü pazar alanında yapacağımız açıklamayla ilgili kendi cephemizden hazırlıklarımızı tamamladık. 24 Haziran günü *İşçi-Köylü* okuru arkadaşlar böylesi kapsamlı bir katliama dönük yapılan etkinliklerin daha uzun çalışmalarla konu edilmesi gerektiğini söyleyerek basın açıklamasına katılamayacaklarını ifade ettiler.

Buna rağmen basın açıklamasını yaptığımız planlama çerçevesinde gerçekleştirdik. Açıklamada kısaca; 17 siper yoldaşımızı katledenlerle bizlere özelleştirme saldırısını uygulayanların, eğitimi ve sağlığı paralı hale getirenlerin, Kürt ulusunu imha ve inkar edenlerin sermaye iktidarı olduğunu dile getirdik. İşçi ve emekçileri bu katliama karşı taraf olmaya ve mücadeleye çağırdık. Halkın ilgi gösterdiği açıklamamızı alkış ve sloganlarla bitirdik.

BDSP/Küçükçekmece

Yine kirli savaş, katliam ve devlet terörü!..

Kürt halkına yönelik baskılar yeni operasyonlar ve katliamlarla sürüyor. Türk ordusu, Van’daki operasyonun ardından 24 Haziran günü, Bingöl’ün Karacehennem Ormanları’nda, HPG’ye yönelik bir operasyon düzenledi. Çıkan çatışmada, HPG Erzurum Eyalet Komutanı Ahmet Okur, Mehmet Bayar, Senar Gülükanlı ve Tekin Şaybak devlet güçleri tarafından katledildi. Düzenlenen operasyona aralarında Arif ve Şemdin Sakık’ında bulunduğu çok sayıda itirafçı hainin de katıldığı öğrenildi.

Ayrıca devlet alışlagelmiş kirli savaş yöntemlerini de kullanmaktan geri kalmamıştı. Ailelerine teslim edilen cenazelerin vücutlarında çok sayıda darp izi bulunması ölü gerillalara işkence yapıldığını göstermekteydi. Yapılan otopsi sonucunda Tekin Şaybak’ın boğazının kesildiği ve kafatasının ezildiği ortaya çıktı.

Ahmet Okur’un cenazesi 24 Haziran günü, Bingöl Devlet Hastanesi morgundan alınarak Diyarbakır’a getirildi. Karaçalı Köyü’nde 30 araçlık konvoy tarafından karşılanan cenaze, konvoy eşliğinde Yeniköy mezarlığına götürüldü. Cenaze törenine katılan yaklaşık 1000 kişi Ahmet Okur’u “Şehit namirin!” sloganları eşliğinde toprağa verdikten sonra kolkola girerek 5 Nisan Mahallesi’ndeki Yamaçlar Yas Evi’ne doğru yürüyüşe geçti. Polisin “slogan atarsanız müdahale ederiz” tehditlerine karşı kararlı bir tutum takınan kitleye polis, panzerler eşliğinde, havaya ateş açarak ve gaz bombaları kullanarak saldırdı. Çıkan çatışmada 10 kişi yaralandı ve 15 kişi gözaltına alındı.

Ayrıca operasyonlar Adana ve Urfa’da da eylemler ve dönüşümlü açlık grevleriyle protesto edildi.

Almanya’da devrimci katliamı binlerce kişi tarafından protesto edildi...

Faşizme karşı tek yürek, tek yumruk!

Dersim-Mercan’da 16 Haziran günü gerçekleştirilen devrimci katliamı Avrupa’nın hemen tüm ülkelerinde yaygın bir biçimde protesto edildi.

Hafta boyunca çeşitli kentlerde gerçekleştirilen bu protesto eylemlerinin en büyüğü 25 Haziran günü, Almanya’nın Duisburg kentinde gerçekleştirildi. En önde katledilen MKP (Maoist Komünist Partisi) önderleri ve savaşımlarının resimlerinin, pankart ve bayraklarının taşındığı yürüyüşe, Partimiz de dahil Türkiyeli tüm parti ve örgütler (TİKB, MLKP, HÖC, TKP/ML, Devrimci Yol, Devrimci Kurtuluş, TİKB-B, TKEP-Leninist ve PKK) tek yürek ve tek yumruk olmanın somut ifadesi olarak ortak pankart altında katıldılar. Almanya’dan MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi) ve Antifa da yürüyüşe destek sundu. Yaklaşık 3 saat süren protesto yürüyüşüne 4 binin üzerinde işçi, emekçi, ilericiler ve devrimci katıldı.

Sağnak yağış altında gerçekleştirilen yürüyüşe başından sonuna kadar coşku ve öfke hakimdi. Alınan karar gereği, tek bir kortej oluşturuldu, ortak sloganlar haykırıldı ve yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı. Zaman zaman birlikte saptanan marşlar söylendi. Katılımcıların tümüne de ileri düzeyde bir sahiplenme duygusu ve ruh hali hakimdi. Ve buna uygun biçimde davrandılar. Deyim uygunsay, her açıdan tek bir devrim partisi gibi hareket etmeye çalıştılar.

Yürüyüşte “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Mercan şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Yaşasın

devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Ayrıca Almanca olarak “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizme her yerde ölüm!” ve “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganları haykırıldı. En büyük coşku ve öfke patlaması ise, ölümsüzlüğe ulaşan devrimcilerin adlarının tek tek okunduğu sırada oldu. Katledilen devrimcilerin tek tek isimleri okundu, kitle tek ses ve tek yürek halinde “burada!” diye haykırdı. Yürüyüş esnasında bir de oturma eylemi yapıldı.

Yürüyüş nispeten uzun bir güzergahı izleyerek, Duisburg belediyesinin bulunduğu meydanda sona erdi. Burada yapılan anonslarla gösteriye katılan parti ve örgütler tek tek duyuruldu ve selamlandı. Coşku ve öfke burada en yüksek düzeyine çıktı. Bir kez daha hep bir ağızdan sloganlar haykırıldı, katledilen devrimcilere sevgi, saygı ve bağlılık dile getirildi. Bu arada MKP-Yurtdışı Örgütlenme Komitesi’nin katliama

ilişkin açıklaması okundu. Ardından bir MLPD yöneticisi dayanışma mesajını okudu. Protesto gösterisi akşam saatlerinde bir başka yerde gerçekleştirilecek olan anma toplantısına dönük duyuru ve çağrılarla sona erdi. Avrupa’nın çeşitli ülkelerinden ve Almanya’nın hemen tüm kentlerinden akın akın Duisburg’a gelen emekçiler, ilericiler ve devrimciler faşist Türk devletini lanetleyen, ondan hesap soracağını dile getiren sloganlar haykırarak dağıldılar.

Mercan şehitleri aynı akşam gerçekleştirilen bir anma toplantısıyla, ortaklaşa olarak bir kez daha sahiplenildiler. Anma bir tabutun şahsında temsili bir cenaze töreni şeklinde gerçekleştirildi. MKP adına yapılan konuşma ve açıklamalar dışında, diğer parti ve örgütlerden gelen konuya ilişkin mesajlar okundu. Anmada bir de sinevizyon gösterisi yapıldı.

Dersim-Mercan’daki devrimci katliamının boyutları, bu katliamda yitirilen devrimcilerin niteliği, katliamın gerçekleştirilme biçimi ve bu sırada sergilenen acımasızlık, istisnasız tüm işçi ve emekçiler içinde ve ilericiler ve devrimci çevrelerde faşizme karşı gözle görülür bir kin ve nefret, buna karşın bu yiğit devrimcilere tam bir sahiplenme duygusuna yol açmış bulunmaktadır. Bunun kendisi olayın başından itibaren gerçekleştirilen tüm protesto gösterileri ve anmalarda yankısını bulmuştur. Türkiye’de olduğu gibi yurtdışında da tüm eylemlerin en ileri düzeyde bir siper yoldaşlığı temelinde gerçekleşmesi bunun somut kanıtıdır. Bu olumlu gelişme geleceğe dönük olarak kalıcı hale getirilmelidir. Zira devrimci güç ve eylem birliğine her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır.

TKİP taraftarları/Köln

İsviçre/La Chaux-de-Fonds’da 17’ler için anma...

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Bizler La Chaux-de-Fonds ve çevresinde oturan devrimci ve demokratlar olarak, Ovacık katliamından hemen sonra bir toplantı yaparak ne yapabileceğimizi tartıştık ve iki gün boyunca stand açma ve bilgilendirme amaçlı basın açıklaması kararı aldık. 22-23 Haziran’da ilk eylemimizi yaptık.

Öncelikle Türkçe ve Fransızca bir bildiri hazırladık, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” şiarının bulunduğu bir de pankart hazırladık. 22 Haziran’da eylemimize başladık. Bu iki günlük süre içerisinde kitlelerden olumlu mesajlar aldık. Yaklaşık 3 bin Fransızca, 150 Türkçe (bölgemizde Türkiyeliler çok sınırlı) bildiri dağıttık. 23 Haziran günü bir basın açıklamasıyla eylemimizi sona erdirdik.

Dağıttığımız Fransızca bildiride Türk devletinin Osmanlı’dan bu yana Ermeni ve Kürtler’e yönelik katliamlar gerçekleştirdiğini, Avrupa devletleri ile İsviçre devletinin Türkiye’ye silah sattığını, dolayısıyla bu katliamlardan Avrupa devletlerinin de sorumlu olduğunu yazdık. Tüm emekçi halkların bu katliamlara tepki göstermesini ve silah satımının yasaklanmasını talep ettik. Eylemimiz başarılı bir şekilde sonuçlandı.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrimci dayanışma!

BİR-KAR/La Chaux-de-Fonds-İsviçre

17’ler Cenevre’de anıldı...

“Mercan şehitleri ölümsüzdür!”

Dersim Mercan Vadisi’nde faşist Türk devleti tarafından katledilen 17 MKP/HKO militanı İsviçre’nin Cenevre kantonunda yapılan etkinliklerle anıldı.

Cenevre kanton merkezinde açılan standda 17 gerillanın ve düzenlenen cenaze törenlerinin resimlerinin yer aldığı pankart açıldı. “Türk devleti 17 MKP/HKO militanını katletti/Halklar onları son yolculuğuna uğurladı!” yazılı pankart ilgi çekti.

Fransızca bildiride katliam protesto edilirken başta İsviçre ve AB olmak üzere silah satışının yasaklanması ve Türkiye ile ekonomik ilişkilerin derhal durdurulması vurgulandı. Uluslararası kurum ve kuruluşlara yapılan çağrıda ise bu katliama karşı sessiz kalmamaları istendi.

Protesto eylemi ADHK, İGİF, BİR-KAR, İTİF, YDG ve Cenevre Halkevi tarafından gerçekleştirildi. Cenevre Komünist Partisi ve Dayanışma Hareketi de aktif destek verdi. Eylem boyunca Fransızca yazılan bildiri megafondan okundu. Çeşitli dillerde devrimci marşlar eşliğinde binden fazla bildiri dağıtıldı. Aynı bildiri bütün uluslararası kurum ve kuruluşlara, ONG’lere, partilere, sendikalar ile basına binlerce e-mail ve faks yoluyla gönderildi.

Cenevre’de bulunan 70’e yakın kurum ve kuruluşun yer aldığı Dernekler Evi’nde merkezde iki hafta sürecek bir bilgilendirme standı oluşturuldu, resim sergisi açıldı. 17 militanın resimleri, cenaze törenlerinin fotoğrafları ve video görüntülerinin yer aldığı sergi düzenledi.

Yaşasın devrimci dayanışma!

Mercan şehitleri ölümsüzdür!

Bir-Kar/Cenevre

Almanya/Bielefeld:

Mercan katliamı protesto edildi

16 Haziran günü faşist sermaye devleti tarafından Dersim/ MercanVadisi’nde 17 MKP militanının katledilmesi 23 Haziran günü yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. Bielefeld’de oluşturulan ortak platforma ATİK, BİR-KAR, ADHK, AGİF, TAYAD Komite ve Kürdistan Zentrum katıldı. Yoğun olarak gerçekleştirilen çalışmalarda tam bir devrimci ortaklık sağlandı. Anma yürüyüşüyle ilgili 7 bin Almanca ve 600 Türkçe bildiriyi yoğun bir şekilde dağıttık.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı yürüyüşte katil sermaye devletinin gerçek yüzü bir kez daha teşhir edildi. Yürüyüşe saygı duruşuyla başlandı, Türkçe ve Almanca açıklamalarla devam edildi. Yürüyüş boyunca “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Şehit namının!” sloganları atıldı. Yürüyüş şehir merkezinde gerçekleşti. Platformun yaptığı Türkçe ve Almanca açıklamalardan sonra sona erdi.

Bu süreç Bielefeld’deki devrimci güçler açısından oldukça olumlu bir ortak çalışmanın zeminini yarattı. Bu gücü ve ortak duruşu ileriye taşımayı önemli bir devrimci sorumluluğumuz olarak görüyoruz. Bu aynı zamanda devrim şehitlerimize olan borcumuzdur.

Yaşasın devrimci dayanışma!

BİR-KAR Bielefeld

MKP'nin Mercan Şehitleri'ne ilişkin açıklamasından...

17'ler ölü

Türkiye-Kuzey Kürdistan'dan Her Milliyetten Emekçilere; Yoldaş ve Siper Yoldaşlarımıza;

Türk egemen sınıflarının her milliyetten proletarya ve emekçi halklarımıza, ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara yönelik topyekün Haksız Savaş Seferberliği Konsepti operasyonuna Partimiz ve önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarımız siyasal iktidarın zaptı perspektifiyle meydan okumaya devam ettiler. Canımız Halk Savaşına Feda Olsun diyenlerin sesiydi bu. Bu ses; Maoizm'in rehberliğinde ve parti önderliğinde Halk Savaşı'nı yeni seviyelere ulaştırma kararlılığındaki 2.Kongre çalışmalarımızda düşmanın kuşatma ve imha operasyonuna karşı yeni bir Kızıl Muharebeye sahne oldu.

16-17 Haziran 2005 tarihindeki bu muharebede partimiz önderlerinde içinde bulunduğu 17 (onyed) yoldaşımız devrim ve komünizm davamızda ölümsüzleştiler... (...)

Mercan şehitlerimiz arasında parti, S. Genel Sekreterimiz; **Cafer CANGÖZ**, Genel Sekreter Yardımcısı **Aydın HANBAYAT**.

Merkez Komitesi Siyasi Büro üyesi; **Okan Ünsal**, Merkez Komitesi Üyesi; **Ali Rıza Sabur**'ların yanısıra;

Her Milliyetten Proletarya ve Emekçi Halklarımız!

Şehitlerimiz halka hizmet temelinde, halklarımızın kurtuluşu için devrime sarılma bayrağıdır. Dersim Merkez, Hozat, Muş-Varto, İstanbul, Ankara, Antep, İzmir'de onların naaşlarını ellerinizle yücelttiniz. Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünyada onbinlerce ezilenin elinde yükselen bir kızıl bayrak oldu 17'ler!...

Sahip çıktığınız kendi davanızdı. Sarıldığınız kendi eseriniz olacak devrimdi. Halklar bir kez daha yaralandı. Bir kez daha vuruldu. Halklar bitmez, bunu gösterdiniz. Gösterdiniz ki bir kez değil proletarya ve halklar uğruna binlerce kez ölmek onurdur. Bu onurla sizleri selamlıyor, seferber olmaya çağırıyoruz.

Siper Yoldaşları;

Halkımızın örgütlü devrimci güçleri takdire şayan bir siper yoldaşlığı ruhuyla ölümsüz 17'ler şahsında partimizle kenetlendiler. 17'ler şahsında halklarımızın önder devrimci örgütlerinin birleşik devrimci eylem birliği fiili bir olgudur. Halklarımızın yiğit önderleri Deniz, Mahir, Mazlum Doğan ve diğerlerinin nesline, onların Kızıldere ve Nurhak'lardaki düşmana karşı mücadeledeki devrimci dayanışmacı ruhlarına yakışan da budur. Kardeş partimiz TKP/ML ve diğer siper yoldaşlarımız DHKP-C, MLKP, TİKB, TKİP, PKK, HÖC, DEVRİMCİ YOL (AO), DEVRİMCİ KURTULUŞ ve diğer dostlarımızı selamlıyoruz. Düşmana karşı mücadeleyi devrimci eylembirliği temelinde yükseltmeye, devam etmeye çağırıyoruz.

(MKP'nin 23 Haziran tarihli açıklamasından...)

17'lerin ardından...

Gidenlere ve giderke

Kalabalık bir saatte şehrin merkezinde dolaşırken eskiden kalma yüzlerle karşılaşıyorum; ayaküstü olanlardan ve öldürülenlerden bahsediyoruz. Sizin adınız geçiyor ansızın. “Bizim okuldan diye başlıyorlar...” Onlar için anlamı bizim okuldan olmanız ve karşılaşılan eylemler, belki birkaç toplantı.

Sizinle uzun uzun sohbet etmedik, birkaç karşılaşma çoğu tesadüf olan, ama yine de her zaman yanışımızda bir yerlerdeydiniz. Tüm sohbetlerimizde, türkülerle, geleceğe dair umutlarla geçirilen tüm gecelerde... Aramızda geçen tüm olumlu duygular sizinle anıldı, yaratıcısı belki de siz olduğunuzdan. Böyle diyorum, yine de bu cümleler içinde şüpheyi de barındırıyor.

Neden cenazede eskiden kalma yüzler yoktu diye hayıflanıyorum. Biliyorum o çokça kullandığımız sınıflandırmayı yapacaksınız (1). Bu sınıflandırmanın neresine denk düşecekler. Son anında bile sahiplenmeyen yürekler, düzene tamamen yaslanmış, acının bile uğramadığı yürekleri mi döndüler? Ya da o küçük evlerinde zamanlarını nasıl geçiriyorlar, pek çok şey ardına sıralanıyor işte... Yargılamamak için elimden geleni yapıyorum ama ne yazık ki mümkün değil artık, başladım bir kere.

Sizi uğurlarken “gözyaşlarının zamanı olmadığına” dair konuşmalar yapıldı, şiirler okundu. Yine de onlara dur demek mümkün değildi. Evet yas esvapları giymedik ama belki de gidenlerin ardından ağlamak da gerekiyor...

“Dursun

*Dursun yas esvaplarınız
Yığın derleyin
Gözyaşlarınızı
Bir metal oluncaya kadar
Bununla vuracağız
Gündüz-gece
Bununla çiğneyeceğiz
Gündüz-gece.... ”, (2)*

Evet, acı yoketmiyorsa güçlendirirmiş, hatta tanrıya atfedilen tüm özellikleri taşımış sana doğru. Bilmiyorum ama bildiğim şu ki gözyaşları ne kinin ne de nefretin simgesiydi. Tek kelimeyle acının, kopuşun

msüzdür!

Partimiz üyesi ve kadrolarından ve Siyasi Büro Merkezi Yazı Kurulu Üyeleri; **Alaattin ATEŞ, Cemal ÇAKMAK.**

Parti Yurtdışı Bürosu üyeleri; **Berna SAYGILI Ünsal, Kenan ÇAKICI.** Marmara Bölgesi Parti üyelerimizden **Ökkeş KARAOĞLU, Taylan YILDIZ**’ın da aralarında bulunduğu partimizin diğer üye ve Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçıları şunlardır: **İbrahim AKDENİZ, Binali GÜLER, Dursun TURGUT, Gülnaz YILDIZ, Ahmet PERKTAŞ** ve **Ersin KANTAR...**

Partimizin kurucu önderi Kaypakkaya’nın katledilmesinden sonra devrimimizin Kaypakkaya önder çizgisi temelinde yeniden merkezileşme sürecinin Parti üyeleri içerisinde yer alan (1976-1978) yoldaş **CANGÖZ**’ü partimiz, dostları ve halkımız iyi bilir.

O; faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı komünist meydan okuyuşun bayraklarından biri olarak, 12 Eylül faşist darbesinin Diyarbakır işkence tezgahları ve zindanlarında düşmanı stratejik olarak yenmenin adıydı...

O; İşkence tezgahlarında komünizmi kazanmak ve düşmanı yenilgiye uğratmak için Ser verip sır vermeyen Kaypakkaya neslinin şanlı örneklerinden biriydi. İşkence

tezgahlarında, zindanlarda direnen devrim ve komünizm savaşçıları karşısında korku ve aczin kudurganlığıyla düşman ,“Cafer”leşmeyin” diyerek saldırıyordu. Diyarbakır zindan savaşçıları bunu bizzat yaşadılar. Şimdi her birimizin Caferleşme zamanıdır! Evet daha çok Cafer’leşeceğiz!...

Cafer CANGÖZ yoldaş; cezaevinden çıktıktan sonra partimizin DABK güçlerinin MK üyesi ve Sekreterliğini bir dönem yürüttü. 1992 parti güçlerimizin birleşmesi sürecinin GBMK, SB üyesiydi. 1992 OPK’da yine parti MK üyesi ve SB üyeliğine seçildi ve Genel Sekreter yardımcısı olarak görevlerine sarıldı. Parti 1. Kongresinde parti Genel Sekreterliğine getirildi.

Cafer CANGÖZ; 1996 ve 2000 şanlı Ölüm Orucu direnişlerinde yer alan Partimiz savaşçılarının önderlerindendir.

O; Eylül 2002 tarihindeki TKP(ML) 1. Kongresinde onun ideolojik-siyasi-örgütsel devamı olan Maoist Komünist Partisi sürecine tayin edici katkılarda bulundu. Genel Sekreterlik’le görevlendirilmesi bu tarihi rolün ve parti tarihimizde ispatlanmış komple önderlik özelliklerinin bir sonucuydu.

Aydın HANBAYAT; 12 Eylül 1980 Askeri faşist darbesi öncesinde partimizin faal bir militanıydı. 1981

en hiç ölmeyenlere...

getirdiği acının. Haklılığın getirdiği duygu acıyı hafifletmiyor. Belki mutlu ölmeniz hafifletir, evet tek avuntu bu işte. Mutluydunuz. Son defa taşınan yanyana duran fotoğraflarınız mutluluğun kendisiydi işte. Şaire bunu söylemek gerekiyor, işte mutluluğun fotoğrafı (resminin nerde olduğu bilinmiyorsa da fotoğrafı burada). Uzaklarda aramayın, sormayın yok yere, mutluluk yüreklerini birleştiren herşeyle birlikte devrimin devrimciliğin getirdiği sonsuz uyumlarında... Ölüme mutlu gittiler, ve birlikte gittiler. Birlikte diyorum çünkü isimleriniz yaşadığınız sürece birlikte anıldı. Ayrılmaz bütün olarak, biri diğerini gölgelemeden. Okulda, mücadelenin içinde birlikte; cezaevinde birlikte; ölüm orucunda birlikte; sonra cezaevleri operasyonu, tahliye ve ansızın gelen ölüm. Ansızın beklenmedik bir anda ve zamanda. Henüz size dair anıları bile toparlayamamışken, düşünmemişken...

En son DGM koridorunda seni görmüştüm. Avukat Okan dedi, ölüm orucundan yeni çıktığımı ekledi. Baktım sadece, yanında annen vardı, bense oturduğum yerde sadece bakıyordum, yanına gelmem gerekirdi, bir şeyler söylemem, belki yeniden tanıtmam gerekiyordu kendimi... Baştan başlamak, size dair hiçbir şey bilmiyormuşçasına, ama ben oturdum öylece, yapılması gereken en son şeyi yaptım. Şu an nedenini düşünürken, neden bulmaya çalışmak bile anlamsız, yine de bilmiyorum kendimi kötü hissetmiş olmalıyım diyorum, bu nedenle uzaktan baktım diyorum. Daha pek çok şey. Anneni tekrar cenazede gördüğümde tanıyamadım. İpinceikti ve soğuk kanlı, mezar taşının ne zaman yapılacağından üzerine ne

yazılacağından bahsediyordu. Garipti, insan belki de kimi zaman acıdan ne yapacağını kestiremiyor, üstesinden nasıl geleceğini. Sonuçta insana dair hiçbir şey bize uzak değil, olmamalı...

Şu an yaşayan ve ortak sohbetlerimizde sizden bahsettiğimiz tüm eski yol arkadaşlarından sizi tekrar tekrar dinlemeyi ne çok isterdim, ama ne yazık ki mümkün değil, ne yazık ki bu satırları da okumayacaklar, hiçbir şey onları girdikleri delikten çıkaramaz gibi... Öyle görünüyor, yanılmayı umuyorum. Ne çok ilgilendin diyeceksin geride kalanlarla, evet ne yazık ki öyle, kimseyi bırakmak istemiyorum çünkü, hayatın bir anında birlikte olduklarımızla sonsuza kadar birlikte olmak ve yürümek -bir hayal işte.

Mücadelenize dair çok şey anlatıldı, anlatılacak. Devrimci kişiliğiniz, kavgadaki duruşunuz. Bense şunu söylüyorum; sadece nasıl mücadele edilmesi gerektiğini değil, nasıl sevilmesi gerektiğini de öğrettiniz. Sonsuza kadar süren, tek bir bütünde erimiş ve amaca kilitlenmiş yürekler...

Sizi İbrahim’in sözleriyle uğurladık, *“Türkiye ’nin geleceği çelikten yoğruluyor, belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak”*. Bu çelik sizi unutmayacak, mücadelenin herbir anında, dalgalanan her bir kızıl bayrakta yanımızdasınız, yanımızda olacaksınız.

Eski bir yoldaşınız

(1) Mao Zedung’un devrim saflarında yeralanları sınıflandırması

(2) Nihat Behram

parti 2. Konferans’ı sonrası örgütlenen ilk gerilla birlikleri içerisinde yer aldı. Profesyonel ajan ve yerel despot, “Bakıl Ağa”yı cezalandırma eyleminde yaralı olarak düşmana esir düştü. Zindanda boyun eğmeyen baş, durmayan yürek, susmayan sest. Düşsüz bir sözde hayatın ölü mezarları ile arasına her zaman nitel ayırım çizgisi çekerek parıldayan devrimci savaş siperlerimizden biri ve 1980’li yıllarda zindanda parti üyesi oldu. Zindandan çıktığında aynı ısrarla mücadeleye devam etti. 1992’deki partimizin Olağanüstü Konferansı’nda MK üyeliğine seçildi. Sonra tekrar düşmana esir düşen Aydın yoldaş, Cafer yoldaşla birlikte partimizin Cezaevi Merkezi örgütlülüğünün önderlerinden biri olarak devrimin zindandaki savaşçılarının direniş siperlerinin örülmesinde büyük rol oynadı. 19 Aralık Kahramanlık Haftasının bizzat hem savaşçısı ve hem de önderlerinden biriydi. 17’lerle ölümsüzleştğinde Partimizin Genel Sekreter Yardımcısı’ydı.

Okan Ünsal yoldaş yiğit gençliğimizin devrim, komünizm mücadelesi içerisinde çelikleşerek partimiz önderliğindeki Gençlik Örgütümüz içerisinde yer aldı. Bu faaliyetleri sürdürürken, 1994’te düşmana esir düştü. Safi tereddütsüz direnenlerin yanıydı. 1996 büyük Ölüm Orucu direnişin de yer aldı. 2000 Ölüm Orucu direnişine önderlik edenlerden biriydi. Tüm gerici zincirleri parçalamış bilimsel bir serüvenciydi.

1.Kongremiz de Merkez Komitesi üyeliğine ve Merkez komitesi içindeki görev bölümünde Siyasi Büro’ya seçildi.

Ali Rıza Sabur yoldaş, daha önce Partimizin Batı faaliyetlerinde yer alıp, 1989 sonrası kırsal alanda gerilla birliklerinde faaliyetlerini devam ettirdi. 1996 Kongre Hazırlık Konferansımızda Parti Merkez Komitesi’ne seçildi. Bir dönem Karadeniz Bölge komitesi Sekreterliğini yürüttü. 1999 Parti Merkezi Konferansı’nda MK üyeliğine yeniden seçildi. Dersim Bölgesinde gerilla faaliyetlerinin siyasi komiser ve komutanlarından biri olarak ısrarla halk savaşının bayrağını yükseltti. Parti 1. Kongresi’nde seçildiği MK görevini önce Dersim, sonra Erzincan Bölge Komitesi Sekreteri olarak icra ederken 17’lerle birlikte ölümsüzleşti.

Alaattin ATEŞ yoldaş; 1970’li yılların ortalarında partimizle mücadele içerisinde tanıştı. 1984 yılında Gerilla Birlikleri içerisinde yer aldı. Partimizin 3. Konferans çalışmaları sürecinde parti üyesi oldu. 1987 3. Konferansı’nda parti MK üyeliğine seçildi. O dönemin Kürdistan Bölge Komitesi Sekreterliği görevini yürüttü. Komutan ŞERİF olarak bu dönem alandaki gerilla savaşına önderlik etti. 1993 kışında Yel dağındaki düşmanın barınağa yönelik operasyonunda gerilla komuta konseyinde bulunuyordu. Bilindiği gibi bu büyük yürüyüşte 6 şehit, 30’a yakın gazi durumuyla karşı karşıya kalındı. Şerif yoldaş bunlar arasındaydı. 1993’te Yurtdışına çıkarıldı. 1994’de tekrar güçlendirme temelinde Merkez Komitesine alındı ve Yurtdışı Bürosu Sekreterlik görevini 2002 yılına kadar sürdürdü. 2002 Eylül 1. Kongre sonrası Siyasi Büro Merkezi Yazı Kurulu üyeliğine atandı. 17’lerle birlikte Dersim’de şehit düşen Alaattin ATEŞ yoldaş, 2. Kongre delegesiydi.

Cemal Çakmak yoldaş; 1992 Geçici Birleşik Merkez komitesi döneminde, o dönemin Askeri komisyon sekreteri olan İsmail Bulut yoldaş

önderliğindeki gerilla birliğinde yer aldı. Karadeniz-Artvin kırsalında düşmanla girilen çatışmada yaralı olarak esir düştü. Bu dönemden sonra zindan direnişlerinin meşalelerinden biriydi. Onu Ulucanlar Cezaevi'ndeki direnişiyle düşman da, halkımız da çok iyi bilir. 19 Aralık şanlı direnişi onu çok iyi bilir. Bu süreçte parti üyesi olarak kahramanca bir duruş sergiledi. Bombalarla dağlanan gözü ve bedeni ideolojisinden aldığı güçle düşman mevzilerini vuran sanki bir ateş tapuydu. 1996 şanlı Ölüm Orucu direnişinin yiğit önder savaşçılarından biriydi. 17'lerle birlikte ölümsüzleştğinde Siyasi Büro Merkezi Yazı Kurulu üyesi ve 2. Kongre delegesiydi.

Ökkeş KARAOĞLU yoldaş; Bursa Üniversitesi gençlik faaliyetinden bir grup yoldaşıyla Dersim Gerilla bölgesine katıldı. 1992 yılında Parti Üyesi oldu. Yoldaşı yürüyüşündeki gaziler içerisindeydi. Parti tarafından Yurtdışına çıkarıldı. 1994'te Yurtdışı Bürosu'na atandı. 1995'te tekrar ülkeye döndü ve düşmana esir düştü. 1996 ve 2000 Şanlı Ölüm Orucu Direnişimizin militanlarından biriydi. Eylül 2002 1. Kongremiz sonrası yeniden parti üyesi olarak Marmara Bölgesinde görev aldı. Marmara Bölgesinin toparlanmasında önemli bir rol oynadı. Komünizm davasında yoldaşlarıyla aynı beden ve yürek olarak Halk Savaşını yükseltmeye çağırarak ölümsüzleştğinde 2. Kongre delegesiydi.

Berna Saygılı ÜNSAL yoldaş; SB üyemiz Okan yoldaşla aynı mücadele siperlerinden parti ile kucaklaştı. Önceleri üniversite gençliğimiz devrimci mücadelesinin bir militanıydı. Bu mücadeleyi partimiz önderliğindeki Geçlik örgütüyle birleştirme çabası içinde oldu. Düşmana 1994 yılında esir düştü. 2000 Ölüm Orucu Direnişi savaşçısıydı. Cezaevinden çıktıktan sonra parti tarafından Yurtdışına getirildi. Kongre sonrası parti üyesi oldu ve Yurtdışı Bürosu'nda görevlendirildi. Dünya Halkları Direniş Hareketi ve Demokratik Kadın Hareketi'nin inşasına önemli katkılarda bulundu. Parti 2. Kongremizin Yurtdışı delegesi olarak 17'lerle birlikte ölümsüzleşti.

Kenan ÇAKICI; 12 Eylül askeri faşist darbesinin operasyonlarında esir düştü. Cezaevi sonrası yurtdışına çıktı. Parti aktivisti olarak faaliyetler içinde yer aldı. 1999 merkezi konferansı sonrası parti aday üyesi olarak Yurtdışı Bürosunda örgütlendi. 1.Kongremiz sonrası parti üyesi olarak YDB'sunda görevlendirildi. Emperyalizmin karanlık dünyasına karşı Komünist ışık ordusunun bir militanı olarak 17'lerle ölümsüzleştğinde Parti 2. Kongremizin delegesiydi.

Taylan YILDIZ yoldaş; öğrencilik yıllarında partimiz önderliğinde yürüttüğü çalışmalar içerisinde 1995 yılında bir parti eylemi dolayısıyla düşmana esir düştü. Cezaevinde yoldaşlarıyla aynı siperlerde düşmana karşı direniş bayrağıydı. 1996 Ölüm Orucu Direnişinde yer aldı. 2000 Ölüm Orucu muharebelerinde bir gözünü kaybetti. Partimizin Marmara Bölge faaliyetlerinin toparlanmasında önemli bir rol oynadı. Partimizin bilinçli genç bir üyesiydi. Bilinçli bir gelecek çağırışıydı. 17'lerle ölümsüzleştğinde parti 2. Kongre delegesiydi.

Partimiz 2. Kongre çalışmalarının üye-delege ve savaşçısı olan **Binali GÜLER**, **İbrahim AKDENİZ**; **Dursun TURGUT**, **Ahmet PERKTAŞ**, **Çağdaş CAN**, **Ersin KANTAR**; **Gülnaz YILDIZ** yoldaşlarımız düşman bombardımanıya dağlanan halklarımızın bedeni ve susturulamaz kızıl sesleridir. Vurulan bebelerimizin göğsüdür. Acılı, yaralı halklarımızın yaraları üzerine basa basa devrime sarılma yürüyüşüdür.

Safları devrim için yeniden ve yeniden dizme, kenetlenme, parti önderliğinde yürüme çağrısıdır. Onlar gerici dünyanın karanlığına saplanmış birer kızıl şafaktı. Yolu aydınlatılar. Geleceğin sınırsız yürüyüşünde karanlık dünyanın karanlık mevzilerini yıkan ışıklı yol oldular.

17'ler ölmedi!. Onlar stratejik olarak yenilmez bir davanın yaşamı yeniden yaratan sökülemez kökleridir. Acımız büyük... Bedenlerimiz düşman tarafından katledilmiş olabilir. Ama davamız asla... Bu davadaki ölümsüzlükleriyle komünizme açılan şafak sökücsü olan şehitlerimiz, komünist yeni bir dünyayı kazanmaya çağırıyor. Maoizmin rehberliğinde ve parti önderliğinde karanlıklarla vuruşa vuruşa kazanacağız geleceği! Bedeller ödeyeceğimizi biliyoruz. Ama Halk Savaşı muzaffer olacak! (...)

Maoist Komünist Partisi

23 Haziran 2005

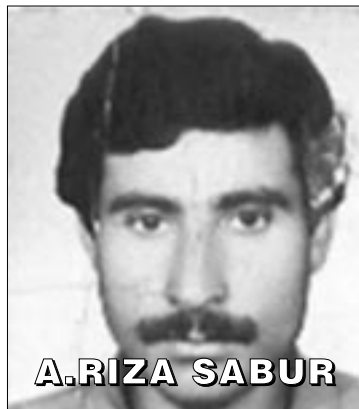
CAFER CANGÖZ

AYDIN HANBAYAT

OKAN ÜNSAL

A.RIZA SABUR

ALAATTİN ATEŞ

ÖKKEŞ KARAOĞLU

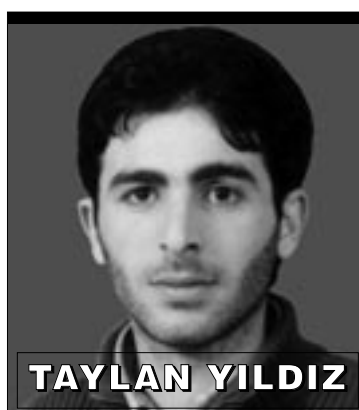
CEMAL ÇAKMAK

BERNA ÜNSAL

KENAN ÇAKICI

TAYLAN YILDIZ

BİNALİ GÜLER

İBRAHİM AKDENİZ

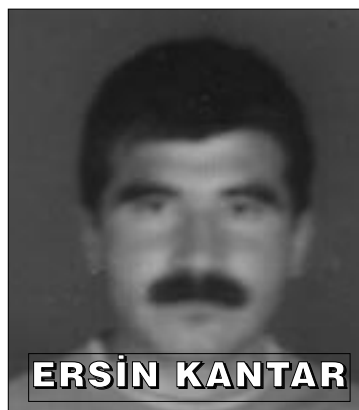
DURŞUN TURGUT

AHMET PERKTAŞ

ÇAĞDAŞ CAN

ERSİN KANTAR

GÜLNAZ YILDIZ

“*Düşmanın karşısında ağlama ana!..*”

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

“Herşeyi biliyorum da, ciğer acısı başka oluyor” diyordu Ahmet Perктаş’ın annesi, aynı zamanda Ali Rıza Sabur’un ablası. Hem kardeşi, hem de oğlu için ciğeri acıyordu ananın. Ziyarete gittikten iki-üç dakika sonra, ana Kürtçe bir ağıt yakarak ağlamaya başladı. Gözyaşları yürek yakıcıydı. Ama bir o kadar da oğlu ve kardeşiyle birlikte 17 canımızı katledenlerin yüreğine sıkılan bir mermi...

TUYAB olarak Mercan Vadisi’nde şehit düşenlerin ailelerini ziyaret etmeyi planladık, Gülmez ve Güzel analarla birlikte. Gazi Mahallesi’nde oturan Ahmet Perктаş’ın ailesini ziyarete gittik. Hüzünlü ama sıcak bir şekilde karşılandık.

Ahmet’in anası ağıt yakarak ağlıyordu, ama ağıdında ve gözyaşlarında bir yiğitlik vardı. Sözcükler bu durumu anlatmakta yetersiz kalır. Ananın gözyaşları yüreğimizi yaktığı kadar, sisteme karşı öfkemizi de biliyordu. Ama dilimiz tutulmuş gibiydi.

Güzel ana Perктаş’ın anasına, *“Ağla ama düşmanın karşısında ağlama”* dedi. Hemen ardından söze Gülmez ana girdi. Ölüm orucu direnişinde şehit düşen kızı Nergiz’le bir konuşmasını anlattı: *“Görüşüne gittiğinde kızım bana bir şey söyledi. ‘Ben veya abim şehit düşerse, düşmanın karşısında asla ağlamayacaksın ana. Bunun için söz veriyor musun?’ dedi. Bunun için söz veremem kızım. Ben anayım. Hızır güç verirse ağlamam dedim. Kızımın şehit düştüğü haberini alınca Hızır güç verdi onların karşısında ağlamadım. Ama evde ağladım.*

“Cemal’in annesi ne iyiydi. Mezarda ağıt yakıyordu, ama ağlamıyordu. Cemal ona, Ulucanlar katliamı öncesinde, ‘Ana eğer ölürsem, düşmanın karşısında ağlama’ demiş. Aydın’ın anası da öyleydi. Onların karşısında ağlamadı...”

Ahmet’in anası, Ali Rıza Sabur’un ablası Gülmez ananın sözlerinden sonra, duruldu. Aynı ciğer acısını yaşayan ananın sözleri onu etkilemişti.

Şehitlerimizle ilgili hemen her eylemde, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganını atıyoruz. Bu, ajitasyon değil bir eylem sloganıdır. Bu gerçeklik defalarca olduğu gibi Mercan Vadisi şehitlerinin ailesini ziyarette, bir kez daha kanıtlandı...

Bir TUYAB çalışanı

Dersim şehitlerinin ardından...

M. Can Yüce

Devrim şehitlerinin ardından yazı yazmak gerçekten zordur. Yazının başından sonuna kadar birlikte yaşanan anılar bir film şeridi gibi bellekte canlanır, geçmişin derinliklerinde kalmış anılar yeniden yaşanır, büyük bir acıyla, yürek sızısıyla...

Türk devletinin Dersim’de gerçekleştirdiği kanlı operasyonu, TV ekranlarında sıradan bir haber verilir gibi sunulurken duyduk. Başta şehit düşenlerin adları verilmedi. Sadece öldürülenlerin içinde “üst düzey yöneticilerin” de olduğu belirtildi. Genelde kanıksanan bu tür haberlerin etkisi sınırlı ve genel ölçüler düzeyinde kaldı. Ancak operasyonun ayrıntıları açığa çıkınca yürek acımız büyüdü, derinleşti... İçlerinde yakından tanıdığımız, ortak eylemlerde bulunduğumuz, birlikte zindanın karanlıklarında güzel anılar yaşadığımız arkadaşlar vardı. Cafer Cangöz ve Aydın Hanbayat arkadaşları Diyarbakır zindanından tanıyorum. Cafer ile daha yakından bir ilişkimiz oldu, ancak Aydın arkadaş daha sonra geldiği için ilişkimiz çok sınırlı kaldı.

1984 Ocak Direnişi’nde Cafer de ölüm orucundaydı. Sonra 35. Koğuş’ta ortak bir komüneydik, ortak bir tünel çalışmamız vardı. Birlikte tünelin içinde “çıkış vaziyetine” yattık. Tünelin ağzı nöbetçi kulesinin önünde çıkınca büyük bir öfkeyle koğuşa döndük. Bir sonraki hafta yeniden çıkışı denedik, bu kez Caferler’in olanaklarını kullanacaktık. Ancak bir kez daha şansımız yaver gitmedi. Yağan yağmurlardan dolayı tünelin ağzı çöktü. Bu haberi Mustafa Gezgör arkadaşımız getirdiğinde birlikte üzüldük, şanssızlığımıza lanetler okuduk! Ama yılmadık, tünel çalışmasını sürdürdük. Bu tünel bir yıl sonra açığa çıkabildi. Cafer polisteki direnişiyle tanınmıştı, ama O, sadece polisteki boyun eğmez tavrıyla değil, bütün yaşamıyla, yaşamının her aşamasında direnişçiydi, devrimci direnişi kendisi için bir yaşam biçimine dönüştürmüştü.

Diyarbakır zindanında, 35. Koğuş’ta Cafer ile sayısız politik görüşmemiz, dostça paylaşımımız, ortak karar zeminlerinde görüş birliğimiz oldu. 35. Koğuş’ta PKK ve TKP-ML/TİKKO tutsakları uzun süre aynı komünü paylaştılar, devrimci dayanışma ve ortak yaşamın en güzel örneklerini sergilediler... Aslında devrimciliğin en güzel yaşam ve kültürel değerleri o zor zeminlerde yaratıldı. Bunda Cafer gibi devrimcilerin hatırı sayılır bir payı vardır. Kimi zaman bizim ile TKP-ML’li arkadaşlar arasında kimi sorunlar da çıkıyordu, ama Cafer bunların çözümünde hep önemli bir rol oynardı. Son derece sevecen bir üslubu, alçakgönüllü, cana yakın ve dostça yaklaşımları, her zaman sorumlu bir duruşu, saygın bir kişiliği vardı. O zamanlar hepimiz, devrimci romantizmin en güzel örneklerini yaşıyorduk, “politikada amatör”dük, bu anlamda da devrimci olmak, direnişçi olmak, “ortak yaşamı” sürdürmede en temel ölçüyüdü. Bu anlamda çoğu kez “farklı gruplarda” olduğumuz bile aklımıza gelmezdi. Farklı örgüt zeminleri, farklı ideolojik çizgiler birer gerçektir ve ortak ideallere yürümede birer formdu, zorunluluklardı. Ama bunlar dostluklar, güzel yoldaşlıklar ve arkadaşlıklar önünde engel değildi. Zindanın dar ve boğucu gerçekliği bunda belki etkileyici bir olguydu, ama kesinlikle belirleyici değildi. Aynı zindanda başka gruplardan arkadaşlarla Caferler ile yakaladığımız ve yaşadığımız sıcak dostluğu yaşamadık. Öncelikle bunda direniş karşındaki duruşların farklılığı belirleyici bir etkeni, somut kişilik farklılıkları da bunun temel nedeni oluyordu. Ama Caferler ile direnişler karşındaki duruşumuzun hemen hemen aynı oluşu, direniş süreçlerinde yaşanan sıcak ve samimi yaklaşımlar, unutulmaz dostlukların gerçekleşmesine yol açtı. Bu zor günler ve zeminler, aynı zamanda hepimizin belleklerinde ve ruhlarında güzel ve kalıcı dostlukların, değerlerin, ortak anıların olduğu günler ve zeminler olmuştur. Bundan dolayıdır ki, Caferler’in şehit düşüşü en yakın arkadaşımın, en yakın sevdiklerimin yitirilişi kadar büyük acı vermiştir, vermeye devam ediyor...

Caferler, samimi ve tutarlı devrimcilerdi. Onlar, amaçlarına, ideallerine, yani devrim ve sosyalizm davasına

her zeminde ve her zaman yürekten bağlıydılar; yaşamları, yaşamlarının her ayrıntısı bunun somut ve tartışmasız kanıtıdır! İdeolojik çizgileri, izledikleri yöntem ve araçlar hakkında söyleyebileceklerimiz ne olursa olsun, hiçbir şey bu gerçekliği değiştirmez. Özellikle ‘90’lardan bu yana devrim ve sosyalizm davasından kaçışın moda haline geldiği, neo-liberalizmin, reformizmin “yükselen değer” haline geldiği bu zamanlarda, samimi ve tutarlı devrimci olmak, devrim ve sosyalizm çizgisinde ısrar etmek; devrimci kimliğin, devrimci kalmanın ve devrimci olarak yaşamının en temel ölçütüdür!

İşte Caferler, bu ölçünün canlı ve yaşayan örnekleridir! Diğer değerlerin ve anıların dışında bize, biz devrimcilere bıraktıkları en büyük miras, en büyük değer budur!

Okan ve Berna Ünsal arkadaşları Çanakkale zindanında tanıdım. Ortak birçok anımız, güzel ve acılı günlerimiz oldu. Devrimci etkinliklerin dışında futbol turnuvalarımız, ideolojik-teorik ve politik tartışmalarımız, paylaşımlarımız oldu. Okan’ın ortak türkü söylemelerimize saziyla eşlik etmesi ayrı bir güzellikti. Hele “Kozanoğlu” türküsünde yaşadığımız ortak heyecan hala belleklerimizde capcanlıdır!

Bizi biraraya getiren, unutulmaz dostlukların yaşanmasına neden olan neydi? Kuşkusuz samimi ve tutarlı devrimcilerdik, bizi biraraya getiren temel neden buydu; parti veya grup farkı bunun önünde engel değildi... Zindanlarda devrimcilerin yan yana durmaları, ilkesel olduğu kadar yakıcı zorunluluklardan da kaynaklanıyordu. Bu zorunluluklar tetikleyicidir, dürtücüdür, ama devrimci direnişçilik, samimi ve tutarlı devrimcilik bunun belirleyici zeminidir! Öyle olmasaydı herkesle benzer dostluklar yaşanabilirdi, ama gerçeklikte yaşanmadığını herkes bilmektedir.

Okanlar, İmralı ihanetine tavrı almamızı net bir biçimde desteklemiş, bunu kendi basınlarında yazılarımıza yer vererek açıkça göstermişlerdir. Burada önemli olan sembolik bir tutum değil, ilkeli, tutarlı ve samimi duruştur! Okanlar bunu gösterdiler...

Sonra 2000 yılının ölüm oruçları oldu... Caferler’i, Okanlar’ı, Bernalar’ı, Cemal Kecerler’i bu eylemlerde görüyoruz... Tahliyeler, onları rehavete değil, yeni zeminlerde mücadele bayrağını daha da yükseltmeye götürdü... Elbette mücadele biçimleri, yöntemleri, bunun taktikleri hakkında çok söz söylenebilir. Yeri ve zamanı geldiğinde biz de kendi cephemizde bunları söyleriz, bunu, bu samimi, tutarlı ve direnişçi devrimci arkadaşlarımızın anısına bağlılığın bir gereği sayarız. Ancak bugün altı çizilmesi gereken nokta, davaya bağlılık, devrimci ve sosyalist kimlikte gösterilen ısrar, bunun da samimi ve tutarlı bir çizgi olarak bu arkadaşlar tarafından sürdürülmüş olmasıdır! Bunun ölümüne kanıtlanmasıdır, hem de bütün yaşamları boyunca...

Kuşkusuz, *“ömrünü devrimci mücadeleye adanmış, birçok sınavda alınlarının akıyla çıkmış, polis sorgularında ve zindan direnişlerinde direnmiş, sayısız kez ölümün sınırından dönmüş ve her defasında inandıkları çizgi doğrultusunda yeniden mücadele bayrağını yükseltmiş, önemli bir birikim ve deneyime sahip devrimcilerin katledilmiş olması, Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadeleleri açısından çok büyük bir kayıptır!” (Sosyalist-Şoreşger Bildirisi’nden...)*

Acımız gerçekten çok büyük, yüreğimiz acıyor... Bu, daha fazla mücadele, daha doğru ve sonuç alıcı yöntemlerle devrimci mücadeleye yüklenmek anlamına geliyor, onu tetikleyen bir etken oluyor...

Caferler, Aydınlar, Okanlar, Bernalar ve diğer devrim şehitleri, diğer şehitlerimiz gibi yolumuzu aydınlatan birer meşaledirler... Samimi, tutarlı ve ilkeli devrimcilikleri her zaman mücadele ve yaşam bayrağımız olacaktır!

Güzel dostlarım, devrimci yoldaşlarım siz rahat uyuyun! Topraklarımız her zaman büyük devrimciler doğurmaya gebe dir!

Onurla taşıdığınız bayraklarınız ve silahlarınız “elden ele” taşınacaktır, devrim ve sosyalizmin zaferine kadar!

DİSK: 35 yıl önce, 35 yıl sonra

Yüksel Akkaya

*DİSK'i solda tutmak isteyen
işçilere, sendikacılara,
sosyalistlere, aydınlara...*

Türkiye emek tarihi efsaneleri, mitleri kadar boşlukları ile de ünlüdür. Özellikle 1970'li yıllarda yazılmış propaganda yanı ağır basan, ajitatif kitap ve broşürlerle anlatılmaya çalışılan emek tarihinde ne 15-16 Haziran başkaldırısı, ne de bu başkaldırının nedeni olan DİSK yerli yerine oturtulabilmiştir. 15-16 Haziran'ı anlatan eserler DİSK'i, DİSK'i anlatan eserler de 15-16 Haziran'ı “es” geçerek bu işi yapmaya çalışmışlardır. Oysa, nedenleri ve sonuçları açısından her ikisi birbirinden ayrılmayacak kadar iç içedir. Bu yazıda, 15-16 Haziran başkaldırısı üzerinden DİSK'in evrimi, bu evrimde emek ile sermaye arasındaki yıkıcı mücadelenin sonuçları ele alınmaya çalışılacak, 35 yıl sonra nereden nereye geldiği açıklanmaya çalışılacaktır. Kuşkusuz, tarihin tekil olaylardan değil, sınıflar arasındaki bir mücadeleden oluştuğu temel ilkesinden hareket ederek.

19. yüzyılın sonunda örgütlülük ile tanışan Osmanlı işçileri, 1908-1909 döneminde örgütlenmeye büyük bir açlık ile koşarken, sermaye cephesinin de ilk büyük saldırısını yaşamış, sendika yasağı ile tanışmıştır. Bu yasağı dernekleşerek aşmaya çalışan emekçiler bu kez de Cumhuriyet yönetiminin “sınıf esasına dayalı dernek” yasağı ile karşılaşmıştır. Bu yasağın sanayileşmede önemli gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk gelmesi sermaye ile emek arasındaki mücadelenin yönetenlerce ne kadar önemsendiğini ve işçilerin sınıf mücadelesinde en önemli araçlarından biri olan örgütlerinden ne kadar çekinildiğini gösterir. 1946 yılında dernek kurma yasağının kalkması ile kontrol dışında kurulan sendikaların kapatılarak, 1947 yılında çıkarılan sendikalar yasası ile sıkı bir denetim altına alınması ise sermaye cephesinin işi ne kadar ciddiye aldığını gösterir. Bu üç deneyim Osmanlı'dan Cumhuriyet'e sermaye cephesinin işçi sınıfına ve onun örgütlerine nasıl baktığını oldukça iyi gösterir. Kuşkusuz bir potansiyel tehlikeye dönüşmeden de nasıl ortadan kaldırılacağını ya da kontrol edileceğini de... Yasaktan kontrol edilebilir alanda kabule geçiş, sermaye cephesi için önemli bir “gelişmedir”!... Zira, daha demokratiktir. Ancak, bu daha “uygar”, “demokratik” davranışın işçiler açısından sonuçları çok da farklı değildir, küçük bir nüans olmanın ötesinde.

Sermaye cephesi açısından, işçi sınıfı 1967 yılında tehlike doğuracak bir çıkış yapma cesareti daha göstermiştir. Ağırlıklı olarak kamu kesiminde örgütlenmiş olan Türk-İş özel kesimde örgütlenmeye pek yönelmeyerek, sermaye cephesini tehdit etmediği gibi, devlet sendikacılığı politikası işbirliğine açık olduğundan bir tehlike oluşturmamaktaydı. Öte yandan kamu kesimindeki işçilere daha yüksek ücretler ödenmesi özel kesim için bir pazar oluşturduğundan sermaye cephesini rahatsız etmek bir yana, memnun da ediyordu. Zira, kamu kesimi ücretleri özel kesim ücretleri üzerinde bir baskı oluşturmuyor, buralarda radikal ücret artışlarına yol açmıyordu. İşte böyle bir ortama doğuyordu DİSK. Türk-İş'in içindeki bazı ileri sendikaların koparak kendi üst örgütlerini kurması, sermaye cephesince ilkin basit bir sendikal “kapris”, “çekişme” olarak algılanmıştı. Ancak, 1970 yılına gelindiğinde grevlerin artması, grevci işçilerin

sayısında neredeyse patlama yaşanması (1963-1966'da 26.161 işçi, 1967-1970 de 48.544 işçi) ve daha da radikalleşmesi, örgütlenmenin özel kesimde giderek yaygınlaşmaya ve ücret artışları üzerinde bir baskı oluşturmaya başlaması, kâr oranlarını düşürecek bir tehdide dönüşmesi, sosyalist ve devrimci hareketin canlanması, radikal kopuşların yaşanacağı bir süreçte girilmiş olması, işçi sınıfının DİSK aracılığı ile kendinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olmaya yönelmesi sermaye cephesini hem sınıfsal bilinci, hem de tarihsel mirası ile harekete geçirmeye yetip de artacak nedenlerdi. Şimdilik potansiyel bir tehlike düzeyinde olan bu gelişimi, büyümeden etkisizleştirmek, kontrol altındaki bir örgütlenmeye ve harekete çekmek gerekiyordu. Kuşkusuz, bu da “demokratik”, “uygar” bir şekilde yapılmalıydı. Yasa bunun için biçilmez bir kaftandı. Bir yasa çıkarılır, sorun halledilirdi. 1909 yılında Tatil-i Eşgal Kanunu ile yapıldığı gibi, 1938'de dernekler yasasındaki değişiklik gibi, 1947'deki sendikalar yasasındaki gibi. Sorun sınıf sorunu olunca AP gibi CHP de sınıfını bilerek, ortaklaşa bir yasa hazırladılar, işçilerin üçte birini örgütlememiş olan sendikaya, federasyona, konfederasyona faaliyet hakkı tanımayarak esasında DİSK'i tasfiye etmeyi amaçladılar.

Varlığını ortadan kaldıracak bu düzenlemeye karşı DİSK bir yandan sendika yöneticileri ve işyeri temsilcileri ile ne yapılabileceğini değerlendiriyor, öte yandan Ankara'da sonuç almaya çalışıyordu. Ankara'da sonuç almaya çalışmak, hem tarihsel deneyimsizlikten hem de unutkanlıktan kaynaklanıyor olsa gerek. Zira, sermaye cephesi işçi sınıfının yarattığı her tehlikeyi anında “bertaraf” etmeyi kendine ilke edinmiş bir sınıf olup, bu konuda da hep başarılı olmuştur. Ne yazık ki DİSK yönetimi, bu bilinçle hareket edip, Ankara'da sonuç alamayacağını da bilerek, asıl mücadeleyi örgütlemeyi unutmasaydı 15-16 Haziran'a daha hazırlıklı ve örgütlü girebilirdi. DİSK bunu 14 Haziran'da anladı ve o gün yöneticiler ile işyeri temsilcileri ve militan sendikacıları arasında geçen toplantı, yönetimin pasif tutumunu kırarak, sokağı işaret ederek sonuçlandı. DİSK yönetiminin ikircikli, kararsız eylem tutumu, güçlü büyük bir grev ile yasaya karşı koymak yerine işçi baskısı ile pasif eylemlere rıza göstermesi baştan bir yenilginin de kabulü gibiydi. Çünkü, DİSK yönetimi Ankara'da çok kararlı, sermaye cephesini korumaya kararlı bir yönetimle karşılaşmış olmasına rağmen, bu yasaya karşı çıkışta yürüyüşlerin yeterli kalmayacağını bilecek kadar da deneyimlidir. Eyleme, sürüklenerek katılan DİSK yönetimi, ne yazık ki 15-16 Haziran'da başarılı bir kurmaylık yapamamış, tersine ikinci günün sonunda eylemleri sona erdirmeye

yönünde çaba sarf etmiştir. Özellikle 16 Haziran sermayeyi olduğu kadar DİSK yönetimini de ürkütmüştür, işçi sınıfına büyük bir güven ve cesaret vermesine, bir üst eşiğe çıkacak eylemliliğe hazır hale getirmesine rağmen. 16 Haziran'ın, 17 Haziran'da büyük bir greve dönüştürülmeyle pasif direnişlere dönüştürülmesi 15-16 Haziran'ın kararlı, cesur, güven dolu işçilerinde hayal kırıklığı yaratmıştır. Ardından gelen militan sendikacı ve işçilerin tutuklanmaları ve işten atılmaları bu düş kırıklığını pekiştirmiştir. Eylemin bir üst eşiğe taşınamamasının işçi sınıfı üzerindeki en büyük tahribatı da bu olmuştur.

Bu nedenle de sendikalarına sahip çıkan işçilerin, İstanbul'u iki gün sarsan, sermaye cephesinde büyük bir korku ve paniğe neden olan bu direnişi sermaye cephesi kadar DİSK yönetimini de ürkütmüştür. Bu ürkeklik ve kaygı DİSK yöneticileri açısından bir geriye çekilmenin başladığı dönüm noktasıdır da. Yani, bir bakıma işçi hareketinde bir zirve olan 15-16 Haziran'ın, bu zirveden inişin de başlangıcıdır. 12 Mart ise bu inişi, düşüşü hızlandıran bir süreç olacaktır. 15-16 Haziran başkaldırısının, özü itibari ile pasif eylem olan yürüyüş de olsa, iki gün boyunca bunun fiili greve dönüşmüş olan bu eylemin çıkmasını önleyemediği yasa, daha sonra TİP'in Anayasa Mahkemesi'ne Anayasa'ya aykırılık gerekçesi ile başvurması sonucunda iptal edilmiştir.

Ancak, yasa ile tasfiye edilemeyen DİSK'i sermaye cephesinin kendi haline bırakmasını beklemek sınıfsal bakışa ne teorik ne de pratik açıdan uygun düşer. Sermaye cephesine düşen görev, kendisini tehdit eden bu örgütlenmeyi tehdit olmaktan çıkarmaktır. DİSK'in 12 Eylül ile kapatılınca kadarki 10 yıllık tarihi, sermaye cephesinin istediği noktaya getirilme tarihidir. Burada biri yumuşak, diğeri sert iki operasyon yapılmıştır. 1976 yılında başta Genel-İş olmak üzere sosyal demokrat sendikalar DİSK'e kaydırılarak DİSK'in yapısı değiştirilmiş ve yönetim ile birlikte üye tabanı da sağa kaydırılmıştır. 1977 1 Mayıs'ın da ise sert bir uyarı ile durulması gereken yer işaret edilmiş, devletin “güvenlik belgesine” işçi sınıfı bir tehdit unsuru olarak “not edilmiştir”. Bu iki operasyon ile birlikte DİSK yönetimi safını ve yönünü belirlemiş, iflah olmaz bir sosyal demokrat kimliğe bürünmeye çalışmıştır. 1980 yılına gelindiğinde bu yönde önemli mesafeler katedildiği görülmektedir. DİSK'in tabanında güçlü sosyalist eğilimler esmesine rağmen, yönetimde sosyal demokrat olmayanlar “temizlenmeye” çalışılmış,*CHP'ye daha açık olarak el uzatılmıştır, CHP'nin bu eli reddetmesine rağmen. Zira CHP için de artık geline aşamada DİSK'e ihtiyaç yoktur, tıpkı on yıl önce olduğu gibi. Ne yazık ki DİSK bunu anlayamamıştır.

Bunu anlamayan ya da anlamak istemeyen DİSK'e düşen ise hükümeti uyarmak oluyordu. Türkiye'nin sola kaydığı ve siyasal hayatın çok hareketli olduğu 1979 yılı sonunda 14 Ekim ara seçimlerine hazırlanan CHP'nin “ilerici ve sosyalistlerden kopmak isteğini açıkça” dile getirmesi, DİSK'i CHP'nin dışında arayışlara zorluyordu. Üstelik, Ecevit, bir konuşmasında Toplumsal Anlaşma'yı eleştiren CHP'li sendikacıların CHP ile ilişkisinin kesileceğini açıklıyordu. Bu gelişmeler üzerine 1979 Eylül'ünde toplanan DİSK Yönetim Kurulu'nun kararlarını açıklayan Abdullah Baştürk zorunluluktan kaynaklanan “yeni bir yönelişin” ipuçlarını da veriyor, Türkiye işçi sınıfının bu seçimlere sosyalist hareketin birliğini sağlamış bir partiden yoksun olarak girdiğini belirtiyor, işçi sınıfının bu seçimleri tek kurtuluş

yolunun sosyalizm olduğunu bilerek ileriye dönük olarak değerlendireceğini söylüyordu. Daha önceki seçimlerde CHP’yi açıkça destekleyen DİSK bu açıklamaya rağmen, seçimlerde takınılacak tavra ilişkin açıklamasında CHP’nin dolaylı yoldan desteklenmesi gerektiğini dile getirmiştir. Kuşkusuz, DİSK’in bu ikili tutumu, hiçbir etkisi olmayan bir ara seçimde CHP’ye dirsek göstermek olarak da değerlendirilebilir. Açık olan ise, Türk-İş’le daha iyi ilişkiler kuran CHP’nin DİSK’i sola kayan tabanı ile kabul edilebilir bulmadığıdır. Kuşkusuz CHP’nin bu kabulü, sermayenin kabulü ile eşanlamlıdır, aynı anlama gelir. Ancak, DİSK yönetimi bunu anlayamaz, CHP’de ısrar eder. 1980 yılı ortalarında A. Baştürk’ün CHP Genel Başkanı B. Ecevit’e gönderdiği mektup ise faşizme karşı mücadelede işbirliği içinde olunmak istenen sosyal demokrasiye ne derecede güven duyulup duyulmayacağını, sınıf sendikacılığı yaptığını ileri süren bir sendikanın ne yapmaması gerektiğini gösteren oldukça öğretici bir belge özelliği taşır, ancak şu cümle ise bir aymazlığın ötesinde başka bir şeyi gösterir: *“Genel Başkanı bulunduğunuz CHP tarihsel süreç içindeki yeni ve toplumsal konumu gereği siz ne yaparsanız yapınız, burjuvazinin has partisi olamaz”*. Bu yaklaşım, 1970’li yıllarda başlayan faşizme karşı mücadelede DİSK’in geldiği noktayı göstermesi açısından önemli olduğu kadar, CHP’nin de DİSK ile yollarını ayırdığının da anlaşılmadığını göstermektedir.

CHP ile DİSK yollarını ayırmak zorunda idi. Çünkü, Türkiye’nin geldiği yol ayrımında, ekonomik ve siyasal krizi aşması için artık DİSK türü örgütlere, epeyce ehlileştirilmiş olsa bile, yer yoktur. İzlenecek ihracata yönelik iktisat politikaları açısından maliyetleri düşürmek için ücretleri kontrol etmek gerekiyordu. Ücretleri kontrol etmek içinse kaçınılmaz olarak işçileri kontrol etmek gerekiyor. İşçileri kontrol etmek için ise öncelikle örgütlerini etkisizleştirmek ve sıkı bir denetim altına almak gerekmektedir. Bu ise biraz korku ve biraz yasal düzenleme işidir. Çünkü bir ekonomi ne kadar dışa açılmak istiyorsa işçilerinin de o denli uysal olması için çaba harcayacaktır. Dış pazarlarda rekabet için gücünü artırmak için yüksek verimlilik ve düşük ücrete ihtiyaç vardır. Bir kapitalist ekonomide en kolay ve rahat kontrol edilebilir değişken ise ücretlerdir.

Dış pazarlara açılmak babından geline bu noktada ne sosyal demokrat bir iktidarın ne de ona destek veren bir sendikacılığın şansı vardı. Bu yeni süreçte sermaye birikiminin önündeki engellerin ortadan kaldırılması, sermaye için bir gerekliliğin ötesinde bir zorunluluk haline gelmişti. Bu engeller ise geçici olarak değil, tam tersine kalıcı bir şekilde ortadan kaldırılmalıydı. Bunu için de işçi sınıfının ve örgütlerinin hem ekonomik hem de siyasal kazanımları kalıcı bir biçimde geriletilmek zorundaydı. Yeni dönem bunu işaret ediyordu.

Yabancı sermayenin egemen, tekelleşmenin üst düzeye çıktığı, iç pazara yönelik iş kollarında örgütlenmiş olan

DİSK, bu iş kollarının dış pazara açılma sürecinde en büyük engel oluşturacağından yeni dönemde mutlaka ortadan kaldırılması gereken bir örgüt olma durumu ile karşı karşıyaydı. Ancak bunu anlamayan, anlamamakta direnen DİSK, faşizm diye diye sınıfsal mücadeleyi ve sınıfsal mücadelenin has örgütü olan sosyalist hareketler ile ilişki kurmayı hiç düşünmedi. Tersine sosyalist hareketin zayıflamasına, tabanın sosyal demokrasiye kaymasına yönelik çabalar içine girdi. 12 Eylül faşizmi, faşizmle mücadelenin nasıl olmaması gerektiğini gösteren büyük bir şiddetle DİSK’in üzerine geldi.

1990’ların başında DİSK tekrar faaliyete başladığında, bırakalım 1970’teki DİSK’i, 1980’deki DİSK’i bile bulmak “mucize” olacaktı. 12 Eylül’ün sermaye cephesi adına tahribatı her şeyi yerli yerine oturtmuş, bir daha “yaramazlık” yapılmamasını herkese öğretmişti, özellikle sendika yöneticilerine. Oyunun kuralları bir kez daha yazılmış, roller serbest bırakılmayarak herkese ezberletilmişti. 15-16 Haziran başkaldırısının 35. yılında DİSK’in Kocaeli’den İstanbul’a yürüyerek sendikal hakları savunmaya çalışması, hükümetin anti-demokratik uygulamalarını protesto etmesi ise olsa olsa 15-16 Haziran’ın kararlı, yiğit, cesur, güvenli, sınıf bilinçli, kendi çıkarlarını savunan direnişçi işçilerinin kemiklerini sızlattır, 15-16 Haziran’da büyük korkuya kapılmış olan kapitalistleri keyifle güldürtür, purosundan keyifli bir nefes çektirir, viskisinden haz dolu bir yudum aldırır.

Şimdi ölmüş olan DİSK’in küllerinden, ondan daha ileri bir “DİSK” yaratmanın sırasıdır. 1909, 1938, 1947, 1970, 1980 saldırıları ve sonuçları göstermektedir ki, işçi sınıfı tüm olumsuzluklarına rağmen beslendiği güçlü bir damar nedeni ile her zaman küllerinden yeniden yeniden doğabilmektedir. Tarih ana bunun en büyük şahididir.

Şimdi külleri harlamanın zamanı değilse, ne zamandır?

* Onur Kurulu kararlarına göre T. Maden-İş Sendikasının Yürütme Kurulu üyelerinden Murat Tokmak, Kemal Daysal, Halit Erdem ve Mehmet Ertürk’ün DİSK üyeliğinden ihracına, Kemal Türkler, Bahtiyar Erkul ve Şinasi Kaya’nın bir yıl süre ile DİSK üyeliğinden geçici ihraçlarına; Bank-Sen Yürütme Kurulu üyelerinden Metin Denizmen, Erdoğan Arı, Erol Serdar, İlhan Geçit ve Akat Sağın’ın DİSK üyeliğinden bir yıl süre geçici ihracına; Baysen yöneticilerinden Cevat Özhasırcı, Faik Kayagil, Mehmet Nakipoğlu, Gürel Ergev ve Macit Cününoğlu’nun bir yıl süre ile DİSK üyeliğinden geçici ihracına; Yeraltı Maden-İş yürütme kurulu üyelerinden Çetin Uygur, Hüseyin Dağdelen ve Hüseyin Akbulut’un 4 ay süre ile geçici olarak DİSK üyeliğinden ihracına karar verilmiştir. Gerekece “işçi sınıfının birliğine zarar verici davranışlarda büyük payları olmalarıdır. DİSK, DİSK 7. Genel Kurul Çalışma Raporu , İstanbul, 1980, s. 457-462.

Kayseri Sosyalist Kamu Emekçileri’nden panel:

Kamu ve eğitim emekçilerinin mücadele tarihi

Sosyalist eğitim emekçilerinin 24 Haziran günü Eğit-Der Kayseri Şube binasında gerçekleştirdikleri panelin birinci bölümünde eğitim emekçilerinin mücadele tarihi, ikinci bölümünde genel olarak kamu emekçilerinin mücadele tarihi, son bölümünde ise sosyalist kamu emekçilerinin yaşanan güncel süreçte yaklaşımı ele alındı.

Seminerin birinci bölümünde 1908’den bu yana devam eden eğitim emekçilerinin mücadele süreci üzerinde duruldu. TÖS, TÖB-DER, Eğit-Der, Eğitim-İş, Eğit-Sen, Eğitim-Sen başta olmak üzere eğitim emekçilerinin yarattığı örgütlerinin mücadele deneyimlerinin ayrıntılı sunumu yapıldı.

“Şanlı mücadele tarihi, Eğitim-Sen’in kapatılması saldırısını durduracak gücün eğitim emekçilerinde bulunduğunu göstermiştir” temel saptamasını destekleme çerçevesinde bir dizi tarihsel örnek verildi. Eğitim emekçilerinin nicelik ve nitelik olarak kendilerini ortaya koydukları canlı süreçlere, taban örgütlenmelerine dayalı militan mücadeleyle ulaştıklarının altı çizildi.

Eğitim emekçilerinin can kan pahasına örgütlerini kurdukları ve ciddi bir direniş geleneği yarattıkları ifade edildi. 1977 yılında Taksim Meydanı’nda katledilenler arasında 6 eğitim emekçisinin bulunmasının, eğitim emekçilerinin mücadele konusundaki kararlılığının doğrudan bir yansıması olduğu ifade edildi.

Seminer sonunda sözalan emekli öğretmenler, seminerin eğitim emekçilerinin mücadele deneyimini ayrıntılı olarak ele almasından duydukları memnuniyeti dile getirdiler. Maziye anmanın coşkusunu yaşadılar. Eğitim emekçilerinin insiyatifinin geliştirilmesinin taban örgütlenmesinden geçtiğini belirttiler.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Sosyalist kamu emekçilerinin gösterdiği politik inisiyatif

Sosyalist kamu emekçileri olarak “Kamu emekçilerinin ve eğitim emekçilerinin mücadele tarihi” konulu paneli 24 Haziran günü Kayseri Eğit-Der Şube binasında gerçekleştirdik.

Sendikal mücadelenin dibe vurduğu, örgütlü örgütsüzlüğün yaşandığı, fiili-meşru mücadelenin unutturulmaya çalışıldığı, “Hak verilmez alınır!” fikrinden uzaklaşıldığı, eğitim, sağlık başta olmak üzere kamu hizmetlerinin özelleştirmenin zemininin düzlenmeye çalışıldığı, sendikaların kapılarına kilit vurulan bir dönemden geçiyoruz.

Kamu emekçilerinin yaşanan bu saldırılara karşı durabilmeleri için kendi mücadele tarihlerinden öğrenecekleri ve kazanacakları çok şey olduğu düşüncesiyle panel hazırlıklarına başladık. Bizi panel yapmaya iten ikinci neden ise kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadele potansiyelinin bizzat önderlik tarafından zayıflatılmış olmasıdır. Ayrıca bu çerçeve de ortaya çıkan bilinç bulanıklılığının giderilmesidir.

Panele ön hazırlık çerçevesinde kamu emekçilerinin mücadele tarihini kapsayan çeşitli kaynaklardan yararlandık. Yürüttüğümüz kolektif tartışmalarla elimizdeki bilgileri süzgeçten geçirdik. Sosyalist kamu emekçilerinin saldırıların kapsamı ve niteliğine ilişkin öngörülerini, sorunların çözümü noktasındaki yaklaşımlarını somutlaştırdık. Panelimize çağrı amaçlı olarak hazırladığımız 150’ye yakın davetiyeyi kamu emekçilerine ulaştırdık.

Panelimizi 3 ayrı ama birbirini tamamlayan bölüm üzerinden kurguladık. Panelde ilk söz alan arkadaşımız eğitim emekçilerinin mücadele tarihinin sunumunu yaptı. İkinci arkadaşımız genel olarak kamu emekçilerinin mücadele tarihini sundu. Üçüncü arkadaşımız ise, güncel planda kamu emekçilerinin yüzyüze olduğu tarihin en kapsamlı saldırılarını anlattı. Ayrıca saldırıların boşa çıkarılmasına yönelik sosyalist kamu emekçilerinin somut yaklaşımını ve önerilerini canlı bir tarzda ortaya koydu.

Sınırlı katılıma rağmen, kamu emekçilerinin politik tartışmalara katılım düzeyi anlamlıydı. Bir dizi tartışmaların kamu emekçilerinin doğrudan katılımıyla gerçekleşmiş olması, panelin canlı ve anlamlı hale gelmesi sonucunu doğurdu.

Bir haftalık kısa bir pratik çalışmaya dayanan panelimiz, hem paneli sunanlar açısından, hem de katılımcılar açısından son derece öğreticiydi. Paneli sunanlar da dâhil tüm katılımcılar kamu emekçilerinin mücadele tarihinin zenginliğini açık olarak gördüler.

Kayseri’de sosyalist kamu emekçilerinin gösterdiği politik inisiyatif ve pratik girişkenlik aynı zamanda sosyalist kamu emekçilerinin politik etkilerinin yayılmasında katalizör işlevi göreceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Kayseri

DTCF Dekanı'yla görüşen heyetten bir öğrenci velisiyle konuştuk...

“Gençlik kendi gücüne güvenerek hak ve özlemleri için mücadele etmelidir!”

- Bildiğiniz gibi 14 Haziran günü okul içerisinde toplanan yaklaşık 15 kadar faşistin öğrencilere saldırmasıyla baş gösteren olaylar, kapıda Mehmet Çetin adlı bir sivil faşistin devrimci bir öğrenciyi bıçaklamasıyla devam etti. İçeride saldırıda bulunan faşistler polis korumasıyla dışarı çıkartıldı. Dışarıda polislerin gözü önünde arkadaşımızı bıçaklayan faşist gözaltına alınmasına rağmen aynı günün akşamı serbest bırakıldı ve saldırıya uğrayan öğrenciler gözaltına alınmak istendi. Bu olaylar yaşandıktan 2 gün sonra koridorda arkadaşlarımızı satırda yaralayan faşistler arasında ilk gün bıçaklı saldırıyı gerçekleştiren Mehmet Çetin de vardı. Ancak yine polis korumasıyla dışarı çıkartıldılar. Polisin faşistleri korumaya yönelik tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Öğrenci velisi: Sondan başlayarak söylemek gerekirse polisin ve devlet organlarının sivil faşistlere yönelik kollayıcı tutumu olaylara objektif bakabilen herkesin kavrayabildiği bir durumu ifade ediyor.

DTCF’de dekan-polis-faşist çeteler işbaşında...

Üniversitelerimizi savunacağız!

DTCF’de yaşanan olayların ardından, hatırlanacağı gibi, okul tatil edilmiş, finaller ertelenmişti. 27 Haziran günü yeniden eğitime başlayan okula gelen öğrenciler, akıllara durgunluk veren bir görüntüyle karşılaştılar: DTCF, polis tarafından bütünüyle ablukaya alınmış, tam anlamıyla işgal edilmişti. Polis koridorunda yapılan aramalarla, sınıflara kadar çıkan, okul önünde bekleyen otobüsler dolusu çevik kuvvet polisiyle, fakülte güvenliğinin işgüzar tutumuyla, dekanlığın sınavı olmayan öğrencileri okula sokmama kararıyla, bir bütün olarak fakülte işgal altındaydı.

Bu koşullar altında okula gelen öğrenciler, öğleden sonra düzenlenecek eylemin hazırlığına giriştiler. Öğlen saatlerinde DTCF öğrencileri ve bazı öğrenci velileri, DTCF önüne geldiler. Burada öğrenci velilerinden oluşturulan bir heyet dekanla görüşmeye gitti, öğrenciler ise DTCF önünde bekleyişe devam ettiler. Heyetin dışarı çıkmasının ardından heyet adına açıklama yapan Fehmi Bayraktaroğlu, dekanla görüşmelerinin bir özetini kitleye aktardı. Polisin ve faşistlerin okulda yaratmış olduğu rahatsızlığa dikkat çeken Bayraktaroğlu, dekanlıktan bu konuda yapıcı bir tutum içerisinde olmasını, polisin tacizkar ve provokatif tutumuna bir son verilmesini ve polisin dışarı çıkarılmasını talep ettiklerini belirtti. Dekanlık görüşmede velilerle aynı fikirleri savunduğu izlenimini verirken, polisin tutumundan yer yer kendilerinin de rahatsız olduklarını ifade etti. Ancak bunun ne büyük bir yalan olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Bu denli sıkı aramalardan “her nasılsa” bir bıçak geçmişti, ve öğleden sonra

faşistler iki öğrenciye bıçak çekerek saldırgan tutumlarını devam ettirdiler. Öğrencilerin üstlerine yürümesi üzerine faşistler kaçmak yolunu tutarak polisin koruması altına sığındılar. Bu olay dekan, polis ve faşistlerin tutumlarının ortak olduğunun yeni bir kanıtıdır.

27 Haziran gününden itibaren toplu çıkışlarla Kızılay’a giden öğrencilere karşı polisin tutumu dikkat çekiyor. Okulun içinde sürekli olarak polisin provokatif tutumuyla yüzyüze kalan öğrencilere karşı faşistler polis korumasında sınavlara sokuluyor. Devrimci ve ilerici öğrencilere sürekli olarak gözaltı tehditinde bulunan polis, faşist saldırının en temel bileşenlerinden biri olarak boy göstermekte. 29 Haziran günü bir öğrencinin faşistlerle sözlü sataşmaya girdiği için gözaltına alınmasıyla bu bağlantı iyice su yüzüne çıktı.

DTCF öğrencileri, her şeye rağmen okulun bu tablosunu bozmak iradesiyle hareket etmeye çalışıyorlar. Öğrenci velileriyle birlikte yapılan eylemin ardından, 2 Temmuz Sivas Katliamı anma mitingine de örgütlü bir şekilde katılmak için çalışmalar sürüyor. Yaşadıkları sorunları kamuoyuna duyurma, kamuoyunu sürece daha etkin bir müdahale zeminine çekmek, bu sürecin en kritik halkalarından birisidir. Buna uygun bir hazırlıkla politik faaliyet ilerletilmeli, okulda faşistlerin ve polislerin bu denli rahat davranmalarına müsaade edilmemelidir. DTCF’yi savunmak bugün Ankara gençliğinin en temel sorunudur, buna uygun bir kararlılıkla mücadeleyi büyüteceğiz.

Ekim Gençliği/Ankara

Dolayısıyla yadırgatıcı değil. Esasen demokratik, ilerici muhalefet hareketlerini sindirmeye yönelik organize terör uygulamaları içinde değerlendirmek gerekiyor olayı. Ve bu terörün sivil faşistler kanadının bu kadar pervasız davranabilmesi şüphesiz bir işbirikliliğine işaret ediyor. Hatta bu tür saldırıların faillerinin suçları sabitken yakalanıp bu kadar kolaylıkla ertesi gün serbest bırakılmaları, DTCF örneğinde olduğu gibi, bulundukları ortamda yeni gerginliklere sebep olacakları açıkken, kolaylıkla okula kabul edilmeleri, hukuki uygulamaların da çifte standarda konu edilebildiklerini gösteriyor.

Son yıllarda YÖK uygulamaları çerçevesinde “ideolojik halay” çektikleri gerekçesiyle okula giriş-çıkışlarında polisiye tedbirlerle engellenen, okul yönetimleri tarafından idari soruşturmalara tabi tutulan vb. uygulamalarla mağdur edilen öğrencilerin varlığını biliyoruz. Fakat diğer taraftan yine aynı üniversite kurumları içerisinde satırda-bıçaklarla öğrencilere saldıran, kimlikleri tespit edilebilmiş, adli takibata uğramış ve her ne hikmetse savcılık tarafından serbest bırakılması, saldırganların okul giriş-çıkışında polisiye tedbirlere maruz kalmaması, söz konusu polis tedbirlerinin de öğrencilerin güvenliğiyle ilgili olup olmaması konusunda bizlerde ciddi endişeler yaratıyor.

- Bu olayların DTCF öğrencileri tarafından okulda düzenlenmesi planlanan şenlikten 2 gün önce gerçekleşmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öğrenci velisi: Demin söylediğim gibi toplamında faşist terör uygulamaları genel planda demokratik, ilerici kamuoyunun sindirilmesi amacına dönük gerçekleştirilir. Sizin sözünü ettiğiniz şenlik de öğrencilerin öğrenci olmaktan kaynaklanan duygularını, düşüncelerini, sorunlarını ve hatta sevinçlerini ortaya koyacakları; bir aidiyet duygusu yaşayacakları ve belki daha iyi koşullarda bir eğitim ve daha iyi bir gelecek özlerylerini dile getirdikleri bir etkinlik olarak düşünülebilir. Öğrencilerin böylesi bir paylaşım süreci kaçınılmaz olarak onlarda sorunları ortaya koymayı ve çözüm noktasında çaba sarfetmeye sevk eder. Bunun anlamı insanların yaşadığı koşullara müdahale etmesi ve koşulların iyileştirilmesi için biraraya gelmeleridir. Planlanan ve böylesi olumlu potansiyeller taşıyan bir şenlikten 2 gün öncesine rastlayan saldırının böylesi bir provokatif niteliği de vardır.

- İlk gün yaşanan olaylarda fakülte dekanının “Ben öğrencilerin güvenliğini sağlayamıyorum. Bundan sonra okulun güvenliğinden polis sorumludur” demesi ve okulu 14-27 Haziran arasında tatil ederek yönetimi polise devretmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Okulun tekrar açıldığı 27 Haziran günü polisin üst araması yapması kimliği olmayan ancak okulun öğrencisi olanlara zorluk çıkarmasını, koridorlarda ve sınıflarda durarak öğrencileri rahatsız etmesini, hatta ‘bugün okula niye geldin, niye oturuyorsun, bir şey mi yapmak istiyorsunuz?’ tarzı sorgulamalarını nasıl buluyorsunuz?

Öğrenci velisi: Esasen dekanlık üniversite içinde idari bir görev pozisyonudur ve bu yanııyla güvenlikle de kuşkusuz bağlantısı vardır, ancak dekanlık doğrudan güvenlikten sorumlu tutulamaz. Üniversitelerde olduğu gibi toplumun diğer

kurumlarında da bir suç unsuru söz konusu ise bir demokratik hukuksal yapılanma içerisinde kolluk kuvvetleri ve adli yargı müdahalede bulunabilir. Ancak bu güvenlik tedbirlerini alan kişi ya da kurumların çifte standartlı tutumları, önyargılı davranışları genel olarak toplumdaki adalet duygusunu da ortadan kaldıracılabilmektedir.

Sorunuzun içerisinde de sizlerin çifte standarda maruz kalmış olmanızın yaratmış olduğu haklı bir öfke seziyorum. Sözünü ettiğim bu çifte standartlı tutuma bugün doğrudan tanık olduğum için de rahatlıkla söyleyebiliyorum. Polisin adeta saldırıya uğramış öğrencilere ve onların yakınlarına birer suçlu gibi yaklaşması, gerginliği tırmandıran provokatif söz ve davranışlar sarfetmesi haklı bir kızgınlık yaratıyor. Polisin genel tutumu bu olunca; okul girişinde kimlik kontrolü, üst araması vb. olağanüstü dönemlerde yapılan uygulamalar yaşadığımız örnekte bir eziyete dönüşüyor. Ve gerek dekanlık, gerekse polis şefleri içinden geçilen gerginlik ortamında çareyi öğrencileri okuldan uzaklaştırmakta görebiliyor. Ancak bunun bir çözüm olmadığı bugünkü görüşmede bir temsilci arkadaş tarafından da altı çizilerek ve net bir şekilde ortaya kondu. Sınav döneminde bu türden uygulamalarla durumun idare edilmeye çalışılması aslında sorunun belki daha da ağırlaştırılarak yeni öğrenim yılına taşınması anlamına gelecektir. Önümüzdeki öğretim yılı içerisinde öğrencilerin okulda zaman geçirmelerine güvenlik nedeniyle engel olunamaz. Yıllardır süren bu saldırılar karşısında bu tür önlemler almak hiçbir biçimde bu sorunu ortadan kaldırmamıştır.

- *Bugün dekanla yaptığınız görüşmede nasıl bir izlenim edindiniz? Dekanın tarafsız olduğunu düşünüyor musunuz? Saldırıcıyı gerçekleştiren sivil faşistlere karşı bir taraf olunması gerektiğini düşünmüyor musunuz?*

Öğrenci velisi: Bu sorunuza da sondan başlayarak yanıt vereyim. Saldırıcıyı gerçekleştirenlere karşı elbette ki taraf olunması gerekiyor. Genel planda tüm topluma faşist saldırılar karşısında birlik ve mücadele çağrıları yapmak ve bu mücadelenin bir parçası olmak ilericiğin, demokratlığın, çağdaşlığın temel koşulu sayılmalıdır. Ancak bu saldırı karşısında dekandan faşist saldırıları mahkum eden bir tutum beklemek fazla iyimserlik olur. Bugünkü görüşmemizde okuldaki polisiye önlemlerle ve polisin davranışlarıyla ilgili olarak dekanlığın herhangi bir yaptırım gücü olmadığı ifade edildi. Polisin doğrudan valiliğe bağlı olarak çalıştığı söylendi. Kendilerinin bu bıçaklı ve satırlı saldırıların failleri karşısında -eğer öğrencilerse- ancak idari soruşturmalar açabileceklerini, bu çerçevede de okuldan uzaklaştırma ve benzeri disiplin cezaları verebileceklerini ifade ettiler. Ancak polisin saldırganları kollayan tutumu söz konusu olduğunda bu idari cezalar da göstermelik cezalar olmanın ötesine geçmeyecektir. Caydırıcılığı da olmayacaktır.

- *Sizce bu saldırılar karşısında neler yapılmalı?*

Öğrenci velisi: Öncelikle saldırıya muhatap olan öğrencilerin birlikte davranmaları, kendi haklı durumlarını en geniş kamuoyuna etraflıca anlatabilmeleri, onlardan destek ve dayanışma talep etmeleri gerekir. Esasta bulundukları alanda kendi güçlerine güvenerek demokratik hak ve özelemleri için mücadele etmek ve bu mücadele sürecinde karşılaşabilecekleri her türden saldırı karşısında sağlam durabilmek, daha çok kitleyi bu mücadeleye katmak, kitle inisiyatiflerinin önünü açmak gerekir. Bunu yaparken de her türlü engellenme, çifte standartlı tutumların teşhir edilmesi, öğrenim özgürlüğü, can güvenliği gibi haklı taleplerin her vesileyle olduğu gibi bu tür provokatif saldırılar vesilesiyle de savunulması, yaygınlaştırılması ve gündeme getirilmesi için çaba sarfetmek gerekir.

Faşizm doğası gereği kendi dışındaki düşüncelere yaşam hakkı tanımaz. Dolayısıyla bugün için saldırının muhatabı belki devrimci-demokrat öğrencilerdir ancak yarın saldırının hedefi kendileri gibi düşünmeyen, yaşamayan tüm bir öğrenci kitlesi olacaktır. Ve bu nedenle faşizme karşı mücadeleyi yalnız bir grup devrimci öğrencinin sorunu olarak ele almamak gerekir. Sivil faşistlerin bir dizi okulda gerçekleştirdiği saldırıların anlamlı bir biçimde püskürtülmesinin temel koşulu öğrenci gençlik hareketinin içinde bulunduğu darlığı aşabilmesi ve daha geniş kitlelerle buluşabilmesidir.

Ekim Gençliği/Ankara

Devrimci tutsaklara saldırılar devam ediyor

F tipi hapishanelerde ağırlaştırılmış müebbet cezası alan devrimci tutsaklara dönük saldırgan tutum devam ediyor. Bu tutsaklar tek kişilik hücrelere alındıklarından bu yana günde birer saat havalandırmaya çıkarılıyorlar. Havalandırmalardan içeriye girmeyi kabul etmedikleri için her gün tartaklanarak içeriye zorla sokuluyorlar.

Sincan F Tipi'nde bulunan Mesut Deniz de bu tutsaklar arasında. Wernike Korsakof hastası olan Mesut tek başına tualete gitmek ve yemek yemek dahil hiçbir ihtiyacını karşılayamıyor. Bugüne kadar hücre

arkadaşlarının yardım ve bakımı ile yaşayan Mesut şu anda tek başına ve tümüyle bakıma muhtaç.

Ağırlaştırılmış müebbet cezası alan tutsakların aile görüşleri de iki haftada bir güne indirildi. Bu görüşlerden biri açık biri kapalı yapılacak. Tabii bunun da verilecek disiplin cezaları ile tümünden elden alınmasının önu açık.

Sermaye devleti hapishanelerde faşist uygulamaları yürürlüğe koydu. Devrimci tutsaklar her zamanki gibi yapabileceklerini yapıyorlar. Faşist sermaye iktidarı hakettiği yanıtı dışarıdan da almalıdır.

Kocaeli üniversite gençliğinden eylem...

“Onurumuza sahip çıkıyoruz!”

23 Haziran günü Kocaeli Üniversitesi öğrencileri tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Hatırlanacağı gibi 6 Mayıs günü KOÜ Umuttepe Kampüsü'nde Denizler'in anması sırasında öğrencilerle jandarma arasında çatışma çıkmış, bir asker aldığı kurşunla hayatını kaybetmiş ve bir öğrenci arkadaşımız da omuzundan yaralanmıştı. Gözaltılar sonrası devrimci bir öğrenci tutuklanmıştı.

Okullardaki faşist saldırıların sona ermesi, tutuklu bulunan arkadaşımızın serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirilen yürüyüşte, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Demokratik, bilimsel, anadilde eğitim!”, “YÖK kalkacak,

polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları atıldı.

“Geleceğimize, çocuklarımıza, onurumuza sahip çıkıyoruz!” pankartının açıldığı yürüyüşe yaklaşık 150 kişi katıldı. Belediye binasının önünden başlanarak Merkez Kampüs önüne kadar yüründü. Basın metninin okunmasının ardından kalem bırakma eylemi yapıldı. Tekrar Adliye binası önüne kadar yürünerek eylem bitirildi. KGD, DGD, Ekim Gençliği, Koordinasyon, DGH, EHP, SGD, ÖDP, SDP ve Emek Gençliği bileşenlerinin biraraya geldiği eyleme Tüm Bel-Sen, BES, ve Eğitim-Sen’li işçi ve emekçiler de destek verdi.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Ekim Gençliği/Kocaeli

Tekirdağ'da tutsak ailelerine jandarma saldırısı

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde bulunan tutsaklar TCK, CMK ve ÇİK'i protesto etmek için üç günlük açlık grevi yaptılar. Devlet bunu disiplin cezalarıyla yanıtladı. Durumu protesto etmek için TUYAB ve TUAD'lı aileler 28 Haziran günü hapishane önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı izlemeye giden *Partizan* dergisi yazı işleri müdürü Numan Bozer gözaltına alınmak

istenince aileler duruma müdahale etti. Bunun üzerine jandarma ailelere saldırarak orada bulunan herkesi gözaltına aldı.

TUYAB ve TUAD'lı aileler savcı ile de görüşüp disiplin cezalarının geri çekilmesini isteyeceklerdi. Gözaltı nedeniyle taleplerini dile getiremeseler de, devrimci tutsakların yalnız olmadıklarını kendi cephelerinden göstermiş oldular.

TAYAD'dan tecrit karşıtı sempozyum

TAYAD Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu, “Tecrit ve Tecride Karşı Mücadele Sempozyumu” düzenledi. Lübnan, İrlanda, Yunanistan ve İtalya'dan katılımcılar sempozyumda yer aldı.

Sempozyuma tecridi yaşamış tutsaklar anlatımlarıyla katıldılar. İrlanda'da 1981'de hücre tipi hapishane ve tek tip elbiseye karşı direnişte ölen Micky Devine'nin oğlu Michael Devine de katılımcılar arasındaydı. Konuşmasında Türkiye'de 119 devrimcinin ölümüne rağmen süren F tipi hapishaneleri protesto etti. Konuşmasını “Ben de sizlerden biriyim. Ben de bu oruçları yaşadım, tattım. Sonuna kadar özgürlük!” diyerek bitirdi.

Sempozyumun Sonuç Bildirgesi Makine Mühendisleri Odası'nda yapılan basın açıklamasıyla duyuruldu. Bildirgede alınan

kararlar şöyle:

*19 Aralık Türkiye'de Tutsaklarla Dayanışma Günü ilan edilecek. Tecridin son bulması için mücadele edilecek.

* Şiddet politikalarına ve sansüre karşı mücadele edilecek.

* İmzacılar sürekli iletişim sağlaması için bir iletişim koordinasyonu kuracak.

*İmzacılar ezilen halklara yönelik gerçekleştirilecek saldırıların karşısında olacak.

* Tecrit altındakilere rehabilitasyon merkezi kurulması imzacıların görevleri arasında.

* İmzacıların baskı ve zulüm uygulayan ülkelerin içişlerine karışan tekelere karşı boykot ve kampanya örgütlemesi kararlaştırıldı.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerini Humeyni çizgisini savunan aday kazandı...

Seçim sonuçlarını İranlı emekçilerin molla rejime duyduğu tepki belirledi

İran'da ilk turu 17 Haziran'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turu 24 Haziran'da yapıldı. Seçimde "ılımlı muhafazakâr" Ali Ekber Haşimi Rafsancanî ile "katı şeriatçı" olarak bilinen Tahran Belediye Başkanı Mahmud Ahmedinecad yarıştı. Oyların yüzde 60'tan fazlasını alan Ahmedinecad, yüzde 35'lerde kalan Rafsancanî'yi ezici bir farkla elledi. Seçimlerin sonuçları "muhafazakarlar" tarafından "zafer" olarak nitelendirildi.

Seçim yarışında Rafsancanî'nin kazanmasına neredeyse kesin gözüyle bakılırken, seçim öncesinde adı pek anılmayan Tahran Belediye Başkanı Ahmedinecad'ın zaferiyle sonuçlandı. Bu sonuç, şimdiki Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi ile reformcu cephenin seçimleri boykot taktığından vazgeçip Rafsancanî'yi desteklemesi ve İran basınının önemli bir bölümünün Ahmedinecad karşıtı yayın yapmasına rağmen sağlandı. Böylece hem İran burjuvazisinin, hem de ABD-AB emperyalistlerinin beklentileri boşa düşmüş oldu.

Ahmedinecad karşısında hezimete uğrayan Rafsancanî, seçimlerde devlet imkanlarının kullanıldığını ve "organize şekilde" seçimlere müdahale edildiğini öne sürdü. Ancak nedense bu konuda "hakimlere değil, Allah'ın mahkemesine" başvuracağını söyledi.

Emekçileri sefilliğe mahkum eden molla rejimi

İran dünyanın ikinci büyük petrol ve doğalgaz üreticisi olduğu halde, yoksulluk ciddi bir sorun teşkil ediyor ve işsizliğin yüzde 30'lara ulaştığı dile getiriliyor.

İran burjuvazisi ile mollalar ülke zenginliğini yağmalarken, işçi sınıfı ile kent ve kır yoksulları derin bir sefilliğe mahkum edilmiştir. İşçi sınıfının hak arama mücadelesini devlet terörü ile bastıran molla rejimi, grevleri işçilere kurşun sıkarak kırmaktadır. Bu vahşi sömürü din ve dinci rejim adına yapılıyor.

Bu yoğun sömürü ve yağma sayesinde palazlanan burjuva kesimler, molla örgütlenmelerin başındakiler ile devlet içindeki kastlar, artık özelleştirme ve neo-liberal ekonomiye geçişten söz ediyor. Rafsancanî aracılığıyla ABD ile ilişkileri düzeltme isteğini dile getiren bu sömürücü sınıflar, uzun süredir AB emperyalistleriyle çok yönlü işbirliği içindedir. AB ile (özellikle Almanya ve Fransa) geliştirilen ilişkiler, ABD ambargosunu büyük ölçüde boşa düşürecek boyuttadır.

İki adayın vaatleri

"ılımlı muhafazakar" Rafsancanî, serbest piyasa ekonomisinden, özelleştirmeden söz ediyor, rakibini gerici diye suçlayarak seçmenleri oy vermemeye çağırıyordu. Rafsancanî, mollaların bine yakın kişinin adaylığına onay vermemesine tepki göstererek, seçimleri boykot etme kararı alan reformcuların da desteğini istedi.

Rafsancanî'nin kendisi de İran'ın en zenginlerinden biri. Örneğin 400 milyon dolarlık yıllık fındık ihracatının çoğu Rafsancanî ailesinin elinde.

Öyle ki, Rafsancanî'nin tarlalarında yetişen fındıkları bir seferde ihraç etmeye koskoca İran TIR filosunun bile yetmediği söyleniyor. Bu arada Rafsancanî ailesi bir havayolu şirketi kurmuş. Oğullarından biri ise yolsuzluk iddialarının ayyuka çıktığı Tahran Metrosu'nun genel müdürü. Yine de burjuva Rafsancanî'nin yoksullara bir vaadi vardı; seçilirse "her aileye özelleştirilecek devlet kuruluşlarından 100 milyon riyallik (yaklaşık 11 bin dolar) hisse senedi dağıtacağı"nı, yanı sıra "işsizlere de her ay 800 bin-1,5 milyon riyal ödeme yapılaca"ğını iddia ediyordu. Ancak işsizlik ve yoksulluğu arttıran özelleştirmeden elde edilecek kaynakların emekçilere dağıtılacağı yönündeki vaatler bir karşılık bulmadı.

Tahran Üniversitesi'nde ders veren Ahmedinecad, evini belediye başkanlığı konutuna tercih etti. Kendisini, "sokakları süpürmekten gurur duyan kişi" olarak tanıtırken, diğer adaylara yönelik eleştirilerinden biri "Neden saraylarda yaşıyorsunuz?" sorusu oldu. Seçilirse, petrol gelirinden her aileye pay vaatetti. Ahmedinecad'ın internet sitesinin adı da pek çok şeyi anlatıyor: Mardomyar (Halkın dostu).

İşsizlik ve yoksulluğun adaletsiz gelir dağılımından kaynaklandığını söyleyen Ahmedinecad, seçmenleri tam da bu propaganda ile etkiledi. Seçmenlere, "birini tanıdığınız için değil, yetenekli olduğunuz için iş bulacaksınız" sözü verdi. Aynı zamanda "Petrol gelirlerimize el koyan mafyanın ellerini kesmeye adayacağım kendimi" vaadinde bulundu. Ahmedinecad, ülkenin asıl meselesinin kadınların neyi nasıl giydiği değil, işsizlik ve yoksulluk olduğu vurgusunu yaparak doğrudan İranlı işçi-emekçilere seslendi. Dahası Rafsancanî özelleştirmeden söz ederken, Ahmedinecad devlet işletmelerini korumaktan ama gelirlerini halka aktarmaktan sözetti.

Bu ise emekçiler için iş olanakları, daha iyi ücret, emekçilere hitap eden esnaf içinse daha iyi satış vaadi anlamına geliyor.

Görüldüğü üzere Ahmedinecad, emekçilerden oy almasını aşırı dinci olmasına değil, işçi-emekçilerin temel sorunlarına çözüm üretmek için çalışacağı sözü vermesine borçludur. Başka bir ifadeyle İranlı emekçiler molla rejim şahsında kapitalizme karşı biriken öfkelerini Ahmedinecad'a oy vererek dışa vurmuşlardır.

Ahmedinecad da molla rejimin bir parçasıdır

İşçi sınıfı ile emekçilerin sorunlarına çözüm üretme iddiasında bulunan yeni cumhurbaşkanı, emekçileri bugünkü vahim duruma iten molla rejimin katı bir savunucusudur. Öyle ki, Tahran belediye başkanlığına geldikten sonra, yetki alanına giren tüm kurumlarda katı şeriat uygulamalarına geri dönüşler yaptı. Şeriat yönetimi ise, emekçilerin en basit ekonomik-demokratik hak arama mücadelesinin askeri zorla bastırılmasının da adıdır. İran'ın son 25 yıllık tarihi bunun iğrenç örnekleriyle doludur.

Ekonomik-sosyal haklar vaadeden Ahmedinecad, bu hakların savunulmasının olmazsa olmaz koşulu olan örgütlenme ve meşru mücadele hakkına karşıdır. Reformlarla katı yönetimin yumuşatılmasının vaadeden Rafsancanî ise, ekonomik-sosyal hakların sözünü bile etmiyor. Varolan sefilliği daha da derinleştirecek liberal ekonomi ve özelleştirmeden söz ediyor.

Gerici rejim adına halkın karşısına çıkan adayların, vaatlerinden bağımsız olarak, emekçilerin sorunlarına çözüm üretmesi beklenemez. Zira bu yönde atılacak en basit adım bile, sömürü ve yağmadan beslenen sınıflarla çatışmak anlamına gelir ki, gerici rejimlerin bunu yapması için ortada bir neden yoktur. Nitekim Ahmedinecad, seçim sonuçlarının kesinleşmesinden sonra yaptığı ilk açıklamada, istihdam yaratma amaçlı uzun vadeli, planlı özelleştirme ve yatırımları desteklediğini söyledi. Yeni cumhurbaşkanı, borsayı kapatacağı iddialarını yalanlayarak, "Borsanın bir kumar ve kapitalistlerin de büyük kumarbazlar olduğunu düşünüyor değilim" dedi.

Baş geçmesini istedikleri adayın hezimete uğraması emperyalistlerle işbirlikçilerini rahatsız etti. Ancak bu durumu aynı zamanda fırsat bilen emperyalist/siyonist zorbalar daha ilk günden tehditler savurmaya başladılar. Özellikle İran'ın nükleer silah üretmek tehlike oluşturacağını iddia ederek, bu ülkeye karşı sert yaptırımlara başvurulması gerektiğini söylemeye başladılar. ABD ile İsrail'in başını çektiği bu gerici koronun İran'ı istikrarsızlaştırmak için her fırsatı değerlendireceği muhakkaktır. Bu yöndeki gelişmeler muhtemeldir ki, İran'ın egemen sınıfları arasındaki çelişkileri de derinleştirecektir.

Bu çatışma ortamında İran işçi sınıfı ile kent ve kır yoksulları, gerici güçler arası çıkar çatışmalarına dolgu malzemesi olma riskiyle karşı karşıya kalabilir. Oysa emekçiler ancak böylesi bir tuzağa düşmek yerine kendi sınıf çıkarları uğruna örgütlü mücadeleyi yükseltebilirse bu süreçten kazançlı çıkabilir.

Bulgaristan'da seçimlerden sosyalist parti galip çıktı...

Sosyalizme ihanet edenler emekçilerin sorunlarına çözüm üretemezler

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşme sürecine giren Bulgaristan, bu alanda epey mesafe katetmiş bulunuyor. Bir yandan ABD ile ilişkiler geliştiren Bulgaristan yönetimi, öte yandan AB'ye girmeye hazırlanıyor.

2007 yılında Avrupa Birliği üyesi olmaya hazırlanan Bulgaristan, AB'nin dayattığı reformları hızla hayata geçirmesi gereken hükümetini seçmek için 25 Haziran'da sandık başına gitti. Eski Komünist Partisi'nin devamı olan Bulgaristan Sosyalist Partisi (BSP) 83 sandalye kazanarak seçimden birinci parti olarak çıktı. Ancak aldıkları oy tek başına iktidara gelmelerine yetmiyor.

Şimdiki başbakan ve eski kral Simeon Saksoburgotski'nin Ulusal Hareketi (NDSV) 53 milletvekili ile ikinci olurken, üyelerinin çoğunluğunu Türkler'in oluşturduğu Hak ve Özgürlükler Hareketi (HÖH) ise 33 milletvekili kazanarak üçüncü parti

oldu. Beklenenden daha çok oy alan ırkçı-faşist ittifak ATAKA, 21 milletvekili çıkararak dördüncü oldu.

Seçim öncesi ittifak kararı alan Sosyalist Parti ile Hak ve Özgürlükler Hareketi, 240 üyeli parlamentoda çoğunluk olan 121 rakamına ulaşamadı. Dolayısıyla üçlü bir koalisyonun kurulması kaçınılmaz oldu. Sosyalist Parti Lideri Sergey Stanişev, ATAKA dışındaki tüm partilerle işbirliğine hazır olduklarını bildirdi.

Seçime katılımın düşük olacağı hazırlık döneminden belliydi. Hükümet seçime katılım oranını arttırmak amacıyla "seçim piyangosu" düzenledi. Ancak bu soytarılık pek rağbet görmedi. Piyangodan cep telefonu, kol saati ve son model araba kazanma şansları olmasına rağmen, sandık başına gidenlerin oranı (yaklaşık 6.9 milyon kayıtlı seçmenin) yüzde 55'i ile sınırlı kaldı.

Asgari ücretin 150 leva, yani 70 Euro olduğu Bulgaristan'da, emekçilerin kurulacak yeni hükümetten temel beklentisi; daha yüksek yaşam standardı, daha fazla güvenlik ve daha elverişli bir sosyal politika izlenmesidir. Sayıları 2.5 milyon (Bulgaristan'ın toplam nüfusu 10 milyonun altında) civarında olan emekliler, uygulanan politikalardan ekonomik kayba en çok uğrayan kesim. Sosyal

politikalara öncelik verilmesini talep eden emekçiler ile emekliler sosyalist partiye oy verdiler.

Oysa eski komünist partinin devamı olsa da sosyalist partinin sosyalizmle bir ilgisi kalmamıştır. Üstleneceği temel misyon, Bulgaristan'ı AB sürecine hazırlayacak reformları bir an önce hayata geçirmek olacaktır. Önceki hükümet de sömürünün ağırlaşması anlamına gelen bu reformları hayata geçirmek için uğraşıyordu. Nitekim BSP lideri eski kralın partisiyle koalisyon kurabileceğini söylüyor. Irkçı-faşist ATAKA'nın lideri de HÖH dışındaki partilerle koalisyona hazır olduğunu açıkladı.

Görüldüğü üzere, hangi parti veya koalisyon başa gelirse gelsin, önünde uygulanacak aynı programı buluyor. İşte kapitalizmin Bulgaristanlı emekçiler sunduğu "demokrasi" bundan ibaret; İMF ve AB'nin dayattığı reformları hayata geçirecek farklı figüranlar arasından birini seçmek.

Bulgaristan Sosyalist Partisi'ne, adındaki sosyalist nitelemesi ve geçmişe duyulan özlemin etkisiyle oy veren emekçilerin hayal kırıklığına uğraması uzun zaman almayacak. Bir süre daha AB ile oyalansalar bile, demokratik-sosyal hakları kazanmanın ve sosyalizme ulaşmanın tek yolunun sınıf mücadelesi olduğunu görmeleri zor olmayacak.

Pakistan'da Telekom işçilerinin direnişi yenilgiyle sonuçlandı

Pakistan'da onbinlerce Telekom işçisinin bir ay boyunca süren grev ve direnişi yenilgiyle sonuçlandı. 18 Haziran'daki genel grev çağrısının yanıt bulmamasından güç alan gerici Pakistan rejimi, özelleştirme sürecini hızla onayladı ve Pakistan Telekom (PTCL) ihalesi, yüzde 40'ı Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) devletine ait Etisalat şirketine verildi. Bu arada fırsatı değerlendiren Amerikancı hükümet yeni özelleştirmeler için de düğmeye bastı. Hükümet enerji sektöründeki PSO ve PPL adlı şirketleri, Petrol-Gaz Geliştirme Şirketi'ni ve Ulusal Yatırım Tröstü'nü satmak için hazırlıklara başladı.

60 bine yakın PTCL işçisinin katıldığı Telekom grevi bir ay boyunca devlet terörüne maruz kalmış, ülke çapında düzenlenen ev baskınlarında 1100 işçi ve sendikacı gözaltına alınmıştı. Pakistanlı emekçilerin devletin sınıfsal niteliğini görmelerini sağlayan baskılar sonucu çok sayıda sendikacı halen tutuklu bulunuyor. Sendika Eylem Komitesi sözcüsü Azad Kadri, grev devam ederken yaptığı açıklamada, eylem komitesine yoğun baskılar uygulandığını, liderlere silah zoruyla bazı anlaşmalar imzalatılmak istendiğini, ama onların bunu kabul etmediğini, tutuklanan yedi sendika liderinin nerede tutulduğunun gizlendiğini kamuoyuna bildirmişti.

Telekom işçilerinin yenilgisi sadece sendikacı ve işçiler üzerinde estirilen yoğun devlet terörü ile açıklanamaz. Bu zorbalığın belli bir etkisi olsa da, asıl neden, Telekom işçilerinin diğer sendika ve kitle örgütleri tarafından yalnız bırakılması ile greve katılan

sendikalardan birinin grev kırıcılığı yapması oldu. Biraraya gelen 23 sendika, kitle örgütü ve partinin kurduğu "Özelleştirmeye Karşı Mücadele İttifakı", Telekom işçilerinin grev ve direnişlerini sahiplenme konusunda verdiği sözün arkasında durmadı. Bu da 18 Haziran'da çağrısı yapılan genel grevin başarısızlığa uğramasında önemli bir rol oynadı. Ayrıca PCTL ile anlaşma imzalayarak eylem komitesinden ayrılan Çalışanlar Sendikası bürokratlarının ihanetçi tavrı da, grevin yenilmesindeki etkenlerden biri oldu. "Sendika eylem komitesi" çatısı altında toplanan diğer sendikalar sözkonusu anlaşmayı kesin bir dille reddederek grevi sürdürdüler. Buna rağmen grev kırıcılığı yapan bürokratların ihanetçi tutumu sendikalar arasındaki birliği zedeledi. Grev kırıcılığı yapan sendikanın tabanındaki işçiler bürokratlara tepki duymakla birlikte, grevi sürdürme iradesi ortaya koymadılar.

Gerici rejim, patronlarla ilişkili "tabela sendikaları" ile sermaye hizmetindeki medyayı da işçilerin mücadele azmini kırmak için harekete geçirdi. Satılmış basın, "5 işçi sendikası, telekomun (PTCL) özelleştirilmesini kabul ederek hükümetle uzlaşmaya vardı" türünden uydurma haberler yayınlayarak işçilerin birliğini parçalamaya çalıştı.

Pakistan hükümetinin yürüttüğü bir diğer yalan kampanyası ise özelleştirme sonucu kimsenin işsiz kalmayacağı iddiasına dayanıyordu. Oysa özelleştirme karşıtı kaynaklar, 1992'den sonra sözleşmeli olarak işe alınan 20 bine yakın Telekom işçisinin tamamının işsiz

kalabileceğini, özelleştirme süreciyle birlikte binlerce işçinin sokağa atılacağını, zira Pakistan'da işten atmalarla sonuçlanmayan tek bir özelleştirme örneğinin bulunmadığını dile getiriyorlar.

Özelleştirme dünyanın her yerinde benzer amaçlar için yapılan pervasız bir saldırdır. İşçi sınıfı bu saldırıyı püskürtmeyi başaramadığı yerde pek çok kayba uğramaktadır. Bunun ilk yansıması işsizlik, sosyal kazanımların kaybı ve sendikasızlaştırma olmaktadır. Bu gerçeğin farkında olan Pakistan Telekom işçileri özelleştirme saldırısına karşı kararlı bir şekilde direndiler. İşçiler özelleştirme saldırısını engelleyemediler ama, Pakistan tarihinde bir ilke imza atarak, burjuvazi ve onun gerici zorba rejimine karşı direnmenin mümkün olduğunu gösterdiler.

Direnerek alınan yenilgilerin gelecek çatışmaların kazanılması için önemli bir basamak oluşturduğu, sınıf savaşları tarihinin öğrettiği en önemli derslerden biridir.

Irak Dünya Mahkemesi Bush-Blair ve savaş çetesini mahkum etti...

Hizmet ettikleri düzen gözardı edilerek suçlulardan hesap sorulabilir mi?

Dünyanın çeşitli kentlerinde 2003 Kasım'ından bu yana 20 kez toplanan Uluslararası Irak Dünya Mahkemesi'nin son oturumu 24-26 Haziran tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. Irak Dünya Mahkemesi, 56 kişilik bir iddia makamı, tanıklar ve 15 kişilik bir vicdan jürisinden oluşuyordu. Bu bileşim, aralarında Hindistanlı muhalif yazar Arundhati Roy, Samir Amin, Arjantin'den Plaza del Mayo Anneleri'nin temsilcisinin de bulunduğu dünyanın farklı yerlerinden gelen savaş karşıtı aktivist, yazar, akademisyen, sanatçı, hukukçu, eski diplomatin yanısıra, Irak'ta emperyalist işgalin yıkım ve katliamlarına bizzat tanık olan katılımcılardan oluşuyordu.

Türkiye'den oturumlara katılan isimler ise dikkat çekiciydi. Örneğin iddia makamında Türkiye'den Ahmet İnsel, Sabancı Üniversitesi'nden Ayşegül Altınay, Baskın Oran, Ömer Madra, Turgut Tarhanlı gibi liberal, AB savunucusu, sivil toplumcu isimler ağırlıktaydı.

Üç gün süren oturumlarda, Irak işgalinin uluslararası hukuka aykırı ve gayrı meşru olduğu kanıtlarıyla ortaya konuldu. Özellikle Iraklı tanık, işgale fiilen katılan eski Amerikan askerleri ve emperyalist orduların Irak'taki icraatlarının tanığı olan gazeteciler, işgal ordularının barbarlığını çarpıcı olaylarla gözler önüne serdiler.

Iraklı kadın gazeteci Hana İbrahim şu ifadelerle tanıklık etti, *"Bu işgal ülkemin çocuklarını yiyor, bitiriyor. Kadınlarımız çok büyük bedeller ödüyor. Sadece Felluce'de evinin kapısında kafasından tek kurşunla vurularak öldürülen 72 kadın var. Ayrıca kadınlar kaçırıldı, tecavüz edildi. Beyaz kadın ticareti için ülke dışına kaçırılan kadınlar var... Fuhuş her geçen gün artıyor. Kocaları öldürülen kadınlar çaresiz..."* Farklı tanıkların buna benzer tüyler ürpertici anlatımları, emperyalist işgalin Irak halkları açısından ne anlama geldiğini yeterince açıklıyordu.

Mahkeme oturumlarında suçları teşhir edilen sadece Bush liderliğindeki savaş çetesiyle işbirlikçileri değil, suç ortakları arasında fakat "barışı koruma misyonu" olduğu iddia edilen Birleşmiş Milletler ile Güvenlik Konseyi'nin veto hakkı olan daimi üyeleri de vardı. Mahkemede, 1994-98 yıllarında BM Genel Sekreter Yardımcılığı yapan, 1997 yılından BM Irak Petrol Karşılığı Gıda Programı Direktörü olan ve programın işlevsizliğiyle Irak'taki ekonomik ambargoyu protesto ederek istifa eden Deniz Halliday da bir sunum yaptı. Halliday şunları söyledi: *"BM, istiladan önce ABD ve Britanya güçlerinin uçuşa yasaklı bölgelerde yaptığı bombalamalarla tüm bunları kabullendi. 12 yıldan fazla süren soykırımı destekledi ve kendi şartını ihlal etti. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni bilerek ve isteyerek ihlal etti. Çocukları korumakta başarısız kaldı."* Irak'ta 100 binin üzerinde sivilin katledildiğini belirten Halliday, ülkeyi yeniden özgür ve güvenilir bir yer haline ancak Irak halkının getirebileceğini vurguladı.

Mahkemenin işbirlikçi Türk sermaye devletiyle ilgili tutumu tam bir tutarsızlık örneği oldu.

Emperyalist saldırıyı yargılama iddiasındaki mahkeme heyeti, kaza sonucu reddedilen tezkereye atıflar yaparken, kısa süre sonra tezkereyle aynı içeriğe sahip olan hükümet kararnamesinin çıkarılmasından, dahası Barzani ve Talabani önderliğindeki Kürt güçlerinin itirazı olmasaydı eğer, Türk askerinin fiilen işgale katılmış olacağından söz etmedi. ABD'ye yaranmak için uşak takımının yaptığı "ABD uçakları hava sahamızda 4 bin 500 sorti yapmıştır" açıklaması ile İncirlik Üssü'nün emperyalist saldırının "merkez üssü" olduğu gerçeğinin üstünden de atlandı.

Mahkeme oturumları sonunda aldığı "tavsiye" niteliğindeki kararlarını kamuoyuna açıkladı. "Bush ve Blair hükümetleri, dünyanın en haksız, ahlaksız ve korkakça savaşlarından birine imza attılar" ifadeleriyle başlayan açıklamada, uluslararası tekeller ve savaş

çığırtkanlığı yapan medya da suçlandı. Jüri kararlarında BM Güvenlik Konseyi de "Koalisyon güçlerinin yasadışı davranışlarına karşı çıkmayarak, savaşı durdurmak için gerekeni yapmamakla" suçlandı. İşgal ordularının Irak'tan bir an önce ve koşulsuz çekilmesini talep eden jüri, Irak halkının işgale karşı, kendi kaderini tayin, özgürlük ve bağımsızlık için direnişinin Birleşmiş Milletler Sözleşmesi tarafından meşru kılındığı görüşünde olduğunu da dile getirdi. Irak dünya mahkemesi jürisi, emperyalist işgal kavramını kullanmaktan kaçındığı halde, "koalisyon güçleri"nin yürüttüğü yasadışı savaşın görünürdeki sorumlularını genel olarak tespit etti. Bush ve Blair hükümetleri, savaşa asker gönderen ülkelerin yöneticileri, savaştan çıkar sağlayan uluslararası tekeller, işgale katılan orduların başındaki komutanlar, savaş çığırtkanlığı yapan medya kuruluşları... Bu liste daha da uzatılabilir.

Mahkeme, Irak halklarına karşı ağır suçlar işleyenleri tespit etmiş, bu suçları kanıtlarıyla ortaya koymuş, bu kişi ve kurumları mahkum etmiştir.

Buna rağmen bu tabloda asıl suçlu ortada yok. Zira bu tutum -pek çok örnekte görüldüğü gibi- nedeni bir yana bırakıp, sonucu öne çıkartmakla yetiniyor. Oysa diğer emperyalist savaşlar gibi, Afganistan ve Irak işgalleri de bir takım kişilerin caniliğinden dolayı başlamış değildir. Bu vahşi savaşları döne döne üreten emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Dolayısıyla asıl suçlu bu kokuşmuş düzendir. Elbette bu sisteme hizmet eden tüm cellatlar yaptıklarından sorumludur ve işledikleri ağır suçlardan dolayı mutlaka hesap vereceklerdir. Ancak suçun kaynağı olan kapitalizm varolduğu sürece yeni Bushlar, Blairler yetiştirmekte güçlük çekmeyecekleri de açıktır.

Amerikan rejiminin akıl hocaları itiraf ediyor...

Irak bataklığa dönüşüyor

Emperyalist işgal karşıtı direnişin Irak'ı Bush yönetimi için bir bataklığa çevirdiği uzun süreden beri dile getiriliyordu. Bu gerçeği ilk dile getirenler vahşi işgale karşı çıkan anti-emperyalist güçler olmuştu. Ancak belli bir süre sonra "tarafsız" gözlemciler de bunu onaylamaya başladılar. İşgal orduları ile soysuz işbirlikçilerinin tüm manevra, yıkım ve katliamlarına rağmen direnişin güçlenmeye devam etmesi ise, işgal destekçilerini de bu gerçeği itiraf etmeye zorluyor.

Daha önce Irak işgaline herhangi bir itirazı olmayan muhalefetteki Demokrat Parti, artık Bush'la savaş çetesini işgal konusunda eleştirmeye başladı. Oysa Demokratlar geçen Kasım ayında yapılan seçimlerde Irak işgali konusunda Bush'un Cumhuriyetçi Parti'sinden farklı bir söz söylememişlerdi.

Bu arada eski Demokrat Başkan Jimmy Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski de, Irak'ın ABD ordusu açısından içinden çıkılamayacak bir bataklığa dönüşmekte

olduğunu söyledi. Demokrat Parti adına yayımlanan haftalık radyo konuşmasında, *"Ulusumuz, Irak'ta bu noktaya nasıl geldiğimiz konusunda dürüst bir açıklamayı hakediyor. Bir bataklığa dönüşme eğilimi gösteren bu savaşta bundan sonra başarının nasıl tanımlandığını da ulusumuz duymak istiyor. Ancak Bush yönetiminden bunları alamıyoruz"* dedi. Demokratlar Irak'taki Amerikan askerlerinin geri çekilmesi için bir takvim açıklanmasını istiyor. Ancak Bush ve çetesi bu talebi reddediyor.

Brzezinski gibi ABD emperyalizminin etkin akıl hocalarının bile Irak bataklığından söz etmeleri, işgal ordularının içinde bulunduğu durum hakkında bir fikir veriyor.

Ezilen halkların direnme gücüne güvenen ilerici-devrimci güçler, emperyalist orduların er ya da geç Irak'tan defolup gideceğini döne döne vurgulayageldiler. Amerikan askerlerinin Irak'tan çekilmesi konusunun Beyaz Saray'da tartışılmaya başlanması ise, bu sürecin beklenenden de erken başlama olasılığının yüksek olduğunu gösteriyor.

Özelleştirme saldırısı ve kadın

Kadınların istihdamı küçük ve orta ölçekli işletmelerin yaygın olduğu hizmet sektöründe yoğunlaşmaktadır. Sanayileşmiş ülkelerde kadın işçilerin %75- 80'i hizmet sektöründe, %15- 20'si sanayide, %5'i ise tarımda çalışmaktadır. Kadınlar, sanayide giyim, tekstil, ayakkabı, deri ve gıda işkollarında yoğun olarak istihdam edilmektedir. Kadınlar hizmet sektöründe, kamu ağırlıklı toplum hizmetleri alanında yoğunlaşarak, ofis, satış işleri ve hizmetlerdeki işgücünün büyük bir kısmını teşkil ederler. Örneğin, AB'de ekonomik olarak aktif olan kadınların %79'u hizmetler sektöründe istihdam ediliyor.

Küreselleşme ve küresel rekabetle birlikte dünya çapında kısmi çalışma, evde çalışma, hafta sonu çalışma, çağrı üzerine çalışma, geçici işçilik gibi esnek çalışma modelleri yaygınlık kazanmaktadır. Sigortasız, güvencesiz, iş yasalarının kapsamı dışında, sendikalaşmanın mümkün olmadığı, düşük ücretli bu işlerde kadın emeği yoğunlaşmaktadır. Almanya'da 5.3 milyon yarım gün çalışan işçi vardır, kadınlar bu sayının %89'unu oluşturmaktadır. İngiltere'de 1993'ten itibaren açılan yeni iş sahalarının 2/3'ünden fazlası yarım günlük olmuştur ve bu işlerin %90'ında kadınlar çalışmaktadır.

Türkiye'de de ücretli çalışan kadınlar esas olarak imalat sanayi ve hizmetler sektöründe istihdam edilmektedir. İmalat sanayindeki çalışanların %18.6'sı kadındır ve çoğunlukla niteliksiz işgücü olarak tekstil ve gıda işkollarında çalışmaktadır. Hizmetler sektöründe çalışan kadınlar bu sektörde ki işgücünün %16.2'si olup, bu işlerin %64'ü toplum hizmetleri, sosyal ve kişisel hizmetlerdir. Bu araştırmaların ve sayısal verilerin ortaya koyduğu gerçeklerden biri Türkiye'de kadın istihdamının hala çok sınırlı olduğu ise, bir diğeri de çalışma yaşamında kendisine yer açmak isteyen kadınların artık çok daha büyük zorluklar ve güçlükler yaşayacak olduğudur. Zorluklarla karşılaşacak olan elbette tek başına emekçi kadınlar değildir, fakat yukarıda ifade ettiğimiz gibi kadınlar bugün küresel sermayenin azgınca saldırdığı kamusal alanda yoğun olarak istihdam ediliyor oluşlarından kaynaklı güncel yıkım saldırılarının ilk hedeflerindendir.

Özellikle '70'li yıllarla içine girdiği krizin yükünü hafifletebilmenin çaresi olarak emperyalist metropollerde İMF, DB gibi kuruluşlarca hazırlanan özelleştirme saldırısı, küreselleşme ve neoliberalizm politikasının ana halkalarından biridir. Özelleştirme

gelip geçici, günlük bir politika değildir. Kapitalizmin yapısal krizinin yapısal uygulamalarından biridir. Ve tüm dünyada büyük bir hızla uygulanmaya devam etmektedir. Özelleştirmenin ilk sonucu işsizliktir. Sanayiden işçi çıkarımı yapılırken de, vasıflı işçilerden çok vasıfsız, yeri kolay doldurulabilir işçiler tercih edilir. Kadın işçilerin, genellikle, ikinci grup özellikleri erkeklerden fazla taşıyor oluşu, işlerini kaybetme olasılıklarını da güçlendirmektedir. Hamilelik sırasında hafif işlerde çalışabilmeleri, doğum öncesi ve sonrası izinleri, çocuk bakımı, yaşlı bakımı, ev işleri gibi sorumlulukları nedeniyle işgücü veriminin düşeceği değerlendirilmesi de işten çıkarmada temel etkenlerden biri haline gelmektedir. Öte yandan, ailenin reisi ve sorumlusu dolayısıyla da esas geçindiricisi olarak babaların ve erkeklerin görülüyor oluşu da kadınların işten atılmasını güçlendiren bir diğer nedendir. İşsizliğin emekçi kadının sadece emeği üzerinde değil yaşantısında da çok ciddi etkileri vardır. İşten çıkarılan kadın toplumsal yaşantıda edindiği statüsünü ve üretici yanını da kaybetmektedir. Ekonomik özgürlüğü, kendini ifade ettiği yaşam alanı elinden alınan kadın, sosyal

yönden de yok olmaya veya sadece tüketici bir birey olma durumuna düşmektedir. Bir diğer etki ise aile yaşamında kendisini göstermektedir. Özelleştirmelere bağlı olarak eşi işten çıkarılan kadın aile içi şiddetin, huzursuzluğun, baskının kurbanı olmaktadır.

Kamu harcamalarının kısılması, kamu hizmetlerinin daraltılması özelleştirme saldırısının ikinci önemli sonucudur. Çocuk bakımı olanakları kısıtlandığı için, çocuk bakımı ve eğitimi sorunlarını çözmek kadınların üzerine yığılmaktadır. Sağlık hizmetleri kısıtlandığı için ailenin yaşlılarına, sağlık durumu kötü olan fertlerine bakmakla yükümlü olanlar yine emekçi kadınlar olmaktadır. Yani özelleştirmelerle, özel sektöre devredilen ve parası olanın faydalandığı tüm sosyal hizmetler artık emekçi kadın tarafından yerine getirilmek zorundadır.

Özelleştirme sadece kamusal kaynakların talanı ve sermayeye peşkeş çekilmesi demek değildir. Özelleştirme aynı zamanda örgütsüzleştirmedir. Sendikasılaştırma özelleştirme saldırısının üçüncü büyük sonucudur. Çünkü dünyada ve Türkiye'de sendikalaşma oranının en yüksek olduğu kesimler kamu kesimleridir. Sendikalaşmanın yok ediliyor oluşu kadın emeği açısından çok ciddi kayıplara yol açacaktır. Günümüzde emekçi kadınların çalışma yaşamında karşılaştığı sorunların büyüklüğü düşünüldüğünde, daha örgütsüz bir tablonun saldırıların pervasızlığını arttıracığı çok açık bir gerçektir.

Özelleştirme sonucunda yaşanacak işsizlik, yoksulluk ve örgütsüzlükten toplumun tüm kesimlerinin etkileneceği ortadadır. Fakat yaşadığı gerici, ataerkil çifte ezilmişlik düşünüldüğünde, emekçi kadının çok daha katmerli bir şekilde bu süreçten etkileneceği bir gerçektir. Eğitimden sağlığa, sosyal hizmetlerden sosyal güvenliğe yönelik kapsamlı ve örgütlü bu saldırıyla başa çıkmanın tek yolu aynı şekilde örgütlü olmaktan geçiyor.

Eğitim emekçilerinden eylem

Eğitim emekçileri Eğitim-Sen'in kapatılma kararına karşı eylemlerine devam ediyorlar. 24 Haziran günü Basmane Meydanı'nda biraraya gelen 200'ü aşkın eğitim emekçisi burada zincir oluşturarak Konak eski Sümerbank önüne doğru tek sıra halinde yürüyüşe geçti. Eylemde "Özgür toplum, demokratik Türkiye!" pankartı taşındı. Eğitim emekçileri zincir halinde Gümrük çıkışından Kordon yolunu geçerken polis şefleriyle tartışma yaşadılar. Eski Sümerbank alanına gelen eğitim emekçilerine hitaben yapılan konuşmanın ardından eylem sona erdi.

Eylemde kapatılma kararına karşı çıkan eğitim emekçilerinin bildirileri ve *Kamu Emekçileri Bülteni* dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi'nin 15-16 Haziran pikniği

15-16 Haziran Direnişi vesilesiyle düzenlediğimiz geleneksel pikniğimizi 19 Haziran günü başarılı bir şekilde gerçekleştirdik. Pikniğimize yaklaşık 130 kişi katıldı. Bu etkinliğin ön hazırlık çalışmalarına piknikten 2 hafta önce başladık. Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi olarak çıkardığımız el ilanlarını tüm dostlarımıza ulaştırdık. Piknik programımızı sportif ve kültürel faaliyetler biçiminde hazırladık. Günün anlam ve önemini anlatan konuşmanın yanı sıra birebir konuşmalarla yaşadığımız hak gaspları ve sosyal saldırıları tartıştık. Piknikte futbol, masa tenisi, kiker gibi sportif etkinliklerin yanı sıra halay ve müzik dinletileri kitleyi coşturdu.

Çocuklu aileler için iyi bir çocuk parkına sahip olmamız piknik alanında çocukların da gönülleriyle oynamaları etkinliğe ayrı bir güzellik kattı. Bu etkinlik çocuk çalışmasının aciliyetini ve yakıcılığını bir kez daha bize gösterdi. Önümüzdeki dönem Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi bünyesinde çocuklara dönük tiyatro veya folklor çalışması başlatmanın bir ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz.

Geniş bir kitle ağına sahip olduğumuzu yaptığımız bu etkinlikle bir kez daha gördük. İstikrarlı ve ısrarlı bir çalışmanın ürünü olan bu ilişkileri politikleştirmek en temel görevlerimizden biridir. Disiplinli, iddiali ve ısrarlı bir çalışmayla bunu başararak yolumuza devam edeceğiz.

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi

Bursa'da "Sağlık ve Sosyal Güvenlik hakkımızı istiyoruz!" kampanyası

"Sağlık ve Sosyal Güvenlik hakkımızı istiyoruz!" kampanyası başlatan KESK, DİSK, Tümtis ve Tez Koop-İş Bursa şubeleri, TMMOB ve Halkevleri 28 Haziran günü Altıparmak Sigorta İl Müdürlüğü'nde bir basın açıklaması yaptı. Genel Sağlık Sigortası (GSS) ve Sosyal Güvenlik yasaları geri çekilinceye kadar mücadelenin devam edeceğinin söylendiği basın açıklamasında "İşçi-memur elele mücadeleye!", "Kölelik yasaları geri çekilsin!" sloganları atıldı. Kampanya için çeşitli yerlerde imza standı açılacak ve bildiri dağıtılacak.

Kızıl Bayrak/Bursa

Kampanya şenliğimizi ve yürüyüşümüzü coşkuyla gerçekleştirdik...

Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!

İşçi Kültür Evleri olarak başlattığımız yoksulluk ve yozlaşma karşıtı kampanyayı Şakirpaşa İşçi Kültür Evi olarak örgütlemeye çalıştık. Kampanya öncesinde kurumumuza gelen ve ilişkide bulunduğumuz arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Toplantıda bir takım kararlar aldık. Kampanyamızı yaptığımız bir şenlik ve mahallede gerçekleştirdiğimiz bir yürüyüşle sonlandırdık.

Ayrıca Şakirpaşa İşçi Kültür Evi olarak kampanya süresince panel düzenledik, “Arkadaş” ve “Sürü” filmlerinin gösterimini yaptık ve futbol turnuvasını şenlik çalışmamıza bağladık. Kampanya içerisinde tanıştığımız arkadaşları kampanyanın bir parçası haline getirmeye çalıştık. Tiyatro, müzik ve şiir ekibimiz de çalışmalarımızın bir parçası oldular.

Şenlik öncesi

Şenlik öncesinde çağrı bildirisi ve afiş çıkartarak çağrı yaptık. Merkezi kampanya afişi, duvar gazetesi ve bildirileri mahallemizde kullandık. Merkezi afişimizi kampanyanın başında mahalleye ve çarşı merkezine yoğun yapmıştık. ŞİKE olarak çıkarttığımız büyük boy şenliğe çağrı afişimizi Şakirpaşa’nın her yerine yoğun bir şekilde yaptık. Ayrıca çarşıdaki kurumlara ve Şakirpaşa’daki dükkanlara afişimizi astık. Merkezi İşçi Kültür Evi bildirisini ve Şakirpaşa İşçi Kültür Evi imzalı şenliğe çağrı bildirisini şenliğimiz için de kullandık.

Mahallede her hafta kurulan “Salı” ve “Perşembe” pazarında toplu bir şekilde İşçi Kültür Evleri imzalı bildirileri dağıtarak megafonla ajitasyon konuşmaları yaptık. Şenlik haftasında ise pazar yerlerini dolaşarak şenliğe çağrı yaptık. Şakirpaşa’nın birçok sokağına iki ekip halinde şenlik bildirisi dağıttık, megafonla şenliğe çağrı yaptık. Ayrıca caddede bulunan işyerleri ve kahvelere girerek çağrı yaptık. Çalışmamızda yaklaşık olarak 800 afiş ve 7 bin adet bildiri kullandık.

Şenlik ve yürüyüşümüz

Şenliğimizi 26 Haziran günü Uçak Mahallesi Muhtarlığı önünde akşam saat 19.00’den sonra başlattık. Şenlik alanına “Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız!/Şakirpaşa İşçi Kültür Evi” imzalı pankartımızı ve Dersim’de şehit düşen 17 devrimcinin resimlerini astık. Şenlik alanında yoğun olarak İşçi Kültür Evi imzalı kuşlarımızı kullandık.

Program öncesinde Grup Baran’ın seslendirdiği Kürtçe türkü ve halaylarla atmosferi canlandırdık. Programı Dersim’de şehit düşen 17’lerin ve tüm devrim şehitlerinin anısına saygı duruşu ile başlattık. Ardından açılış konuşması yapıldı. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Müzik grubu sahneye çıkarak marş ve türküleriyle şenliğe renk kattı. Şakirpaşa İKE Şiir ekibinin şiirleri ilgiyle dinlendi. Daha sonra Şakirpaşa İKE Tiyatro ekibi yozlaşmayı anlatan “Jiletçi” isimli oyunu oynadı. Oyunda her tarafına jilet atmış, elinde içki şişesiyle dolaşan ve en sonunda kullandığı aşırı uyuşturucudan dolayı ölen bir kişi canlandırıldı. Sonrasında ölenin hepimizin çocuğu olabileceği vurgulanarak uyuşturucuyla ve bizleri yozlaştırarak teslim almaya çalışan sistemle karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Oyun başlangıçta izleyenlerde bir tedirginlik yarattıysa da sonrasında güldürdü ve düşündürdü.

Liseli genç bir arkadaşımız türküleriyle sahnede yerini aldıktan sonra tekrar tiyatro ekibi çıkarak bizlere “Atom” isimli oyunu sergilediler. Oyun sonrası tekrar Grup Baran’ın Kürtçe ve Türkçe müzikleriyle halaylar çekildi. Kampanya yürüyüşüne şenlik sırasında iki kere çağrı yapıldı. Şenliğimiz halaylardan

sonra bitirildi.

Şenliğimiz 3 saat sürdü. Yaklaşık 150 kişi katıldı. Mahallede DEHAP tarafından yapılan barış yürüyüşünde çatışma çıkması ve düğünlerden kaynaklı olarak katılım beklediğimiz gibi olmadı. Şenlikte “Dersim şehitleri ölümsüzdür!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Şenliğe BDSP, ALGP, Partizan, DHP mesaj yolladı.

Kampanya yürüyüşü

Yürüyüşümüzü 27 Haziran günü akşam saat 19:00’da Onur Mahallesi Muhtarlığı önünden başlattık. “Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız!/Şakirpaşa İşçi Kültür Evi” imzalı pankartımız, kızıl bayraklarımız ve kampanya afişlerimizle Pasaja kadar yürüdük. Mahallede

yaptığımız yürüyüş oldukça ilgi topladı. Mahallenin merkezi yerlerinde iki kere ajitasyon konuşmaları yaptık. Yürüyüş esnasında halktan alkışlarla, zafer işaretleriyle destek sunanlar oldu. Yürüyüş sırasında “Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız!”, “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!”, “Yoksulluğa, çeteleşmeye, fuhuşa, uyuşturucuya HAYIR!”, “Emperyalist kültüre, emperyalist köleliğe, emperyalist savaşa HAYIR!”, “Dersim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Eylem 40 dakika sürdü.

Kampanyamız bizlere birçok deneyim kazandırdı. Mahallede 3 yıldan beri yaptığımız çalışmaların en güçlüsünü bu kampanyamızla gerçekleştirdik. Şakirpaşa büyük bir mahalle olduğu için bizleri tanımayan emekçiler vardı. Fakat şimdi kurumumuz daha çok kişi tarafından tanınır, amaçları daha açık anlaşılır oldu. Kampanyayla yeni emekçilerle tanışma imkanı yakaladık.

Elbette kampanyamız süresince bir takım aksaklıklar da yaşadık. Tiyatro oyunlarının çok kısa bir zaman diliminde hazırlanması büyük bir eksiklikti. Diğer bir eksikliğimiz ise şenlik için yaptığımız kadar yaygın ve etkin bir çalışmayı kampanya yürüyüşü için yapamamamızdı.

Kampanya faaliyetimiz sırasında gösterdiğimiz çaba ve emeğin karşılığını aldığımızı düşünüyoruz. Çalışmalarımıza tüm coşkuyla devam edeceğiz.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları/Adana

Cambaztepe Mahallesi emekçileri yıkıma karşı hazırlanıyorlar...

“Yıkımlara sessiz kalmayacağız!”

Yaklaşık üç buçuk aydır Kurtköy Cambaztepe Mahallesi’nde devam eden yıkım gündeminde artık sona gelindi. Mahallede ikinci kez yaşanan bu süreç sermaye devletinin hukuk tanımazlığının yeni bir örneği oldu.

Mahalle emekçilerinin hukusal yollardan haklarını aramalarını engellemek için her türlü yol denendi. İmar planları yasal zorunluluk olduğu halde askıya çıkarılmadı. Mahalle emekçileri yıkım planından itiraz süresi dolduktan sonra haberdar olabildi. Bu zamandan sonra yapılan itiraz dilekçeleri ise belediye tarafından zamanın geçtiği gerekçesiyle reddedildi. Belediye yetkilileriyle yapılan görüşmelerde “merak etmeyin, devlet sizi mağdur etmeyecek” diyerek halkın tepkisi yatıştırılmaya çalışıldı.

Şimdi belediye 42 evin 30 Haziran gününe kadar boşaltılmasını istiyor. “Devlet sizi mağdur etmeyecek!” diyen Pendik Belediyesi yıllardır büyük bir emekle başını sokabileceği bir ev yapan emekçilere bunun karşılığı olarak sadece enkaz bedeli ödeyecek. İsteyen enkaz bedelini (evine göre 2-10 milyar arasında değişiyor) nakit alabilecek, isteyen ise belediye tarafından 25-45 milyar arasında satışa sunulan konutların peşinatına sayılmasını isteyebilecek. Yani belediye bir yandan emekçilerin evini yıkmaya çalışırken, öte yandan da onlara elinde kalmış bodrum katlarını satmaya çalışıyor.

Cambaztepe emekçileri bugüne kadar birçok toplantıda biraraya gelerek yıkım sorununu tartıştılar. Bu toplantıların ışığında bir dizi eylem de gerçekleştirdiler.

Bölge ayrımcılığı, fütursuz dedikodular mahallede yürütülen örgütlenme çabasını sekteye

uğratan nedenler oldu. Gelinene yerde ise bir kısım ev sahibinin belediye ile anlaşıp evlerini boşaltmış olması direnmeyi düşünenlerin moralini bozan en temel etmen. Evleri yıkılacakları sürecin aktif bir parçası yapmaktaki zorlanma bugüne kadar yürütülen faaliyetin en önemli zafırlığı oldu. Bunda mahalle içindeki ilerici güçlerin yaşadığı kafa karışıklığı da önemli bir rol oynadı. Fakat herşeye rağmen yıkıma karşı duran, ne olursa olsun direnme kararlılığı gösteren ev sahipleri ve onları destekleyen mahalle emekçileri yıkım saldırısına karşı hazırlanmaya devam ediyor.

Biz de kendi cephemizden son birkaç günü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz. Kapı kapı dolaşarak yıkıma karşı bir direnişi örgütlemeye çalışıyoruz. 30 Haziran günü belediyenin verdiği süre dolsa da, yıkım ekiplerinin ne zaman geleceği belirsiz. Evleri yıkılacak olup belediye ile anlaşanlara henüz yeterince ev bulunamadığı için sürecin uzayacağı söyleniyor. Buna rağmen insanları her an yıkım için geleceklermiş gibi hazırlamaya ve bir beklenti havasına girilmemesini sağlamaya çalışıyoruz.

Sonuç olarak şunu söylemeliyiz. Aydos’a yakın bir emekçi mahallesi olmasına ve benzer dinamikleri taşımaya rağmen Cambaztepe’nin direnme gücünün daha sınırlı olduğu görülüyor. Bu tablonun değiştirilmesi için direnme kararlılığındaki mahalle emekçilerinin yalnız bırakılmaması hayati önem taşıyor. Cambaztepe emekçileriyle dayanışma içinde olmak, onlarla birlikte mücadele etmek görevi başta ilerici-devrimci güçler olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin önünde duruyor.

BDSP çalışanları/Pendik

Peştamal, bordo mavi ve bir gitar, hep bir ağızdan söylenen Karadeniz türküleri...

Kazım Koyuncu'nun ardından

Ölümleri güzellemek zordur. Tanımak gerekmez, bilmek yeterlidir bazen üzülme için. Tanımadığın insanı bilmenin tek yolu; nasıl yaşadığı ve ne söylediğidir, uzun ya da kısa tükettiği günler boyunca ne ürettiğidir. Sonra kiminin payına unutulmak düşer, yani birkaç yakın akraba ve arkadaşın belleklerinin ötesinde hatırlanmamak, yıllar sonra ise hiç yaşamamış olmak, kiminin ardından ise methiyeler düzülür. Yaşamla kurduğu ilişkiyi olumlayan, yaşadığı zaman diliminde ölüm tarihinin ötesinde bir iz bırakmış olduğunu kabullenen, bu kabullenmeyle dışa vurulmuş metinlerdir bunlar. Artık atmayan nabız sahibine hakettiğini veremez bazen bu metinler, bazen hakettiğinden fazlasını bahşeder. Zaten artık nabız durmuştur ve unutulmamayı asıl sağlayacak olan sonradan üçüncü şahısların kalemlerinden çıkanlar değil, yaşarken ortaya konulanlardır. Dinsel ve ruhani anlamlar yüklenmemiş olan ölümsüzlük işte bu yüzden yaşarken başlar.

'80 ve '90'lı yıllarda kültürel ve sanatsal anlamda kötünün iyisi aranırdı. Toplumun tüm kesimlerini hedef alan apolitizasyon saldırıları, edebiyattan sinemaya, yayıncılıktan müziğe, tüm alanların içini boşaltıyordu. Ardı arkası kesilmeyen bir pop müzik furyası başlamıştı ve oluşan sektör içerisinde belirlenen kalıpların dışında olanların yaşama şansı neredeyse yoktu. '90'ların başları tepkilerini müzikle birleştirmiş gençlerin tek konserlik, tek kasetlik ya da uzun soluklu ama bir şekilde bir araya gelerek alternatif üretme çabalarına sahne oldu. Bulutsuzluk Özlemi, Mavi Sakal, Pentagram gibi bir sürü rock müzik yapan grup, gençlik kesimlerince benimsendi ve geniş bir etki alanı yarattı.

Bunların herbiri politik kaygılarla bir araya gelmiş gruplar değildi. Hatta birçoğu böylesi kaygıları neredeyse hiç taşıymıyordu, ancak müzik alanında bir farklılaşmaya, arayışa işaret ediyordu. '90'ların ortalarına gelindiğinde ise, daha özgün çabaların ürünü olan alternatifler ortaya çıktı. Kumdan Kaleler çıkardığı tek albümle hafızalara kazındı. Kumdan Kalelerle aynı günlerde albüm çıkartan başka bir grup da Zuğaşi Berepe idi. Sahneye çıktıklarında durdurak bilmeyen horonlara başlayan, uzun saçlı gençlerden oluşan bir gruptu bu. Başka bir dille söylüyorlardı şarkılarını, bu topraklarda konuşulan başka bir dille. Tulumla rock yapan bu grup, sonraları Türkiye'de "laz-rock"ın kurucusu ilan edilecekti.

"Biz hiçbir yerdeyiz!"

Politik duruşunu; ilk sahne almaya başladığında tercihleriyle, isimleri duyulduktan sonra söyledikleriyle ifade eden bu grup, yıllarca "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarıyla biten türkülerin söylendiği hemen hemen her konserde sahne aldı. Üç lazca albüm çıkardıktan sonra Zuğaşi Berepe dağıldı. Kısa süre sonra grubun solisti Kazım Koyuncu yoluna tek başına devam etti.

"Toprak sahipleri, çokuluslu şirketler ve işbirlikçi yerlileri, çete sahipleri ve yalakaları, baş ve bakanları, milletlerin bekçileri ve sürülerinin olduğu yerde yer kavgası vermedik. Hiçbir yerdeydik."

Zuğaşi Berepe'nin 'İgsaz' (Gidiyor) albümünün içinde böyle yazıyordu. Halbuki onların bir kavgası vardı, kendi kulvarlarında, sınırları olsa da. Çünkü hep o yerlerde göründüler sevdiklerine.

Artvin ve Bergama'da siyanürle altın aramalarına karşı, Akkuyu'daki nükleer, Gökova'daki termik, Fırtına Vadisi'ndeki hidrolik santrallere karşı, Samsun-Sarp Sahil Yolu Projesi'ne karşı, sonra Irak işgaline, NATO'ya karşı verilen konserlerde, yapılan

mitinglerde, hatta kimi zaman üniversitelerde düzenlenen alternatif şenliklerde... Taraf olma bilincinin yansımasydı bu tercihler ve hiçbir zaman küçümsenmedi.

Bir seferinde röportajında şöyle demişti Kazım Koyuncu: *"... Bir müzisyenim, ondan sonra bir Karadenizli'yim, ama hepsinin ötesinde bir devrimciyim. Ve gerçekten doğru bildiğim bir şeyi ortaya koymaktan çekinmem."*

Kazım Koyuncu da cinayete kurban gitti!

Kazım Koyuncu geçtiğimiz günlerde kansere yenik düştü. Birçok Karadenizli gibi o da cinayete kurban gitti. Çernobil'de yaşanan nükleer felaket olduğunda 13 yaşında bir çocuk olan Kazım Koyuncu geniş bir alanı etkisi altına alan radyasyondan nasibini almıştı. O zamanlar Türkiye'nin geniş bir kesimini etkileme ihtimali olan bu duruma karşı devlet büyükleri çay içerek yanıt vermişti. Kayıtsızlığın en açık örneğini sergileyen devlet erbabı kameralar karşısında tebasına "bakın ben de çay içiyorum, boş yere endişelenmeyin" demişti. O tarihten sonra Karadeniz'in kıyı şeridindeki şehirlerimizde yüzlerce insanımız kansere yakalandı, kanserden hayatını kaybetti. Kesin bir sayı verilemiyor, çünkü devlet yetkilileri bu açık tehlike karşısında bırakın sağlık merkezleri, tetkik üniteleri oluşturmayı, istatistik araştırma yapmaya bile gerek duymamıştı.

Kazım Koyuncu 27 Haziran'da Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda konser verecekti ancak bu mümkün

olmadı. Aynı sahnede 26 Haziran günü tabutu çıktı dinleyenlerinin karşısına. Karadeniz'e maledilmiş mizah anlayışının bir uzantısı olsa gerek.

Üzerinde söylenecek çok söz var bu ölümün, söylenecek çok türkü var. Görünen o ki, bir süre daha Kazım Koyuncu'nun ölümüne üzülenler, onun türküleriyle dışavuracak acılarını. Önümüzdeki günlerde Türkiye'de kurulması planlanan ve meclisin gündemleri arasında çoktan yer bulmuş olan nükleer enerji santrallerine daha canlı bir biçimde karşı koymak gerektiğinde, daha çok tartışmak gerektiğinde Kazım Koyuncu bu tartışmalarda bir yer tutacak elbette. Sonra bu topraklarda yaşayan halkların müziğini yapanların, yine bu toprakların özgürlük mücadelesine destek olması gerektiği tartışıldığında, Kazım Koyuncu bu tartışmalarda da bir yer tutacak. Kazım Koyuncu, yaşadığı kısa yaşamda, yaptıklarıyla ve söyledikleriyle hatırlanmaya devam edecek.

"Kuşlar ötüyor, tabiat canlanmış, sinekler, kelebekler. Hatta salyangoz bile yeşil yapraklı sebzelerin altında aşk yapıyor. Çiçekler açtı, türlü türlü yeşiller. Bulutlu gökyüzü. Arada güneş parlıyor, merhaba diyor. Karadeniz burası. Arada komşuların sesleri. Arada köpek havlamaları. Tarlada çalışan kadınlar."

Ve Karadeniz'in kuşları, salyangozları, çiçekleri ve tarlada çalışan kadınlar ve yalnızlığın paylaşıldığı komşular...

Onlar Kazım Koyuncu'yu dinliyor...

A. Eylül

Grup Su'nun festival etkinlikleri...

Etkin bir katılım ve propaganda sorumluluğu

Almanya'da sol siyasi partiler her yıl yaz aylarında geniş kitlelere yönelik festivaller düzenliyorlar. Bunlardan biri de, iki senede bir düzenlenen MLPD'nin gençlik festivalidir. Bizler yıllardır, bu etkinliğe katılıyoruz. Bu yıl da Mayıs ayında gerçekleşen bu etkinliğe sadece kültürel alanda değil yanısıra politik olarak da katıldık. Stand açıp yayınlarımızı sergiledik. Ayrıca Alman ve yabancı devrimci-demokrat çevrelere ve insanlara kendimizi tanıttık. Bu açıdan bizim için bu etkinliğin başarılı ve verimli geçtiğini söyleyebiliriz. Bu yılki festivale sergiledikleri Almanca oyunla Salkımsöğüt Tiyatro Grubu damgasını vururken, diğer yandan da Grup Su olarak başarılı bir performans sergiledik. Festivale önemli sayıda gencin katılımı standımızı canlı ve dikkat çekici kıldı.

Fakat festivalin politik açıdan pek de başarılı geçtiğini söyleyemeyiz. Geçen yıllarda düzenlenen festivallere göre daha sönük ve politik etkinlikler açısından daha verimsiz geçmesi dikkat çekiciydi. Tabii ki böyle bir sonuçta düzenleyenlerin büyük payı vardı. Ayrıca Türkiyeli devrimci gruplar bu festivalde politik olarak aktif bir şekilde yer almadılar. Bütün bu grupların standları bulunuyordu, fakat bunlar daha çok yiyecek satış standlarıydı. Doğal olarak yiyecek ve içecek satışı dışında pek bir etkinlik de görünmüyordu. Bu tür kültürel-siyasal etkinliklerde pasif bir katılımcı olarak bulunmak yerine etkin bir politik aktivite ve

propaganda çabası ortaya koymak önemli bir devrimci sorumluluktur. Bu konuda bizim de halen ciddi yetersizliklerimiz var. Artık bu tür alanlarda daha etkin olmalı, daha aktif faaliyet ortaya koymalıyız. Grup Su olarak son haftalarda katıldığımız ikinci festival 24 Haziran günü Almanya'nın Dortmund kentinde DKP tarafından düzenlenen geleneksel festival oldu. Bu, katılım ve organizasyon açısından başarılı bir festivaldi.

Grup Su olarak saat 22:00 sıralarında sahneye çıktık. Devrimci türkü ve halayların olduğu programımızı sunduk. Kitlenin ısrarı üzerine programımızı uzattık ve coşkulu anlar yaşadık sahnede. Programdan sonra kitlenin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Festival organizatörleri ve DKP sorumlularının istekleri üzerine festival yerinde kaldık ve onların istekleri üzerine saat 23:00'de başka bir sahnede bir daha program yaptık. Bu yoğun ilgi bizi de gerçekten motive etti ve ilk defa katıldığımız bu festivalde yeni ilişkiler kurmamıza vesile oldu. Ve şimdiden gelecek yılki festivale özellikle davet edildik.

Festival iki gün daha sürdü, fakat bizler önden planlanmış çalışmalarımızdan dolayı ve ayrıca 17 devrimcinin katledilmesiyle ilgili 25 Haziran günü düzenlenecek yürüyüşe katılmak için festivali terketmek zorunda kaldık. Fakat gelecek yıl ciddi hazırlık yaparak politik ve kültürel dallarda festival içinde yoğun bir şekilde bulunmayı amaçlıyoruz.

Grup Su

İran’da sınıf savaşları

İran Başkanlık seçimlerinin sonuçları, dünya halklarının, kendilerini yönetenlere karşı, her fırsatta, ellerinde hangi örgütlenme ya da ideoloji varsa onunla seslerini yükseltmeye, onların hesaplarını bozmaya başladığını bir kez daha gösterdi. Bir süredir Latin Amerika’da belirgin biçimde izlenen bu trend, Avrupa Anayasası oylamasında da sürece damgasını vurmuştu. Kimsenin kafasına kakıyor gibi olmasın (ya da olsun, hak etmiyorlar mı?) ama tüm bu gelişmeler, tarihin, ideolojilerin, sınıf savaşlarının hatta sınıfların sonunun geldiğine ilişkin iddiaların aksine, yaşamın, hâlâ maddenin, yasalarına göre işlemeye devam ettiğini, “bastırılanların” , yine “geri gelmeye” başladığını gösteriyor.

Başkanlık seçimlerinde yarışın, muhafazakâr **Rafsancani** ile reform yanlısı adaylar arasında gerçekleşmesi bekleniyordu. Her iki taraf da serbest piyasa, özelleştirme yanlısıydı, ağırlıklı olarak iş çevrelerini, kentli orta sınıfları, temsil ediyorlardı, ABD ile ilişkileri “normalleştirmekten” yanaydılar. Üstelik 2004 başındaki meclis seçimlerinde, “reform yanlısı” kesim tasfiye olurken muhafazakâr kesim (Şii nomenklaturası) içinde bir görev değişikliği olmuş, genç, yüksek tahsilli, hatta doktoralı, serbest piyasa, bireysel özgürlükler düşüncesine yakın, siyaset ve ekonomide dini söylemi terk etmeye başlamış, avukat, mühendis vb. bir kadro meclise girmişti (MERIP 22/07/04). Böylece “reform yanlısı” akım zayıflarken rejimin bel kemiği, Şii “nomenklaturası” , giderek kendini serbest piyasa ekonomisinin kurallarına, iç ve dış iş çevrelerinin isteklerine göre değiştirmeye başlamıştı. Diğer bir deyişle oyun kurulmuş, kim kazanırsa kazansın, genel trendin sürekliliği garanti altına alınmıştı.

Dahası, Tahran Belediye Başkanı, köktendinci **Ahmedinecad**’ın ikinci turda Rafsancani karşısındaki aday olarak öne çıkması, **Rafsancani**’nin reformcu oyları da alarak gericiliğe hatta kimilerine göre “faşizme” karşı, **Chirac**’ın **Le Pen**’e karşı kazandığı zafere benzer bir biçimde, büyük bir meşruiyet kazanarak başkanlığa yükselmesi olasılığı bile doğmuştu.

Ancak 1979 devriminden bu yana gittikçe yoksullaşan, devrimin ilk yıllarında elde ettikleri ekonomik olanakları kaybeden petrol gelirlerinden faydalanamayan, buna karşılık vakıflara çöreklenmiş Şii nomenklaturasının ve onlarla iyi ilişkiler içinde olan iş çevrelerinin gittikçe zenginleşmesine şahit olan kır ve kent yoksulları ve çarşı esnafı (küçük burjuvazi) bu oyunu bozdu, Ahmedinecad’ı destekleyerek molla rejimine hiç beklemediği, bu yüzden de korunaksız olduğu yerden, din ve adalet cephesinden büyük bir darbe vurdu.

İran seçim konjonktürü, *New York Times*’tan *The Times*’a, *Washington Post*’tan *The Economist*’e, *Dei Welt*’ten *Le Figaro*’ya kadar muhafazakâr, neo-liberal eğilimli basında, sınıfsal özellikleri vurgulanarak tartışıldılar. Örneğin, Washington Post, “sınıfsal konumlar merkezi rol oynuyor” diye yazarken *The Times*’in haberinin başlığı “Temkinli reformcu işçi sınıfı kahramanına karşı” ydı. *Die Welt* için Mahmud Ahmedinecad adeta **“Sakallı Lafontain”**’di. Bu yorumcular Ahmedinecad için, toplumsal desteği, köktendinci görüşlerinden daha çok sınıfsal, halkçı politikalarından, dürüst insan imajından kaynaklanıyor diye yazdılar.

Tahran Belediye Başkanı Ahmedinecad, kendini “muhafazakâr” değil, “köktenci” (fundamentalist) olarak betimliyor. Basıcı denen köktendinci milislerin içinden ve İran ordusundan geliyor. Ahmedinecad, bu özellikleriyle bireysel özgürlükler, kadın hakları ve modernite açısından hiç iyi bir haber değil. Ama, bunların yanısıra adam “namuslu” . Şaşaalı belediye başkanlığı sarayında değil kendi mütevazı evinde oturuyor, başkanlık maaşını almıyor, yoksullar ve kentin güzelliği için çalışıyordu. (...)

Diğer tarafta İran’ın en zengin adamlarından biri Rafsancani, artık, halk arasında “Eskiden bir şah vardı şimdi 1000 molla var” deyimine yol açacak kadar nefret çekmeye başlayan ruhban sınıfının içinden geliyordu. İran ekonomisinin giderek neo-liberal politikalara açılması, Batı’yla bütünleşmesi konusunda, İran’daki ve uluslararası iş çevreleri, Avrupa ülkelerinin liderleri umutlarını ona bağlamışlardı. İki kez devlet başkanlığı yapmıştı, tecrübeliydi, tarzı biliniyordu, ne kadar baskıcı olabileceği de? Ama bu ikincisi hiç önemli değildi? Üstelik adam seçimlere girerken Batı’ya hoş görünmek, reformcuların oylarını çekmek için, başını bile açtı, ikinci turdan az önce, Rusya’da yangından mal kaçırırçasına yapılan, kamu mallarının yağmalanmasıyla, oligarkların (süper zenginlerin) oluşmasıyla sonuçlanan, özelleştirme yöntemini vaat etti halka: “Devlet işletmelerinin hisselerini size dağıtacağım!” Ya sonra? Halbuki Ahmedinecad, devlet işletmelerini korumaktan ama gelirlerini halka transfer etmekten söz ediyordu. Bu emekçiler için iş olanakları, daha yüksek ücret, esnaf için ise paralı müşteri demekti. (...)

İran başkanlık seçimleri de aynen Avrupa Anayasası referandumunda olduğu gibi, alttan alta sürmekte olan çok karmaşık sınıf mücadelelerinin su yüzüne çıkmasına olanak sağladı. Bir yandan, emekçi sınıfların ekonomik talepleri, yöneticilere kızgınlığı öne çıkarken demokratik taleplerinin (ekonomik kazanımları korumaya olanak sağlayacak ifade ve örgütlenme özgürlüğü olanaklarına ilişkin taleplerinin) ikinci plana itiliyor olması, öbür yandan demokratik özgürlüklerden yana olduklarını söyleyenlerin emekçilerin ekonomik taleplerine ilgisiz kalması, bu sınıf mücadelesinin geleceğini daha da belirsizleştiriyor.

Ama İran başkanlık seçimleri için en azıdan iki saptama yapmak olanaklı. Birincisi, “yaşam tarzına”, tüketim toplumu seçeneklerine indirgenmiş bir demokrasi mücadelesi (reformculuk) halkın ilgisini çekmiyor, desteğini almıyor aksine, kuşkuyla karşılanıyor. İkincisi, özel yaşamı, siyasi retorığı, dile getirdiği politikalarıyla, aldığı halk desteğiyle, orduyla ilişkisiyle, büyük petrol ve gaz rezervleriyle, **Hugo Chavez**’i anımsatan Ahmedinecad eğer verdiği sözleri tutmaya çalışırsa, **sınıf çelişkilerini** ve rejimin (Şii bürokrasisi) iç **çelişkilerini**, seçilmiş (meclis) ve seçilmemiş kurumlar (Koruyucular Konseyi vb..) arasındaki **çatışmayı**, kaynakların (vakıfların) başına oturmuş Şii nomenklaturasının üst kesimiyle bu kaynaklardan faydalanamayan alt kesimi arasındaki **düşmanlığı** daha da derinleştirecek, ekonomik siyasi **istikrarsızlığı** arttıracak. Bu yüzden, başkanlık seçimlerini köktendinci bir adayın kazanmış olması rejimi güçlendirmek şöyle dursun, onun başlangıcı noktasına getirmiş gibi görünüyor..

Ergin Yıldızoğlu
Cumhuriyet, 27 Haziran ‘05

Asla başaramayacaklar...

Mevcut ABD yönetiminin küresel egemenlik projesinin başarısız olacağı kesin. Ancak bu proje, dünyayı tahammül edilemez bir yer haline getiriyor. Soğuk Savaş döneminin küresel ABD’si ile, 2001’den bu yana dünyaya hâkim olma çabasına giren ABD arasında üç süreklilik sözkonusu. Birincisi, ABD’nin uluslararası egemenlik konumu; Soğuk Savaş sırasında komünist rejimlerin nüfuz alanının dışına taşan, SSCB’nin yıkılmasından sonra küresel nitelik kazanan bir egemenlik bu. Bu hegemonya ABD ekonomisinin büyük gücüne dayanmıyor artık. Hâlâ fazlasıyla güçlü olsa da, Amerikan ekonomisi 1945’ten beri inişte ve bu nispi gerileme sürüyor. ABD küresel üretimin devi değil artık. Sanayileşmiş dünyanın merkezi hızla Asya’nın doğu yarısına kayıyor.

Eski emperyalist ülkelerden ve diğer kalkınmış ülkelerin çoğundan farklı olarak, ABD net bir sermaye ihracatçısı veya başka ülkelerde şirketler satın almak veya kurmaktan menkul uluslararası oyunun en büyük oyuncusu olmaktan çıkmış durumda. Ve Amerikan devletinin mali gücü, diğerlerinin, yani çoğunlukla Asyalıların, başka türlü dayanılamayacak olan bir bütçe açığını sürdürmeye gönüllü olmasına bağlı.

Bugün Amerikan ekonomisinin nüfuzu büyük oranda Soğuk Savaş’ın mirasına dayanıyor: ABD Doları’nın küresel para birimi olarak rolü, sözkonusu dönemde (özellikle savunma sanayiinde) kurulan ABD şirketlerinin uluslararası bağlantıları, uluslararası ekonomik işlemlerin yeniden yapılanması ve Amerikan tarzına göre işleyen ticari pratikler bu mirasın sacayakları. Bunlar güçlü kozlar ve kaybedilmeleri muhtemelen sadece bir zaman meselesi.

Diğer yandan Irak savaşının da gösterdiği üzere, ABD kendi dışındaki muazzam siyasi nüfuzu (SSCB’ye karşı bir gerçek ‘gönüllüler koalisyonu’ üzerine temellenmişti bu nüfuz), Berlin Duvarı’nın yıkılışından beri kendisine benzer bir zemin bulamıyor. Artık ABD’nin rakipsiz olduğu yegâne alan, elindeki devasa askeri-teknolojik güç. Bu güç bugün ABD’yi, dünyanın herhangi bir köşesinde kısa sürede zafere ulaşan etkili askeri müdahalelerde bulunmaya muktedir tek ülke kılıyor; küçük savaşları büyük bir hızla kazanma kapasitesini iki kez gösterdi de. Ve ama, yine Irak savaşının gösterdiği üzere, bu rakipsiz yıkabilme gücü bile direnen ülke üzerinde etkin bir kontrol sağlamaya yetmiyor, değil ki dünya çapında bir kontrol kurabilsin. Bununla birlikte ABD hâkimiyetinin gerçek olduğuna ve SSCB’nin dağılmasının bu hâkimiyeti küresel hale getirdiğine de şüphe yok.

Zikrettiğim sürekliliğin ikinci unsuru, ABD imparatorluğunun kendine has tuhaf tarzı; bu tarz uyarınca ABD, uydu devletleri daima bildik sömürgelere yeğledi. Atlantik’in doğu kıyısındaki 13 bağımsız sömürge için tercih edilen isme baktığımızda (Amerika Birleşik Devletleri) yayılcılığın sömürgeci değil, kıtasal bir nitelik gösterdiğini kavrayabiliriz. ‘Takdiri ilahinin’ sonraki yayılcılığı hem yarı küreseldi hem de Doğu Asya’ya doğruydı, aynı zamanda Britanya İmparatorluğu’nun küresel ticaret ve donanma hâkimiyeti modelini esas alıyordu. Şu bile söylenebilir: Batı yarıküre üzerinde topyekûn egemenlik çabasında ABD, bölgenin belli parçaları üzerinde sömürge yönetimleriyle kendisini sınırlamayacak kadar hevesliydi.

Yani Amerikan imparatorluğu, Washington’ın isteklerini yerine getiren teknik olarak bağımsız devletlerden menkuldü, fakat, bağımsızlıkları hesaba katıldığında bu, söz konusu ülkelerin hükümetleri üzerinde daimi bir baskı uygulamayı gerektiriyordu. Buna ‘rejim değişikliği’ yönündeki baskılar ve koşullar uygun olduğunda (Karayip kuşağının mini cumhuriyetlerinde olduğu gibi), periyodik askeri müdahaleler de dahildi.

Sürekliliğin üçüncü noktası George W. Bush’un neomuhafazakarlarıyla ilgili. Bu şahıslar, Püriten sömürgecilerin, Tanrı’nın dünyadaki aracıları olduklarına dair o mutlak inancını taşıyorlar. Yanısıra Amerikan devriminin, aynı diğer büyük devrimler gibi, kendilerine dünyayla ilgili görevler yüklediğine inanıyorlar. Ama bu inanç, potansiyel olarak evrensel özgürlüğün yeni toplumunu, iler tutar yanı olmayan eski dünyanın hastalıklarından koruma isteğinden ibaret kalıyor. İzolasyunculuk ile küreselleşme arasındaki bu çelişkiyi ustaca gizlemenin, 20. asırda sistematik bir biçimde bol bol kullanılan en etkili yoludur bu ve 21. yüzyılda Washington’ın işine yaramaya devam ediyor.

Washington, Amerikan yaşam tarzına ve vatandaşlarının hayatlarına yakın, ölümcül tehdit teşkil eden yabancı bir dış düşman bulmalıydı. SSCB’nin sonu, buna en uygun adayı da ortadan kaldırdı; fakat 1990’lara gelindiğinde, Batı ile Batılı değerleri benimsemeye gönülsüz kültürler, özellikle de İslam arasındaki ‘çatışmada’ yenisi tespit edildi. Böylece Kaide’nin 11 Eylül’deki vahşetinin doğurduğu muazzam siyasi potansiyel derhal fark edildi ve Washington’ın dünya egemenliğine göz dikmiş üyeleri tarafından suiistimal edildi.

Tarihteki bütün büyük güçler, yalnız olmadığını bilirdi ve hiçbir küresel egemenlik hedefleyen bir konumda olmadı. Hiçbiri kendisinin yenilmez olduğuna inanmadı.

Bu yüzden ABD siyasetinin aşıkâr megalomanlığını, bir grup Washington sakininin 11 Eylül’ü nasıl olup da tek yanlı bir dünya hegemonyası için ideal fırsat olarak görebildiğini anlayabilmek gerçekten zor. Sadece şunu görmek yeter: Böyle bir politika 1945 sonrası ABD imparatorluğunun, dışişlerinin, silahlı kuvvetlerinin ve istihbarat kurumunun, yanı sıra Soğuk Savaş hâkimiyetinin mimarı olan devlet adamları ve ideologların (sözgelimi Kissinger ve Brzezinski) geleneksel dayanaklarından yoksun. Onlar da en az Rumsfeld’ler ve Wolfowitz’ler kadar acımasız insanlardı. (1980’lerde Guatemala’daki Maya soykırımı onların döneminde yaşandı). Dünyanın büyük bölümünde emperyalist bir egemenlik politikasını iki kuşak boyu tasarlayıp yürüttüler ve bu politikayı bütün dünyaya genişletmeye gayet teşneydiler. Fakat olguları ve gerçekleri de hesaba katıyorlardı.

O yüzden bugün Pentagon plancılarını ve neomuhafazakârları sert şekilde eleştiriyorlar, çünkü bugünkülerin, egemenliklerini askeri güçle dayatmak dışında hiçbir somut fikri olmadığını, dahası ABD diplomasininin ve askeri planlamasının büyük birikiminin de kale almadıklarını görüyorlar.

Velhasıl ihtiyar generallerin ve ABD’nin dünya imparatorluğunun sömürge valilerinin fikirlerini paylaşmayanlar bile, mevcut Washington politikasının, Amerika’nın emperyalist hedefleri veya ABD kapitalizminin küresel çıkarları bakımından hiçbir mantıklı tarafı olmadığını teslim edeceklerdir.

Mevcut ABD yönetiminin küresel egemenlik projesinin başarısız olacağı kesin. Ancak bu proje uygulanırken, dünyayı da tahammül edilemez bir yer haline getirmeye devam ediyor. Özellikle ABD’nin silahlı işgaline doğrudan maruz kalanlar bunun ceremesini çekiyor. Ve biz geri kalanlar, artık daha güvensiz bir dünyada yaşıyoruz..

Eric Hobsbawm
Tarihçi, 26 Haziran 2005

Mücadele Postası

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Tekstil atölyelerinde sömürü her geçen gün artıyor. Ben de bu atölyelerden birinde çalışıyorum. Sürekli mesai üstüne mesai. Kimi zaman sabahlara kadar çalışıyoruz ve çok düşük bir mesai ücreti veriyorlar. Uyku düzenimiz bozuluyor. Yanısıra ciddi sağlık problemlerimiz oluyor. Sigortamız ve hiçbir iş güvencemiz yok. Aldığımız ücret karnımızı doyurmaya bile yetmiyor. Sürekli hakaretlere maruz kalıyoruz. Arkadaşlarımız birbirleriyle yarıştırılıyor. Bazı arkadaşlarımız öğlen yemeğinde bile çalıştırılıyor. Aynı zamanda yemekler çok az ve sağlıksız. Hastalanıp gelmediğimizde bir sürü laf söylüyorlar. Sanki bizler isteyerek hasta olmuşuz gibi gelmediğimiz günün ücretini kesiyorlar. Hafta sonu tatili yok, keyfi bir biçimde canları ne zaman isterse bizleri izine gönderiyorlar. İş olduğu zaman çalıştırıyorlar iş olmadığı zaman eve gönderiyorlar. Sanki kendimiz izin talep etmişiz gibi gelmediğimiz günleri de ücretimizden kesiyorlar. Sömürü cehennemi her geçen gün artıyor. Keyfi bir şekilde işçi alıp çıkartıyorlar. Patronların kâr hırsı bitmiyor.

Bu sorunlarımızı arkadaşlarımızla konuşmaya çalıştık ama işten atılmaktan korktukları için yanaşmadılar. Kimi ise ya şükürcü ya da patron yalakası. Ancak bu böyle gitmeyecek. Hepimiz çalışan birer ücretli köle olmayacağız. Onlar bizi sömürerek yumuşak koltuklarda rahat içinde yaşıyorlar. Bir avuç asalağın saltanatına son vermek için işçi sınıfı olarak kendi gücümüzün farkında olmalıyız. O zaman korkma sırası onlara gelecek.

Sömürsüz bir dünya için bütün dünyanın işçileri birleşiniz!..

Adana'dan bir tekstil işçisi

İstanbul'da Ekim Gençliği satışı...

İstanbul'un genç nüfus bakımından en kalabalık yerlerinden olan Taksim'de yayınıımız *Ekim Gençliği*'nin yaklaşık iki saat boyunca satışını yaptık. İdeolojimizin yansımaları olan kendine güvenen duruşumuzla ve ajitasyon konuşmalarımızla ilgi çektik. İnsanlarla konuşarak yaklaşık 20 adet *Ekim Gençliği* sattık.

EG/İstanbul

Kapitalizm her yerde!..

Anlatacağım yer, Ege kıyılarında bulunan güzel bir bölge. Denizle dağın ve ormanın içiçe girdiği ve güneşin batarken muazzam bir görüntü oluşturduğu güzel ve şirin bir yer. Apartmanlardan çok iki-üç katlı villalardan oluşan sitelerle dolu bir yer. Yaza doğru insanların sesleriyle canlanan, Eylül ayının sonunda ise tamamen kendi sessizliğine terkedilen bir mekan...

Ben de bu sitelerin birinde bulundum. Burası birkaç senelik, daha tam olarak bitmemiş. Bahçe düzenlemesi yeni yeni yapılıyor. Her sitede olduğu gibi burada da bir bekçi çalışıyor. Bekçinin altı çocuğu var. Her ay eline asgari düzeyde bir ücret geçiyor. Eşi temizliğe giderek maddi katkı sağlamaya çalışıyor. Aldıkları para boğazlarına bile yetmiyor. Bu aile geçici olarak iki odalı bir evde iki seneden beri yaşıyor. Sitenin yapılma aşamasında bekçiye de diğer villalar gibi üç katlı bir ev planı çizilmiş. Ama bekçi hala o iki odalı evde kalıyor. Plana göre bu

evin sitenin ortasında olması gerekiyor. O civarda ikamet eden birkaç aile bu duruma karşı çıkıyor. Karşı çıkmalarının nedenlerinden biri bekçiye yakınlarında istememeleri, onu hor görmeleri. Diğerinin gerekçesi ise bahçelerinin daralması.

İşte bu güzelim yerde de kapitalizmin insanlar üzerinde bilinçli olarak kurduğu bencil, çıkarıcı, duyarsız insan yapısını görüyorum. Burası ne kadar güzel ve huzurlu olsa da, hatta zaman zaman o güzelim güneşin doğuşu ve batışıyla mutlu olunsa da, kapitalizmin yansımaları surata bir tokat gibi çarpıp insanı titretiyor. Bunu tüm yaşam boyunca görebiliriz.

Ve ben tekrar şunu anladım ki, kapitalizm varolduğu sürece hiçbir yerde gerçek mutluluk ve huzur yaşanmayacak. Birlikte sevgi ve mücadeleyle yaratacağımız bir sistemde, sosyalizmde, insan gibi onurlu bir şekilde yaşamak umuduyla...

Bir okur

Kardeşlik nerede?

Bizler için cezaevleri birer okuldur, üniversitedir. Zaman zaman buralarda baskılar katmerleşir. Diyarbakır, Metris, Mamak, Ulucanlar, 19 Aralık katliamları, cezaevlerinin tarihinde önemli yer tutar. M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve yoldaşlarının yattığı ölüm orucu, öncü kadrolara ne yapılması gerektiğini iyi anlatır.

Diyarbakır zindanının hücrelerinde yatan ve direnen devrimciler bunun en iyi örneklerini de bize göstermişlerdir. Bir grup tutuklu getirilir, içlerinde ilk itirafçılardan Şahin Dönmez de vardır. Şahin Dönmez Mazlum Doğan'a der ki; "ne yapayım, ne dersin Mazlum yoldaş", Mazlum yoldaş der ki; "neyin nasıl yapılacağını biliyorsun, sen bir tas çorbaya halkını sattın, sana yeni bir fırsat diren, yeniden kendini kabullendir". Şahin Dönmez direnmez, itirafçılığa başlar ve bunun cezaevinde yaygınlaşması için uğraşır. Oysa devrimci yurtseverlerde gelenek direnmektir, direnmek yaşamaktır. Hele bunlar öncü kadrolar, liderler ise her ne pahasına olursa olsun halkının geleceği için direnmeleri, gerekirse ölmeleri gerekir. Liderin lüksü yoktur, ölmesini bilmeyenler olsa olsa Ali İmranlı gibileri olur. Sonra da "lider, önder!" diye ortalarda dolandırırılar.

Gazetelerde okuyorum PKK, PASK üyeleri görüşe çıkmama, telefonlara çıkmama ve dönüşümlü açlık grevi eylemlerine başlayacaklarmış!.. İyi de Ali İmranlı açlık grevine, hatta ölüm orucuna neden başlamıyor? Meselenin asıl sahibi hayatından memnun, kılını kıpırdatmıyor, sizlere ne oluyor? Cezaevlerinde tecridi, F tiplerini

meşrulaştıran bence 19 Aralık öncesi PKK'nin tutumudur. Bugünleri düşünmediler mi, Ali İmranlı açlık grevine başlasın, yeniden dirensin, işler değişir. Ama danışıklı dövüşür, tehlike orda işte.

Bir de "barış" diye turluyorlar. Sözde aydınların imzaladığı deklarasyondan söz ediyorum. TC'nin beslemeleri çoğu. Daha yeni Dersim'de MKP'li 17 öncü kadro katledildi, kimseden ses yok, aydın diyenler neredeler? Devlet acımasızca operasyonlar yaparken, katliamlar yaparken, her ne pahasına olursa olsun bazılarının yerlerini daha da sağlamlaştırmak istiyor. Ülkede vahşet yaşanıyor, katliamlar yapılıyor, faşist beslemeler sokakta, üniversitelerde yurtsever-devrimci avına çıkıyorlar. Demokratik kitle örgütleri devlet adına özürleri kabul ediyorlar. En son Eğitim-Sen örneği unutmayın, bunları da iyi tanıyoruz. Tüzüğünde anadilde eğitim ile ilgili maddeyi değiştirirler, bunları unutmayın. Bunların "barış" anlayışları kurt ile kuzunun kardeşliğine benzer. Kardeşlik nerede?

Kürt halkı kölece yaşamdan kurtulmak isiyorsa savaşmalıdır. Özgürlüğe giden her yol çetindir. Düşenler olur, yorulanlar olur, ama aslolan kölenin kendini meşru göstermesidir, kendini meşru göstermiyorsa o köleden de daha beterdir. Bunca bedellerden sonra ne kazandırır ki... "Barış" istiyorsanız hedef özgürlük ve bağımsızlıktır. Özgürlük ve bağımsızlık elde edilene kadar mücadeleyi kesintisiz sürdürmektir.

Alişer

EKSEN Yayıncılık Büroları

İstasyon Cad. Betka İşhanı No: 1
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mah. Müftülük Cad. Aydınlar Ap. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sivas katliamını unutmadık, unutturmayacağız!..

**Katliamların hesabını
işçi-emekçiler soracak!**